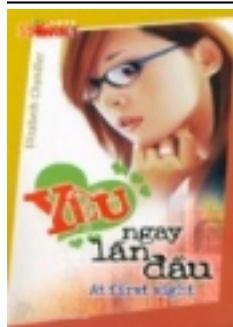

Yêu Ngay Lần Đầu

Contents

Yêu Ngay Lần Đầu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	15
5. Chương 5	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7	29
8. Chương 8	35
9. Chương 9	38
10. Chương 10	42
11. Chương 11	45
12. Chương 12	50
13. Chương 13	54
14. Chương 14	59
15. Chương 15	62
16. Chương 16	67
17. Chương 17	72
18. Chương 18	75
19. Chương 19 - End	80

Yêu Ngay Lần Đầu

Giới thiệu

“Ben không phải là kiểu người tôi thích. Vậy tại sao lúc nào tôi cũng nghĩ về hắn?” Hy vọng về một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-ngay-lan-dau>

1. Chương 1

Chương 1

“Nếu con cứ chần chừ mãi không đi,” cô Henny nói với tôi, “thì trời tối trước khi con đến New York đấy”.

Tôi chăm chú nhìn những tấm rèm đăng-ten trong căn nhà đá nhỏ của cô, căn nhà nằm bên rìa trường Fields. Còn bốn ngày nữa là đến Giáng sinh. Chiếc xe hơi Audi màu bạc của tôi đã đậu ngay trước cửa kia, đầy ắp quà cáp và quần áo thể thao, băng video và sách, đủ để giữ cho tôi bận rộn suốt kỳ nghỉ lễ dài lê thê.

Cô Henny nhấp một ngụm trà, quan sát tôi.” Cô tin con sẽ nôn nóng khởi hành hơn nếu là đi đón Giáng sinh ở Alaska với một túp lều và một đàn chó.”

“Con có một cái lều. Cô biết có thể kiếm đâu ra chó không?”

Cô cười cái điệu cười của riêng cô, vừa quý phái vừa lảng lơ, cứ như thuộc về thế kỷ trước.” Nhớ gửi lời chào của cô tới Sandra và Julia nhé.”

Tôi gạt đầu, uống cạn tách trà của mình, tách thứ ba hay thứ tư gì đó. Sandra và Julia là hai cô em gái sinh đôi xinh đẹp của tôi, nhỏ hơn tôi một tuổi, đến năm ngoái vẫn học nội trú ở trường Fields tại Maryland này. Cha tôi làm việc ột công ty khai thác dầu mỏ nên cha mẹ tôi cứ chuyển hết từ nước này sang nước khác. Thành thử những năm cấp hai và cấp ba, chúng tôi được gửi đến trường Fields. Thế rồi mùa hè năm ngoái, khi cha mẹ tôi trở về Mỹ ổn định luôn, các em gái tôi đã lao ngay về học ở trường mà chúng tôi gọi là trường”thường” – trường công dành cho cả nam lẫn nữ trong thị trấn Thornhill bé tẹo, bang New York – nhà mới của chúng tôi ở đó.

Tôi đã chọn cách học nốt lớp Mười hai tại trường Fields, nơi tôi cảm thấy là nhà mình hơn bất cứ nơi nào khác. Cô giáo thời lớp Sáu của tôi, cô Henny, với tôi đã hơn cả một người thầy. Những năm qua cô là người cho chúng tôi ở chung khi sân bay bị kẹt cứng vì sương mù, đón chúng tôi khi chúng tôi quay lại trường sớm trước khi hết kỳ nghỉ, và là người mang tới cho chúng tôi nước trà, khăn giấy và sự cảm thông khi chúng tôi bị cúm. Tôi yêu cô, yêu ngôi trường này. Tôi tham gia tới mấy đội thể thao của trường, thích chương trình học thật nặng ở đây và có một nhóm bạn rất hợp gu. Chỉ có một thứ mà trường Fields không có – con trai. Nhưng thực sự cũng chẳng thành vấn đề gì lắm. Không giống như hai cô em gái luôn được ngưỡng mộ, tình yêu đôi lứa đơn giản là không có mặt trong cuộc sống của tôi.

“ Allison này,” cô Henny nói. Cô luôn gọi tôi bằng tên đầy đủ mỗi khi định nói với tôi điều gì quan trọng.” Con có biết là mỗi đêm giao thừa cô lại có một điều ước dành cho con không? Vì phải đến đầu học kỳ sau cô trò mình mới gặp lại nhau, nên cô sẽ tặng nó cho con ngay bây giờ.”

“ Vâng ạ” Đêm giao thừa, tôi mien nam suy nghĩ. Có những thời điểm nhất định trong năm mà kịch hện hò của hai cô em tôi phải dùng đến một cái máy tính có bộ nhớ khổng lồ mới ghi hết được. Ngay cả tại trường Fields này thì cuộc sống lãng mạn của chúng cũng đã thành huyền thoại. Tại buổi dạ hội của trường, hai đứa có nhiều chàng trai vo ve đến mức đủ để gạt bớt cho tôi và một nửa số bạn học của tôi.. Cứ như thể nhà trường đặt hai cái đài phát sóng ở phòng ngủ tập thể của chúng nó, phủ song đến tận ngôi trường nam sinh cách đây ba dặm. Bây giờ, theo như thư mẹ tôi viết, hai đứa đã làm cho going to nổi lên ở Thornhill. Tôi sợ mình một lần nữa phải làm bà chị hình-thức-bình-thường, tẻ nhạt đứng bên lề. Trong cái thị trấn nhỏ bé ấy, nơi mọi người ai cũng biết về nhau, kỳ nghỉ nhất định đầy ắp tiệc tùng, mẹ tôi viết “ có rất nhiều các chàng trai đáng yêu để con gặp gỡ.” Đó là mẹ tôi, luôn tràn tề hy vọng.

“ Mong ước của cô là,”, cô Henny nói, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi,” là con rất cục sẽ nhận thức được tất cả những gì con có để hiển dương cho người khác.”

“ Nhưng con đã nhận thức được rồi mà,” tôi phản đối.” Trường Fields đã dạy con về lòng tự trọng từ khi con mới đến đây.” Thực ra là chúng tôi bị bỏ đầu ra mà nhét vào ấy chứ.

“ Thế thì để cô nói cụ thể hơn một chút nhé. Mong ước của cô là con biết được, một chngà trai trẻ đáng yêu chắc chắn sẽ phải long con dễ dàng đến thế nào.”

Tôi nhìn chăm chăm vào cô giáo gầy còm tóc hoa râm, chưa bao giờ lập gia đình của tôi.

“ Các em có vẻ đẹp của chúng, con có vẻ đẹp của con.”

Tôi chớp chớp mắt. Sao cô biết được?

“ Đến lúc con phải đi rồi kìa.” Cô giáo già vừa nói vừa lấy cía tách ra khỏi tay tôi rồi dịu dàng kéo tôi ra khỏi chiếc ghế bành.” Không phải tối nay con đã được mời ăn tối với cô Jen của con rồi hay sao?”

Tôi gật đầu và mặc áo khoác vào. Đó là một trong ít lý do tôi thích các kỳ nghỉ: được gặp bà mẹ đỡ đầu hay gây bất ngờ của tôi.

“ Cô sẽ nhớ con lắm cưng ạ. Hãy trở về với chuyện gì vui con nhé” Cô Henny quấn một chiếc khăn len quanh cổ cho tôi và vỗ nhẹ lên má tôi.

Thế nào mà tôi lại không nhận ra nhỉ, tôi đã cao hơn cô đến gần hai chục phân rồi. Giờ đây cô trông thật mỏng manh, giống như những món đồ sứ thanh nhã của cô vậy. Nghĩ đến việc cô ngày một có tuổi, tự nhiên cổ họng tôi nghẹn lại. Tôi đang giữa đường xuống những bậc đá, lạc trong những suy nghĩ âm ỉ về những năm tháng học phổ thông sắp vượt khỏi tay thì cô Henny gọi vọng xuống với giọng hét của một huấn luyện viên bóng đá, “Bắt kịp chúng đi, Al!”

Hai tiếng sau tôi đang bon bon trên đường cao tốc New Jersey, miệng líu lo những bài hát Giáng sinh theo radio thì đột nhiên nhận ra mình đã uống quá nhiều trà ở nhà cô Henny. Tôi không biết ai là người thiết kế các con đường cao tốc, nhưng có vẻ như họ luôn đặt điểm nghỉ chân cách thời điểm ta nhận ra rằng ta cần dừng phải đến mười chín dặm – mà đã cần thì thường là cần ngay lập tức.

Tôi tăng tốc lên, sắp tuyệt vọng thì cuối cùng cũng thấy một đường nhánh rẽ vào trạm nghỉ. Sau khi lượn xe hai vòng quanh bãi đậu xe chật cứng và ép được xe vào một chỗ trống thì tôi đã hơn cả tuyệt vọng. Tôi phi ngang con đường nhựa, lên mấy bậc thêm và lao qua mấy cái cửa kính. Phòng nghỉ đông nghịt khách trên đường đi nghỉ lễ, tôi vừa chạy, vừa né, vừa xoay như một cầu thủ ở giải bóng đá ngoại hạng quốc gia để đến được khu nhà vệ sinh.

Chát! Hai người khác cũng đang cố chạy thật nhanh vào đó và chúng tôi đâm sầm vào nhau. Ba chúng tôi xoay tròn như con quay – một anh chàng cao kều, một chú bé, và tôi.

“ Hoo...o!” Anh chàng đỡ chú bé và tôi khi chúng tôi lao đảo.

“ Xin lỗi chị!” chú bé nói.

“Không sao,” tôi đáp.

Chú bé xông tới trước một cánh cửa buồng vệ sinh còn tôi lao tới phía đối diện.

“ Khoan đã” anh chàng kia kêu với theo.

Thằng nhóc và tôi cùng nhìn lại. Hắn trạc tuổi tôi và tóc sẫm màu – tôi chỉ kịp để ý có thể. Hắn chỉ lên ký hiệu trên các cánh cửa rồi ra dấu cho chúng tôi đổi lại.

Tôi liếc lên cái hình dán trên cửa – đàn ông.” Ói trời.” Chú nhóc và tôi lại lao ngược nhau, rồi thì mỗi chúng tôi cũng đến được đúng nơi cần đến.

Trên đường từ phòng vệ sinh nữ ra tôi liếc mình trong gương, thấy mái tóc ngắn màu nâu của mình đã cứng đờ vì cái khô lạnh của mùa đông, những sợi tóc tơ thì bay phơ phất. Cảm giác ngượng ngập thường có khi đứng cạnh hai cô em gái lộng lẫy dường như trở lại. Tôi cau mày nhìn gương mặt trái xoan của mình trong gương, đôi mắt sẫm màu nâu và đôi môi hiếm khi trang điểm của tôi đột nhiên trông rất bình thường. Như thường lệ, tôi chẳng có gì trong túi ngoài một cái lược và một thỏi son bóng. Tôi dập ướm mái tóc, cào cho nó ép ngược ra đằng sau rồi rời khỏi đó.

Lúc đứng vào hàng để mua pizza, tôi nghĩ đến việc cô Henny thanh tú đã hét lên “Bắt kịp chúng đi, Al!” và tôi đoán là tôi đã mỉm cười, vì tôi đột nhiên thấy người đứng đằng trước tôi quay lại nhìn mặt tôi và cười với tôi.

“ Xin chào,” cậu chàng nói. Cậu có đôi mắt màu nâu lục nhạt có thể làm trái tim một cô gái tan chảy. Nom cũng được, tuy hơi thấp một chút để cùng khiêu vũ trong dạ hội – cậu trông rất đáng yêu và có chiều cao của học sinh lớp Một hay lớp Hai gì đó. “ Chị có kịp không?” cậu bé hỏi tôi.

“Kịp, còn em?”

“Vừa sít luôn,” cậu đáp.

Người cùng đi với cậu, kẻ đã ra hiệu cho chúng tôi vào đúng toilet, quay mặt lại. Hắn cao, cặp mắt nâu có ánh sang vàng ở trong mắt có khả năng làm con gái ngã quỵ. Nụ cười ung dung của hắn bảo tôi rằng hắn biết điều đó. “Suýt chết nhé,” hắn nói.

Tôi gật đầu và cười nhẹ, cảm thấy khó xử trước một gã trai lực lưỡng như thế này, bản khoăn chẳng biết nói gì tiếp theo.

Các em tôi thì chắc chắn là biết cách nói gì rồi. Hồi ở trường Fields, chúng còn làm một buổi thuyết trình trong phòng ngủ tập thể về nghệ thuật tán tỉnh. Hôm ấy đông đảo người tham dự nhất mà chúng tôi từng thấy. Chúng giải thích những trò như là nghiêng đầu và nói điều gì đó thông minh, tóm lấy bất cứ đầu mối nào bọn con trai thò ra ỳnh. Chúng nói rất sâu sắc về việc sử dụng mắt để biểu thị ý mà mình định nói, các bạn biết đấy, chớp chớp mắt hay hướng một bên mày hay gì gì đó.

Hai đứa đó nói thì dễ rồi! Khi Sandra nghiêng đầu, mái tóc vàng nhiều lớp của nó mềm mại đổ xuống một bờ vai hoàn hảo. Tôi mà thử làm thế với mái tóc ngắn lưa thưa của tôi xem, trông sẽ giống hệt một con chim tọc mạch. Hơn nữa, làm sao ta tóm được một đầu mối kiểu như “suýt chết nhé” đây? Vâng, tôi chưa bao giờ mừng đến thế khi thấy một buồng còn trống.

“Chị gọi đầu đấy à?” cậu bé hỏi.

Tay tôi đưa lên sờ đầu.

”Đấy là phong cách, Tim ạ,” gã lớn hơn nói. “Chị ấy dùng keo vuốt.”

Tim quan sát tôi về thích thú.

“Thực ra,” tôi bảo Tim, “chị chỉ đắp nó ướt, cố giữ nó đừng có giống như một nhà khoa học bị chập điện thôi”

Tim thích cách giải thích của tôi.” Giống như Bác sĩ Tóc xù” nó nói.

“Đầu Nhím già,” tôi đáp.

“Quý cô Tóc sủi.”

“Không, không” tôi nói, giả vờ nghiêm nghị. “Còn khuya mới được.”

Tim thấy chuyện này buồn cười không chịu được. Tôi thì thấy Tim đặc biệt duyên dáng với mái tóc bù xù màu nâu sang và những đám cháy nắng đang tróc nham nhở. “Chị xinh thật,” Tim nói.

Tôi nghiêng đầu. “Em nói thế với tất cả con gái chứ gì”

“Chỉ những đứa em thích thôi.” Đôi mắt nó tròn xoe và ngây thơ. Thằng nhóc này được sinh ra để làm tan vỡ trái tim các cô gái đây. “Chị mua cho em một cái kem được không?” nó đề nghị.” Anh em chẳng chịu mua.”

Tôi liếc anh trai của Tim, một bên long mày nhướng lên. Hắn cũng đáp trả tôi một cái nhìn y hệt.

Tôi quay qua Tim. “Anh ấy phản đối kem vì lý do gì?” tôi hỏi. Qua khước mắt tôi thấy cậu anh đang nhìn tôi từ đầu đến chân. Tôi quay lại đối mặt hắn. Hắn cười phá lên, không mấy may bối rối vì bị bắt quả tang, lại còn nhìn thẳng vào mắt tôi.

Ôi trời, tôi nghĩ, mình đang tán tỉnh đây! Chỉ là một anh chàng bảy-tuổi-đầu thôi, đương nhiên và có lẽ đó là lý do tại sao lại dễ dàng đến thế. Nhưng gã này đã nhận ra rồi. Và lập tức những cảm giác khó chịu cũ lại len lỏi trong tôi. Tôi ước gì hai đứa em tôi có ở đây để đỡ lấy câu chuyện và cứu tôi thoát ra.

Thế rồi hắn nói, “Tên tôi là Ben. Và lý do tôi phản đối kem là vì nó biến thành nước quá nhanh. Ngay lập tức ý. Chúng tôi không thể dừng lại ở tất cả các buồng vệ sinh được. Tôi bảo Tim chọn giữa một lon soda nhỏ và một cái kem”

Khó mà dứt ra khỏi cái nhìn của hắn – hắn tự tin tuyệt đối khi nhìn chăm chăm vào mắt tôi, không hề phải chớp mi.

“Tôi cũng đề nghị bạn tương tự,” hần mỉm cười nói thêm.

“ Tôi cao hơn Tim. Tôi có thể gấp đôi suất nó.”

Ben cười phá lên.

“ Ăn pizza chung với bọn em không?” Tim hỏi.

“ Chị, ừm...”

“ Nếu chị ấy đòi ăn gấp đôi suất em thì không được đâu,” Ben nói với em trai.

“ Tôi sẽ thanh toán phần tôi mà,” tôi trấn an.

“ Bạn cũng trả luôn cho bọn tôi nhé?” Ben đề nghị, “ Anh nghĩ em phát hiện ra một điều hay đấy, Tim. Cứ mỗi điểm dừng chân chúng ta sẽ chọn một cô nàng hấp dẫn và...”

Một cô nàng hấp dẫn? Tôi chắc có vẻ mặt tức cười lắm bởi vì Ben chạm nhẹ vào khuỷu tay tôi và nói “ Đùa thôi. Tôi sẽ trả nếu bạn thích cùng ăn với chúng tôi.”

“ Phần ai nấy tả,” tôi đáp, ngạc nhiên vì mình chấp nhận lời mời.

Tại sao không nhỉ? Điều này năm năm nữa có khi chẳng lặp lại, đương nhiên là trừ khi tôi thường xuyên ghé các điểm dừng xe này hơn. Tôi có thể làm cái gì tôi thích, ai mà biết cơ chứ? Và nếu có tỏ ra là một con ngốc thì tôi cũng chẳng bao giờ phải chạm mặt với hần lần nữa. Nhận ra điều này thấy tự tin không chịu nổi.

“Tên bạn là gì?” Ben hỏi.

“ Allie.”

“ Mèo Allie!” Tim reo lên.

Tôi mỉm cười với nó.

“ Chị có thích nhân ôliu với thịt xông khói không, Mèo?” Tim hỏi.

“ Cái gì cũng được trừ cá trắng.”

“ Cá vàng thì sao?” Tim hỏi.

“ Nếu có ướp muối thì được”

Tim nghĩ ra chuyện này thật là vui nhộn. Cuối cùng chúng tôi quyết định gọi bánh pizza nhân ôliu với thịt xông khói, cho thêm phô-mát. Tôi buộc Ben phải cầm mấy đũa phần tôi, rồi tôi và Tim đi kiếm bàn.

Nó và tôi kể chuyện cười cho nhau nghe đến lúc Ben bưng bánh pizza và soda tới. Chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện về phim ảnh, thể thao và những món quà mà Tim hy vọng Giáng sinh năm nay nó sẽ được tặng. Cuối cùng tôi cũng biết rằng cha mẹ họ ly dị năm ngoái và cả hai đang trên đường đến thăm cha.

“Và vị hôn thê của ông ấy. Tôi nóng lòng được gặp người đàn bà đó,” Ben nói, mặt nhăn nhó.

Về mặt Ben khiến tôi thấy bất đắc dĩ khi phải hỏi thêm câu nào liên quan tới gia đình. Mà thực sự là tôi cũng không muốn đi sâu vào chuyện của gia đình tôi nữa cơ. Tôi nhắc đến trường Fields.

“ Một trường nội trú á?” Ben nói vẻ ngạc nhiên. “ Không có con trai à?”

“ Nhiều con trai – cách đó 3 dặm.”

Ben suy nghĩ giây lát. “ Tôi nghĩ thế thì hẹn hò khó khăn lắm nhỉ.”

“ Với tôi thì không,” tôi nói vui. Đó là sự thật – cách 3 dặm thì cũng chẳng khác gì cách 3 bước – đơn giản là với tôi mọi thứ đều không thể.

“ Thật à,” Ben nói, hiểu cách nói của tôi theo cách khác, mỉm cười và quan sát tôi. “ Chà, ít nhất thì cũng đỡ mất tập trung tư tưởng”

Tôi nhướn một bên mày, hy vọng trông tôi hấp dẫn và lý thú chứ không phải là mắt đang trợn trắng lên.
“ Ben có vấn đề với tập trung tư tưởng à?”

“ Ngay lúc này á?”

Tôi đỏ mặt còn hấn thì cười vang, thẳng một – không.

Thế rồi Tim tự động lên tiếng, “ Ben khó tập trung vào một cô gái.”

“ Cảm ơn nhiều, Tim” Ben thốt lên. Đến lượt tôi cười vang. Một bên mép Ben trễ xuống.” Allie thấy thế buồn cười à?”

“ Không, không,” tôi nói. Điều đáng buồn cười là tôi, Allison Parker, đang cố tán tỉnh một tay “ sát gái” chuyên nghiệp.

Sau khi ăn xong, chúng tôi dọn dẹp rác rồi thông thả bước ra bãi đỗ xe.

“ Ô-tô của Allie đâu?” Ben hỏi.

Tôi chỉ đại qua đường.

“ Đây là xe của bọn em,” Tim tự hào nói, đặt tay lên một chiếc Toyota màu đỏ kiểu cổ.

“ Bây giờ Allie đã biết lý do tôi không muốn dừng lại trên đường thường xuyên,” Ben nói với tôi.” Tôi sợ nó không nổ máy lại được”

“Ben có muốn tôi ở lại đến khi 2 người trở ra được đường lớn không?” tôi đề nghị.

“ Không , cảm ơn. Súp Cà Chua chưa để chúng tôi thất vọng đâu.”

Tôi mỉm cười. Súp Cà Chua là mô tả chính xác màu của chiếc xe.

“ Ừm, rất vui được làm quen với các bạn,” tôi nói, bắt tay hấn. Ben giữ tay tôi tới lúc tôi nhìn vào mắt hấn. Đến giây phút đó tôi vẫn chưa biết rằng nắm tay và nhìn nhau có thể nguy hiểm đến thế. Tôi thấy lóa mắt và nóng bừng cả người. Rút tay lại, tôi nhanh chóng quay lưng nhưng vẫn kịp thấy một nụ cười nở trên môi hấn. Hấn đã quen thấy con gái phản ứng thao cách đó. Hấn tự tin như vậy. Và tôi chắc tôi đã để lộ ra rằng mình là một kẻ nghiệp dư cả thẹn.

May mắn là Tim vươn tới nắm tay tôi ngay lúc ấy. Thằng bé trông hơi long trọng, tôi ôm nó thật chặt. Vừa dợm bước đi, tôi nghe thằng bé thì thầm gì đó với Ben, rồi Ben kín đáo trả lời,” Nếu Allie muốn có số điện thoại của chúng ta thì chị ấy đã hỏi rồi.”

Trở lại đường cao tốc, tôi nhấn ga, cố đi xa cái trạm dừng chân ấy càng nhanh càng tốt, ngược chín cả người. Nhìn qua tôi cũng biết, Ben là anh chàng” khó tập trung” vào một cô gái. Và chắc chắn chỉ cần thoáng qua là Ben đã biết, tôi là đứa không biết giao thiệp với bọn con trai. Tôi nhấn bừa các nút, tìm một làn song radio không nhiễu, cố dẹp những suy nghĩ về Ben ra khỏi đầu mình.

Mắt tôi dán vào những chiếc xe đồ bạc màu trên đường cao tốc. Bạn có biết bao nhiêu chiếc xe đồ bạc màu chạy trên đường này không?

Đừng mơ màng nữa, tôi tự bảo. Phải mừng là mày sẽ không bao giờ gặp lại hấn nữa.

Những bài hát lãng mạn trên radio làm tôi nao lòng. Tôi lấy ra một đĩa nhạc đang thịnh hành nhét vào ổ đĩa rồi vặn to âm thanh lên. Tim được lối rẽ, tôi vội chuyển sang đại lộ Garden State. Chắc chắn là tôi đã cách xa Ben với Tim hàng mấy dặm, vì có hàng triệu ngã rẽ từ đường Jersey đi ra, và Ben với Tim có thể đang rong ruổi về đâu đó – Pennsylvania, Connecticut, Vermont, Canada... Rồi tôi đập thắng.

Có phải tôi đã thức sự thấy nó không nhĩ - một chiếc Toyota cũ màu đỏ đang dừng bên vệ đường?

Hết chương 01

2. Chương 2

Chương 2

Không thể nào lại có một Súp cà chua khác trên đời này được, tôi nghĩ khi ngoảnh lại nhìn, rồi lùi xe lại, mắt dán vào chiếc xe hơi nhỏ trong kính chiếu hậu. Tôi để ý thấy có 1 biển cảnh báo màu xanh, giống hệt như cái mà cô Henny, hay bất cứ ai sống ở Maryland mà có xe hơi đều biết. Không có ai trong xe cả. Tôi nhanh chóng dừng xe rồi chộp lấy cái điện thoại cầm tay.

Tôi vừa bước ra khỏi chiếc Audi thì nghe Tim gọi. “Mèo Allie! ở đằng này này.” Thằng bé vẫy tay rồi rít, nó đứng cách rìa cỏ mép đường khoảng hơn 10 mét.

“Đứng đầu nguyên đó, Tim. Anh đã bảo em ở yên đó,” một giọng nói vọng ra từ dưới gầm xe.

Tôi đi vòng ra sau đuôi chiếc Toyota. Cặp chân dài của Ben thò ra ngoài, còn thân người thì nằm dưới gầm xe.

‘Chào...Allie đây...cần giúp không/’

: Không. Chỉ dừng lại uống nước thôi ấy mà,” hần làu bàu.

“Được thôi. Tôi đi đây.”

“Allie!” hần kêu lên, trượt ra khỏi gầm xe. Hần ngó lên tôi và nhe răng cười.” Rất vui được gặp bất kỳ ai có điện thoại di động.”

Hần ngồi đây.

“Ben muốn gọi ai đây – gọi cứu hộ không?” Tôi tiến tới vài bước và chìa cái điện thoại ra cho hần.

Nếu hần chạm vào tay tôi và nhìn vào mắt tôi, tôi có nóng ran người lên lần nữa không nhỉ, hay chỉ bôi đầy dầu mỡ vào tay tôi thôi?

“Tôi nghĩ tôi thực sự chỉ cần một cái móc áo thôi,” hần vừa chùi tay vào 1 cái khăn vừa nói.

“Móc của tôi toàn là móc nhựa. Allie có chiếc móc áo nào bằng dây thép đấy không?”

“Có, “tôi đáp. “Nhưng tôi không nghĩ là nó có thể móc mấy cái bánh xe đó lên được.”

“Là để cho bộ giảm thanh, thưa chị,” hần nói, lại nằm xuống.

“Ồ, ý Ben là Ben có một bộ giảm thanh à? Lúc Ben lái xe ra khỏi trạm nghỉ, nghe có vẻ như làm gì có bộ giảm thanh nhỉ.”

Hần tặng tôi 1 nụ cười châm biếm rồi lại chui vào dưới gầm chiếc Toyota.

Tôi đi lấy chiếc móc áo dây thép cho hần rồi đứng loanh quanh đó, nhìn chân hần và nghe hần cầu nhàu cần nhàu bên dưới chiếc xe.” Ben vừa nói gì cơ?” Tôi trêu. “Ồ, vớ vẩn hả?”

Hần đá tôi, còn tôi cười phá lên.

“Tôi còn giúp gì được nữa không?” Tôi hỏi sau vài tiếng lầu bàu nữa văng ra từ phí dưới.

Allie có thể nói chuyện với Tim và giữ nó tránh xa đường ra. Its nhất thì cũng bớt được 1 mối lo”

Tôi đi tới và ngồi xuống cỏ với Tim.” Em biết chị sẽ tới,” nó bảo tôi.

“Làm sao em biết được? Em không biết chị đi đường nào cơ mà?”

Nó nhún vai và nhở một nắm cỏ mùa đông lên” Mọi chuyện vẫn xảy ra như thế vào dịp Giáng sinh mà,” nó nói với 1 niềm tin giản dị khiến tôi cảm động.

“Chà, đó chỉ là may mắn thôi.”

“Chị đang đi đâu?” nó hỏi

“New York. Gia đình chị sống ở bên kia con sông Hudson.”

“Chị có ở đó cả kỳ Giáng sinh không?” Nó hỏi.

“Có.”

“Thế thì chị có thể đến thăm em.”

“Chị rất thích thế, Tim,” tôi trả lời. “Nhưng bang New York là một nơi rộng lớn và...”

“Chị có ô-tô mà,” nó ngắt lời. “Chị có biết đường đến Thornhill không?”

Cái tên thị trấn nghen trong cổ tôi mất 1 lát. “Em vừa nói Thornhill à?”

“Đó là nơi ba em sống.”

Rất có thể có nhiều Thornhill.

“Cả nhà em đã từng sống ở đó. Nó gần Elmhurst – chị có biết chỗ đó ở đâu không?”

Tôi biết, tất nhiên. Và tôi biết chỉ có 1 trường cấp 3 duy nhất trong cái thị trấn Thornhill bé tẹo đó, cái trường mà 2 em gái tôi đã nhanh chóng chiếm ngôi nữ hoàng. Ben và lũ em tôi chắc là quen cùng đám bạn bè, tham gia đủ các trò với nhau. Nếu hẳn kể câu chuyện về đứa con gái ngờ nghệch tên Allie cố ve vãn hẳn trên đường cao tốc thì sao nhỉ?

“Má chị tự nhiên đỏ lên thế?” Tim nhận xét.

“Tại trời lạnh đấy,” tôi nói, dù trong lòng đang ấm áp. Bất chấp điều đang làm tôi bối rối, 1 ngọn lửa nhỏ xú bùng lên với ý nghĩ tôi có thể được gặp lại Ben.

“Ở chỗ nhà hàng ấy không lạnh,” Tim nhắc tôi “thế mà má chị cũng đỏ. Ben đây rồi. Anh ấy sẽ bảo chị đường đến Thornhill.”

“Ben không cần nói đâu, Tim. Đó là nơi chị sắp đến mà.”

“Chị á? Ôi Trời!” Nó nhảy lên. “Này, Ben.” Anh trai nó đang đi tới, sải bước qua đám cỏ, về đây tự mãn. “Anh đoán xem Allie đang đi đâu?”

“Đi hướng khác, hy vọng bỏ rơi được chúng ta hả?” Ben đùa.

“Đi Thornhill đấy.”

Ben khựng lại, dù chỉ còn 1 quãng ngắn là tới chỗ chúng tôi. “Thật à?” Nụ cười của hắn biến ngay lập tức. “Ừm...hay thật,” hắn nói, bước nốt mấy bước còn lại tới chỗ chúng tôi.

“Cha mẹ tôi mới dọn tới đó tháng Tám” tôi bảo hắn. “Tôi chỉ ở thị trấn đó có 2 ngày nên cũng không thực sự biết rõ nơi đó lắm.”

“Chẳng có gì nhiều để biết đâu.” Giọng hắn nghe có vẻ tức tối, gần như là đang giận dữ.

“Tất cả bạn bè của em đều sống ở đó,” Tim bang khuâng nói với tôi.

“Xa bạn bè thật khó em nhỉ,” tôi đáp, quay lại với cậu. “Tất cả bạn bè chị cũng ở trường nội trú.”

“Allie sẽ ổn thôi” Ben nói cộc lốc. “Đó là một thị trấn nhỏ”

Tôi nhìn hắn, hoang mang vì sự lạnh lẽo bất ngờ trong giọng hắn nói. Hắn có chuyện gì thế nhỉ?

Không phải hẳn nghĩ rằng vì ko quen biết ai khác nên tôi sẽ đeo theo hắn như 1 con chó nhỏ đấy chứ? Hắn có tự cao đến mức cho rằng tán tỉnh một tỷ nghĩa là tôi yêu hắn như điên ko nhỉ? Thôi, để tôi làm cho hắn yên tâm.

“Nghe này.” Tôi nói, “tôi biết là Ben có cả đồng bạn bè ở đó”

“Đúng thế” hắn đáp mà ko nhìn tôi.

“Tất cả các cô gái đã làm Ben mất tập trung tư tưởng,” tôi nói tiếp.

Hắn liếc ngang sang tôi.

“ Nhưng Ben ko phải lo là tôi sẽ làm tăng thêm sự mất tập trung ấy. Tôi biết là oải lắm. Nhiều bạn gái bao nhiêu, ít thời gian bấy nhiêu.” Tôi thở dài, giọng tôi nghe thông cảm đầy giả tạo.

Hắn nhìn tôi chăm chăm.

“ Tôi đi đây, các cậu. Rất có thể mình lại ngẫu nhiên gặp nhau sau 2 tuần nữa trên đường đi về phía nam.”

Ben ko đáp cho tới khi tôi đã bước được đến 20 bước. “ Tôi nói gì ko phải à?” hắn hỏi.

“ Không” Tôi vẫy tay với họ. “Ben có nói gì đâu”. Sao ko nói “ Chúng mình nên hẹn gặp nhau.” Tôi nghĩ.

Tôi rờ máy xe. Khi tôi là một cô gái tình cờ mà Ben nghĩ ko bao giờ gặp nữa, Ben rất quyến rũ. Nhưng khi hắn biết rằng chúng tôi hướng về cùng một thị trấn... Chà, rồi hắn sẽ hối tiếc, tôi tự nhủ. Chừng nào hắn nhìn thấy hai đứa em lộng lẫy của mình, hắn sẽ năn nỉ được đến nhà mình chơi à xem.

Nhưng điều đó cũng chẳng an ủi gì hơn.

“Cục cưng của mẹ!” Mẹ tôi chào đón tôi khi tôi bước vào bếp, một tiếng sau. Mẹ kẹp một chiếc điện thoại không dây giữa cằm và vai, một cái súng dán keo trên một tay, còn tay kia là một mớ ruy-băng màu rượu nho. “Tôi phải thôi đây, Linda, ” mẹ nói vào chiếc điện thoại.” Con gái lớn về rồi.”

“Mẹ, mẹ không thể nhắc đến con với cái tên Allie được sao ?” tôi hỏi khi đỡ chiếc điện thoại từ vai mẹ và ấn nút ngắt máy. Hai mẹ con ôm nhau. Tôi đã trở nên lão luyện trong việc ôm mẹ bất kể mẹ đang cầm màn trướng, cọ quét sơn, trực lẫn giấy dán tường hay cái gì trong tay. Mỗi lần chuyển nhà, bà tự trang trí nhà mới, và đã thành lệ mất rồi. “Mẹ trông đẹp lắm, mẹ ạ !”

“Con cũng thế - chỉ có hơi gầy một chút.”

Mẹ đã nói với tôi điều ấy từ hồi tôi học lớp Sáu đến giờ. Có lẽ mẹ vẫn còn đang đợi tôi đầy đặn lên, có thân hình hấp dẫn như mẹ và hai em gái tôi vậy cả ba đều có mái tóc sáng và mắt xanh. Nhưng tôi sinh ra đã giống hệt ba tôi và cô Jen – cao và mảnh dẻ, giống cả màu tóc sẫm.

“Con về vừa đúng lúc. Mẹ phải quyết định vành hoa nào đẹp nhất để treo lên cửa trước.” Bà gấn cái nơ bà đang cầm vào một vành hoa nằm trên bàn bếp, cạnh năm cái khác. “Mẹ biết mẹ thế nào cũng có chỗ treo hết chúng lên.”

“Mẹ thì có bao giờ thừa vành hoa đâu mà.” tôi mỉm cười đáp. Hễ động đến việc trang trí, mẹ tôi chẳng bao giờ có thứ gì bị coi là quá nhiều cả - giấy dán tường hoa văn, thảm trải sàn dệt kiểu, đồ gỗ trang trí trạm trổ. Đó là lý do tại sao mẹ tôi chết mê chết mệt cái thị trấn Thornhill có từ thời nữ hoàng Victoria này, nơi những căn nhà gỗ từ thế kỷ mười chín được sơn màu bầy sắc cầu vòng.

“Con mang hộ mẹ những cái này được không ?” mẹ tôi hỏi.

Tôi choàng một vành hoa quanh cổ như một món đồ trang sức còn mỗi cánh tay trông hai cái, giơ thẳng hai tay ra trước khi đi theo mẹ ra cửa sau rồi đi vòng lên cửa trước. Tôi bước ra thềm trước đúng lúc một chiếc BMW lượn vào lối chạy xe trước cửa, bánh xe rít xuống mặt đường. Anh chàng lái xe nhìn tôi rồi quay lại các em tôi với cái nhìn dò hỏi.

Sandra nhảy ra khỏi băng ghế sau xe.” Này, ” nó la to, “đó là một cái cây Giáng Sinh biết đi, ”

“Allie về rồi à ?” Julia nói khi nó bước ra khỏi xe. “Cảm ơn, Ford, ” Nó lơ đãng vẫy anh chàng khi anh ta lùi xe ra đường chính. Tôi là một kẻ mới tập tọng trong việc tán tỉnh, nhưng lại là chuyên gia trong việc đọc ý hai con em tôi. Cái vẫy tay của Julia bảo với tôi rằng Ford là một ứng cử viên mới hoặc một bạn trai sắp thất sủng.- chẳng có gì hứa hẹn trong cái vẫy tay đó cả.

“Chị trông tuyệt vời đấy, All” Julia trêu. “Nhưng em nghĩ chị cần choàng thêm ít dây kim tuyến lên trên nữa.”

“Không, cưng ạ, đây là tinh tế của mẹ đấy, ” mẹ giải thích, sợ vào món trang trí đeo trên cổ tôi. Nó màu bạc. gấn đầy những con chim xanh đỏ bóng loáng như kim loại.

“Tinh tế thật đấy, mẹ ạ,” Sandra nói, lùa tay qua mái tóc đỏ dài xuống tận eo. Tóc Julia cũng dài thế, nhưng nó tìm cách vắn gọn lên. Sandra mỉm cười với tôi.” Gặp lại chị thích quá, Al”

“Cám ơn,”

“Em cũng thế,” Julia chen vào. “Bọn em nhớ bà chị của mình quá. Đặc biệt nhớ chị khi phải làm bài.”

“Tất cả mọi người ở trường Fields đều hỏi thăm hai đứa đấy, ” tôi bảo chúng, “Có cả triệu lời nhắn và bưu thiếp gửi cho các em, ”

“Thật à ?” Julia nói, nhưng nghe chẳng có vẻ thích thú gì cả.

“Cô Henny muốn chị chuyển lời chào tới các em.”

“Cố ấy dễ thương thật. Thế mẹ định choàng cái vành hoa nào lên cửa trước hả mẹ ?” Sandra hỏi mẹ.

“Thì mẹ đang cố chọn đây, ” mẹ đáp.

“Cô Henny đang nói đến chuyện nghỉ hưu sớm, ” tôi nói tiếp, “và...”

“Cô ấy đáng ra phải nghỉ năm năm trước rồi, ” Sandra bình luận.

“Nào, Allie, ” Julia nói, “đến đứng cạnh cửa đi chị. Ướt các vành hoa ọi người xem với.”

Hình như chúng không quan tâm đến mọi người ở trường Fields nữa rồi. Tôi chịu thua và leo lên mấy bậc thêm với vẻ đầy trách nhiệm. Mẹ và hai cô em lùi xa ra, ngắm nghía mấy món đồ trang trí, chỉ cho tôi ướm từng cái một vào những độ cao khác nhau. Tôi làm việc đó đến lần thứ ba mà họ vẫn còn cãi nhau vành nào hợp hơn. Cuối cùng tôi chán hẳn, treo đại tất cả lên trên cánh cửa.

“Con đi đỡ hành lý đây !”

“Em sẽ giúp chị,” Julia tình nguyện. “Chị đi đường thế nào ?” tôi hỏi lên bước sau tôi.

“Cũng được, ” tôi mở cốp xe ra, Julia lôi ra một quả bóng rổ và bắt đầu rê bóng ra chỗ cái bảng gỗ gắn trên tường nhà cất xe.

“Ném đẹp đấy, Jule!!” tôi kêu lên lúc trái bóng rơi vụt xuống rổ.

Nó rê bóng ngược về chỗ tôi và lôi ra một cái que chơi bóng và hai cái vợt tennis “Em sẽ để mấy thứ này vào phòng tập,” nó nói, đi ra cửa sau vào nhà.

Sandra vòng qua hàng hiên tới chỗ tôi. “Cái vành có con chim bóng loáng thẳng rồi.”

“Chị nghĩ thế nào cũng thế mà.”

Nó nhón chằm chằm vào thùng xe tôi. “Ôi, hành lý của chị nhẹ nhàng thế thôi à ?”

Sandra không bao giờ đi đâu mà không mang tới dăm bảy vali quần áo. Tôi trao cho nó hai túi đựng quà rồi theo nó vào nhà, tay xách một vali và một hộp băng đựng video. We đi ngang qua bếp vào sảnh, rồi leo lên chiếc cầu thang uốn cong, rộng rãi để tới phòng chính của ngôi nhà.

Sandra đột ngột dừng lại ngay lối vào phòng tôi. “Chết rồi, ”

“Chết gì ?” tôi hỏi lại, cổ nhìn qua vai nó.

“Em nghĩ mình phải để đồ của chị lại đây đã, Julia.” nó rống lên.

Ba chị em phải mất hai mươi phút để dẹp sạch đồ của hai đứa nó ra khỏi phòng tôi. Tôi không hiểu tại sao lũ em mình lại ải trải đồ của chúng khắp giường và ghế trong phòng tôi, và phòng của ba chị em đều rộng. Phòng của Sandra và của tôi quay mặt ra phía trước ngôi nhà, chung một bệ cửa sổ. Nhưng Sandra có một phòng tắm riêng, Phòng của Julia quay ra phía sau và nó dùng chung phòng tắm với tôi khi tôi ở nhà, nhưng phòng nó có một cửa ra sân thượng. Ba mẹ tôi luôn cẩn thận trong việc giữ công bình giữa ba chị em tôi. Vì tôi đi học xe, tôi được giữ xe hơi, nhưng tôi hiểu rằng khi tôi về nhà thì các em có quyền mượn nó và tôi rõ ràng là phải chạy việc vặt rồi.

Dọn dẹp đồ của chúng nó xong, tôi mở vali. Hai đứa em tôi nằm xoài hai bên.

“Chị vẫn còn mặc cái này cơ à ?” Sandra vừa lôi một cái áo len màu quả mâm xôi vừa nói.

“Cái áo chị thích nhất mà.”

“Chị thích nó được hai năm rồi đấy,” nó nhận xét.

“Thì sao, chị vốn chung thủy, ” Tôi lấy cái áo khỏi tay nó và treo lên móc.

Julia cầm một cái túi nhỏ màu xanh nước biển. “Hộp trang điểm của chị đâu ?”

“Đấy,” tôi đáp.

“Có mỗi một ống son với tuýp kem chống nắng thế này thôi à ?”

“Thế thôi,” tôi đáp.

Julia ngồi dậy và bôi thử son. Màu son chẳng ra gì trên gương mặt xinh xắn và rạng rỡ của nó.

“Chùi ngay đi,” Sandra khuyên.

“Chị có nhận được món quà Giáng Sinh hay ho nào ở trường không ?” Julia hỏi.

“Có vài thứ, nhưng chị để lại ở đó rồi.”

“Có quà của anh chàng nào không ?” Sandra tò mò.

Gương mặt của Ben vụt qua trong đầu tôi. Tôi nhanh chóng gạt nó đi. “Tại sao ? Chỉ những món quà ấy mới đáng kể à ?”

“Em chỉ tò mò thôi mà.” Sandra đáp lại.. “Đừng có nhạy cảm quá thế, Al.” Nó nghịch nghịch chuối hạt trên cổ tay trái.

“Đẹp đấy, ” tôi nói, hi vọng tránh được những tọc mạch khác vào đời tư của tôi.

“Mike tặng em đấy,”

“Mike...” Tôi không thể nhớ được gã đó là ai. hai cô em gái và tôi gửi e-mail cho nhau khoảng mỗi tuần một lần, nhưng tôi không thể kịp biết tất cả những anh chàng của chúng nó.

“Mike, tận tụy và uỷ mị, ” Julia nạp thông tin cho tôi. “Siêu sao bóng rổ của trường cấp ba Thornhill. Rất, rất đáng yêu. Rất, rất mê Sandra.”

“Tôi tay chơi bóng rổ,” tôi nói “Em có thể đi giày mười hai phân rồi!”

Sandra ngửa đầu ra sau cười phá lên. “Em đã mua ba đôi trong tháng này rồi. Nhưng anh ấy không phải là bạn trai đâu, chưa phải, mà em cũng không chắc là anh ấy có mê em không nữa ?” Nó lẩn ra giường rồi lại ngồi dậy nhìn mình trong gương. “Đôi khi em thấy anh ấy còn mê môn bóng của anh ấy hơn.”

“Ừm, nếu chúng mày không chơi khó nhau quá.” Julia phang Sandra. Nó quay qua tôi. “Chị chưa bao giờ được xem những trò như thế đâu – phút này chúng nó đuổi nhau khắp các hành lang, phút sau chúng nó đã lờ tịt nhau đi rồi.” Sandra nhún vai, hờn dỗi, điệu đà.

“Thế em thì sai, Julia ?” Tôi hỏi, tiếp tục xếp đồ cất đi. “Người lúc này chở em về là ai thế ?”

“Chị hỏi Ford á?” Nó nhún vai một cách giống hệt như Sandra, rồi thở dài. Đã để ý đến cái vẫy tay lúc này, tôi đoán ra anh chàng là “bạn trai hết thời”.

“Hắn và em đóng vai chính trong vở Đại lộ Broadway, vở diễn mùa thu ở trường ấy mà.”

“Và?” tôi gợi ý.

“Hắn trông rất đẹp trai.”

“Chị thấy rồi.”

“Hắn có giọng nói hay, ” Julia nói tiếp, “và nghĩ ra lắm trò vui để làm.”

“Nhưng ?”

“Đó không phải là tình yêu đích thực.” Nó nhặt một cái gối lên, ôm trong tay như đang ôm một anh chàng, rồi thụi cái gối một cái. “Không may là khi hắn đóng kịch thì hắn thú vị hơn ngoài đời nhiều.”

“Có lẽ hẳn chỉ chưa biết thể hiện mình thôi, ” tôi đưa ra giả thuyết, “em ạ, để em biết hẳn thực sự là người thế nào ấy mà.”

“Chị nghĩ thế à ?”

“Tao chẳng biết mày đang lẩn thẩn về cái gì?” Sandra nói với Julia, “Hai anh chàng khác gọi điện ày tối hôm qua đấy.”

“Ba,” Julia ngọt ngào đính chính.

“Không, Jeff gọi là vì tao. Nó còn đang lúng túng giữa hai đứa mình.”

“Tao không nghĩ thế đâu,”

Những nụ cười mỉa giống hệt nhau và từng từ được dần giọng khi nói ra báo hiệu rằng một trong những trận võ mồm quyết liệt của hai đứa em tôi đang bắt đầu. Tôi đã chứng kiến chúng nó như thế đủ chán ngấy lên rồi nên quyết định chúng nên choảng nhau ở chỗ nào khác chứ không phải ở đây. “Nghe này,” tôi nói, ‘chị cần giấu quà Giáng Sinh dành cho chúng mày. ’

“Được thôi, bọn em sẽ nhắm mắt lại, ” Julia cười ranh mãnh.

“Biến !” tôi bảo chúng.

Sandra cười hì hì.

“Lúc nào xong chị xuống dưới nhà ăn bánh nhé, ” Julia nói.

Chúng vừa đi khỏi, tôi liền rút mấy cái túi mua hàng vào tủ, nơi mà lũ em tôi sẽ lục đầu tiên nếu chúng muốn xem trộm quà, nhưng tôi giấu thật kín ba cuốn tiểu thuyết lãng mạn mà tôi mang về nhà để đọc. Việc gần đây tôi chuyển từ tiểu thuyết kinh dị của Stephan King sang đọc những câu chuyện tình yêu lãng mạn kiểu cổ là điều mà tôi muốn giữ riêng cho bản thân mình.

Việc cất đặt mọi thứ lâu hơn bình thường vì tôi cứ chốc chốc lại nghĩ đến Ben - nụ cười của hắn, sự ấm áp trong giọng nói của hắn và cái cách mọi thứ đó biến sạch khi hắn nhận ra hắn có thể gặp lại tôi.

Thật không công bằng hai con em tôi có cả một đội quân đông đảo để lựa chọn trong khi tôi chỉ muốn được ở bên một người thôi – và người ấy chỉ muốn ở bên tôi... khi không có cô gái nào xung quanh.

Hết chương 02

3. Chương 3

Chương 3

Đến lúc tôi đỡ đồ ra xong, 2 cô bạn của em tôi đã ghé qua chơi được 1 lúc. Mẹ tôi, người luôn cố gắng giúp tôi mở rộng quan hệ, đã chần chừ không dọn soda và bánh trái ra để chờ tôi xuống. Khi mẹ nhờ tôi mang đồ vào phòng giải trí gia đình, tôi biết mẹ hy vọng là tôi sẽ ở lại đó và tán chuyện với các bạn của em tôi. Việc tôi là lớp phó trong lớp 12, đội trưởng 2 đội bóng rổ và bóng mềm ở trường Fields vẫn không khiến mẹ yên tâm được; tôi cũng phải có bạn bè ở nhà nữa.

Khi tôi bước vào phòng, các em tôi giới thiệu tôi với Caroline, 1 đứa tóc đỏ có bờm và Janice, 1 đứa tóc đen mượt có đôi mắt hình hạnh nhân đẹp ko thể tả. Tôi đặt khay bánh vào giữa đám, cảm giác rõ ràng 2 đứa kia đang chăm chú nhìn mình.

“chị ở lại đây đi” Julia nói, tóm lấy tay tôi khi tôi quay bước định ra. “Là kỳ nghỉ Giáng sinh mà. Tiệc tùng lu bù đi, Al”

Trước khi tôi kịp đáp, Janice nói, “Chị đi học trường nội trú ạ”

“Ừ,” tôi tar lời, rồi ngập ngừng định bước về phía cửa.

“Một trường toàn con gái ạ,” nó nói tiếp, đôi mắt đen của nó đầy ắp hiếu kỳ.

Tôi thấy mình giống sinh vật lạ mà nó vừa khám phá ra. “Cùng cái trường mà trước đây 2 em chị học thôi,” tôi bảo nó.

Julia giật mạnh tay tôi, kéo tôi ngồi xuống với bọn nó. Tôi ngồi trên sàn, nghĩ mình có thể biến khỏi đây chừng nào chúng nó hỏi xong.

“Em ko thể hình dung trường đó như thế nào!” Janice kêu lên.

Tớ đã kể cho cậu nghe nó thế nào rồi còn gì,” Julia nhắc bạn.

Nhưng Janice lắc đầu. “Cậu toàn kể cho tớ nghe về những gã học nội trú cách đây 3 dặm”

Tất cả cùng cười âm.

“3 dặm, phải vậy ko?” Caroline trầm ngâm, nhai nhai 1 mẩu khoai tây chiên tôi vừa mang vào. “Chà, như vậy con trai phải đi 1 dặm rưỡi và con gái phải đi 1 dặm rưỡi. Chị có bao giờ có những cuộc hẹn bí mật vào ban đêm trong rừng rậm ko?”

“Ồ, ko.” Tôi đáp.

“Muốn hẹn kiểu đó cậu phải lội qua 1 con sông rồi leo lên 1 quả đồi dốc đứng, gần như là 1 mỏm đá ấy,” Julia nói.

“Tớ đã thử 1 lần thế với David Crane rồi,” Sandra thêm vào, “nhưng hần bị lạc. David thế nào chị?” nó hỏi tôi.

“Chị ko biết.” Tôi với lấy 1 cái bánh vụn thùng. “Chị ko gặp cậu ta từ năm ngoái cơ,”

“Chị đùa đấy à!” Sandra kêu lên vẻ ngạc nhiên chân thật. “Hai người thích nói chuyện với nhau cơ mà. Chị luôn tiếp chuyện hần trong lúc hần chờ em xuống ở phòng khách nhà trường còn gì.”

“Ở trường Fields,” nó giả thích với bạn, “khi bọn con trai đến đón chúng tớ, phải đăng ký và ngồi đợi ở phòng chờ.”

“Và đoán thử xem ai là người thường bị cử xuống để tiếp chuyện cái đám con trai ấy? Trong lúc Sandra sắp sửa quần áo. David và tôi tán tràng giang đại hải về các môn thể thao.

“Chị ạ,” Sandra nói, “em nghĩ em mà đi rồi thế nào hần cũng hẹn hò với chị.”

Tôi nghiêng rằng. “Ko có đâu.”

“Chị có tham gia diễn kịch ko ạ?” Janice hỏi tôi, mái tóc đen của nó lắc về đằng trước.

“Janice sắp làm đạo diễn cho vở kịch mùa xuân của bọn em,” Julia bảo tôi. “Nó cực kỳ, cực kỳ có tài đấy,”

“Ồ, đúng kiểu đóng kịch nhà các cậu,” Caroline nói, cười nhạo 2 đứa. “Các cậu cứ đeo chặt lấy nhau, đứa nọ khen đứa kia mắt trời ông địa.”

“Caroline là đội trưởng của đội cổ vũ,” Sandra giải thích.

“Nhưng Sandra nên tham gia,” Caroline bảo tôi. “Mike mà ra sân nó cổ vũ còn to hơn bất cứ đứa nào trong đội bọn em ấy chứ. Đúng là cái đồ phản bội! Anh chàng số 1 của bọn em lại đi mê 1 đứa ở đội kịch chứ ko phải là đứa nào trong đội cổ vũ.”

“Năm ngoái thì cũng có khác gì,” Janice cãi lại. “Bà nhớ Ben Harrington ko?”

Tai tôi giồng lên.

“Cô nào mà quên được Ben chứ?” Caroline đáp lời.

Ben của tôi ư?

Caroline luồn mấy ngón tay vào mái tóc dài đỏ rực như lửa của nó. “Bây giờ trông anh ấy đẹp trai lắm. Thật tệ là anh ấy phải chuyển đi. Ba mẹ anh ấy ly dị, mẹ tớ bảo thế. Mẹ Ben đã bị người đàn bà khác xí chỗ. Anh ấy và thằng em bé tí chuyển đi rồi.” nó tiếp tục, “chuyển đi Maryland, tớ nghĩ thế.”

Tôi ngồi thẳng lên nhanh đến nỗi Janice liếc tôi.

“Tao nghĩ ko biết Ben có họ hàng gì với bạn trai của cô Jen ko,” Sandra nói với Julia. “Ko phải họ chú ấy là Harrington à?”

“Tớ nghe nói Ben sắp về đây nghỉ lễ,” Caroline nói tiếp. “Hy vọng anh ấy sẽ lái chiếc xe nào khá hơn cái Toyota đồ đó.”

Tôi nín thở.

“Khéo anh ấy cặp với tất cả bọn con gái trong đội cổ vũ nhỉ,” nó nói, “và cả trong đội kịch nữa. Cả trong câu lạc bộ thuyền buồm – thường là với tóc vàng.”

Và tôi phỉnh phờ hần? Nỗi nghi ngờ lúc trước của tôi đã đúng – Ben chắc phải biết ngay từ đầu là tôi ko biết tán tỉnh và đơn giản hần coi tôi như trò giải trí thôi. Cứ phải cuối cùng làm mọi thứ rõ ràng hơn bao giờ hết.

“Điều đáng nói về Ben,” Janice nhận xét, “là anh ấy thực sự đáng mến. Anh ấy đông bạn trai cũng như bạn gái. Anh ấy dễ chịu với tất cả mọi người – kể cả những người mà tớ thấy nói chuyện chán chết được.”

Những người như tôi đây, tôi nghĩ.

“Tớ mong cậu giới thiệu để chúng tớ làm quen” Sandra nói.

“Ừ, được thôi, cậu sẽ phải xếp hàng,” Caroline bảo nó.

“Vfa làm điều đó lúc ko có Mike bên cạnh nhé,” Janice khuyên. “Mike ko được hâm mộ như Ben, và điều đó thực sự làm anh ấy buồn. Anh ấy ko muốn cậu lượn quanh anh chàng kia đâu.”

“Ko anh chàng nào có thể bảo tớ được hay ko được đánh bạn với ai,” Sandra đập lại.

“Tớ thì chắc chắn có thể cho Ford tạm nghỉ,” Julia chen vào.

Ồi chào! Trước đây tôi thấy chuyện này nhiều rồi – 2 con em tôi luôn nhanh chóng tiến tới anh chàng nào thú vị nhất, làm xẹp mọi hy vọng của bất cứ ai khác. Vấn đề là cho đến bây giờ chưa lần nào tôi là cái người khác đó. Nhưng giờ đây tôi hiểu rõ hơn rồi. Tôi với anh chàng hấp dẫn nhất trong thị trấn ư? Trời sắp cái rầm.

Cả đám tiếp tục bàn tán về những đứa con trai con gái khác trong hội của chúng – ai vào và ai ra. Những cái tên chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả, dù thỉnh thoảng tên Ben cũng xuất hiện. Tôi thấy mình đang tự hỏi liệu có cô gái xinh xắn nào ở trường Thornhill mà hần chưa hẹn hò ko.

Thật nhẹ nhõm khi nhìn thấy ba tôi đứng trên lối ra vào, lắng nghe cuộc nói chuyện của chúng tôi, mặt ông có vẻ lúng túng. Đôi khi ba tôi có vẻ lạc lõng ngay trong gia đình mình. Những đứa kia quay lại và thấy ông.

“Chào các quý cô,” ông nói, gật đầu với chúng tôi. Ông luôn tỏ rất trang trọng khi ko thoải mái.

“Con chào ba.”

“Allison” ông nói. “Mừng con về nhà! Ba nói chuyện riêng với con một chút được ko?”

Tôi nhanh nhẹn đứng lên và theo ông đi ngang qua phòng khách để vào phòng làm việc của ba.

Đó là căn phòng luôn cho tôi cảm giác quen thuộc, bởi vì những cuốn sách, đồ đạc, bộ sưu tập điêu khắc của ba đã theo chúng tôi từ ngôi nhà này qua ngôi nhà khác.

“Chà, Allie...con trông... con trông...” Thỉnh thoảng suy nghĩ của ba tôi vượt quá ngôn từ của ông.

“Giống Allie phải không?” tôi mớm lời.

Ông mỉm cười và ôm chầm lấy tôi, rồi trở về bàn làm việc.

“Công việc thế nào hả ba?” Tôi hỏi, ngồi xuống đối diện với ông.

“Chỉ số Dow quý vừa qua hơi xuống, nhưng ba tin rằng nó sẽ tăng trở lại một khi những người nắm giữ cổ phiếu nhận ra tầm quan trọng của những món đầu tư mới của chúng ta vào Malaysia. Công việc khoan đã sắp hoàn tất rồi, và các mẫu quặng cũng đáng phấn khởi. Vấn đề là chọn được đúng nhân sự để giám sát”

Đó là chân dung của ba tôi, rõ từng nét một. Ông hoàn toàn không thoải mái khi nói chuyện vặt vãnh và chắc chắn cũng trả lời y hệt câu vừa rồi nếu tôi hỏi. “Ba khỏe ko ba?”. Công việc của ông thế nào thì ông thế ấy.

“Con thì sao?” ông hỏi.

“Cũng được ạ, con gửi đơn đến các trường đại học rồi.”

“Và?”

“Con nộp cả vào Havard và Princeton. Ý con là, tại sao lại ko chọn trường xịn nhất chứ? Con có thể chịu được nếu bị từ chối.”

“Đó mới là con gái ba,” ông nói về tự hào. “Sáng nay cô Jen gọi điện đấy,” ông nói thêm.

“Về chuyện tối nay phải ko ạ? Cô ấy e-mail cho con tuần trước, hỏi con có thể ăn tối với cô ấy được ko?”

“Ừ, ừm, cố 1 thay đổi nhỏ. Vẫn là ăn tối, nhưng con và cô ấy sẽ gặp nhau muộn hơn là cô ấy đã hẹn tại 1 nhà hàng có tên là Candella”

“Tuyệt quá!” tôi nói, “Mấy giờ ạ?”

“8 giờ. Cô Jen có 1 bất ngờ cho con”

“Thế ạ?”

Ba tôi gật đầu. “Khá là bất ngờ đấy”

Tôi có cảm giác là ông ko được hài long lắm với điều ấy, nhưng thế cũng chẳng có gì khác thường. Cô Jen là em gái út của ba tôi, 1 mẫu người độc lập có thể đi bất cứ đâu và thử làm bất cứ việc gì. Cô vẫn độc thân, 30 tuổi, và là 1 luật sư rất thành công ở Elmhurst. Cô là mẹ đỡ đầu của tôi và vì ba mẹ tôi ở nước ngoài nên cô thành 1 người bạn tâm tình của tôi. Suốt 3 năm vừa qua cô cháu tôi đã bàn đến chuyện đi chơi nguyên 1thangs nhân dịp tôi tốt nghiệp cấp 3. Tôi hy vọng bữa tối nay chính là về chuyện đó.

“Candella là một chốn thượng lưu, nhưng mẹ con có thể giúp con thoải mái với nơi đó,” ba nói, đó là dấu hiệu cuộc nói chuyện của chúng tôi đã xong.

“Con cảm ơn ba.”

“Cám ơn con, Allison,” ông nói khi tôi đã ra gần đến cửa, “vì con đã về nhà.”

Hết chương 03

4. Chương 4

Chương 4

Các em tôi có mặt tại phòng tôi ngay, khi tôi bảo chuẩn bị quần áo để đi ăn ở Candella. Kết quả là cả 1 giường nghênh ngang những đồ trang điểm, y hệt 1 cửa hàng bách hóa, chúng nó mời tôi trang điểm miễn phí. Tôi thật sự sai lầm khi nói rằng tôi ko biết làm gì với nửa số chai lọ và chổi cọ đó. Hai đứa sinh đôi lập tức bắt tay vào làm việc trên mặt tôi, miệng liên tục liến thoắng.

“Chị tìm hiểu xem bạn trai của cô Jen, ông Sam Harrington, có họ hàng gì với Ben ko nhé,” Sandra bảo tôi, nheo mắt ngắm đường kẻ mắt nó mới vừa vẽ trên mi mắt tôi.

“Có thật là cô ấy đang hẹn hò với ông Harrington ko?” Tôi hỏi. Cô Jen đã ko nhắc đến ông ta với tôi. Mỗi chị em tôi có một người cô đặc biệt thân, và cô Jen là của tôi, cô thường nói cho tôi nghe những chuyện quan trọng trước khi kể với 2 đứa em tôi.

“Nhiều hơn hẹn hò với bất cứ ai khác,” Julia trả lời.

“Ông ấy già,” Sandra bảo tôi. “Quá già.”

“Tóc ông ấy hoa râm rồi,” Julia thêm vào.

“Xong rồi đấy!” Sandra nói, vẻ thỏa mãn. Rồi nó lấy tay nâng nhẹ cằm tôi lên. “Đừng nhìn vội. Thêm tí son, hả?” nó hỏi Julia.

Julia gật đầu. “Em rất mừng là chị đã để cho bọn em sửa soạn cho chị, Allie. Điều gì khiến chị thay đổi vậy?”

Tôi nhún vai. Tôi không thể chắc tại sao tôi lại để chúng nó trang điểm cho tôi đêm nay hay tại sao lại mượn chiếc váy mà Julia lôi từ tủ quần áo nó ra, ngại rằng màu đó không hợp với nó. Đó là một chiếc váy vải nhung ngắn nhất, khôu gợi nhất mà tôi từng xỏ vào. Có thể tôi đang thử nỗ lực tìm cái gì đó gần gũi với các em mình, hoặc có thể tôi muốn đừng giống cái cô thộn học trường nội trú đã không biết ngượng đi tán tỉnh chàng Don Juan của Thornhill. Nửa giờ sau tôi nhìn vào cô gái tóc sẫm trong gương và nghĩ có thể cô Henny đã đúng - đúng là tôi có “vẻ đẹp riêng” của mình.

“Trời ơi trời!” ba la lên khi tôi đi ngang qua ông ở sảnh.

“Con trông xinh quá, Allie, thật xinh quá,” mẹ tôi nói.

“Mẹ nghĩ con có nên mang giấy phép lái xe theo để cô Jen biết đây là con ko?”

“Cao cẩm lên. Bước thẳng người vào,” mẹ tôi đáp, “và đừng có ăn nói kiêu đó.”

Khi tôi lái xe đến Candella, trong tôi tràn ngập một niềm phấn khích mới mẻ. Tôi cảm thấy mình quyến rũ, và phiêu lưu. Tôi trao áo khoác cho anh chàng ở phòng giữ áo và không co người lại như một nữ sinh khi anh chàng nhìn tôi từ đầu đến chân trước khi nhìn cái áo khoác. Cô Jen đến ngay sau tôi. Chúng tôi ôm nhau.

“Con đẹp tuyệt!” cô kêu lên.

Tôi chưa bao giờ thấy má cô hồng đến thế. “Cô cũng vậy.”

Cô gửi áo khoác lông rái cá rồi chộp lấy tay tôi. “Chuyện này đã không như cô định trước cho chúng ta đêm nay, nhưng thôi,” cô nói, “bàn ăn của chúng ta đang chờ.”

Tôi vênh váo đi sau cô tôi và người quản lý nhà hàng với sự tự tin bùng phát bất ngờ. Có thể là do sự chăm sóc của gia đình đối với tôi chiều này quá thừa thãi hoặc bởi anh chàng đáng yêu ngồi ở bàn trong góc ngoài nhìn theo tôi và mỉm cười. Trong giây phút này tôi thấy mình thật người lớn và tự tin vào bản thân mình, tôi đang sẵn sàng cho bất cứ điều gì.

Nhưng tôi chưa bao giờ được chuẩn bị cho điều xảy ra tiếp theo. Bởi vì một giây sau, tôi nhận ra Ben và Tim Harrington đang ngồi phía bên kia gian phòng – ngay hướng mà chúng tôi đi tới. Đúng lúc tôi sắp bảo cô Jen rằng chúng tôi nên đi chỗ nào khác để tôi có thể chuồng khỏi chỗ đó càng nhanh càng tốt thì Tim ngẩng lên và nhìn thấy tôi.

“Này,” nó gọi, “Mèo Allie kia!”

Ben nhìn lên vẻ kinh ngạc. Mắt hắn nhìn nhanh qua cô Jen rồi hắn quay qua người đàn ông tóc hoa râm ngồi bên cạnh. Ben, Tim và người đàn ông, chắc hẳn đó là cha của họ, đứng lên cùng lúc Jen và tôi bước tới chỗ họ.

Chúng tôi sắp ngồi ăn với họ sao? Chnâ tôi đột nhiên rung lấy bẫy. “Chào, Tim,” tôi dịu dàng nói.

Cô tôi quay lại nhìn tôi. “Các con quen nhau sao?”

Tim quay qua Ben, người đang nhìn sưng tôi cứ như thể hắn vừa bị ném đá vào đầu vậy. Tim giật tay hắn. “Là Allie mà.”

Người đàn ông chìa tay ra với tôi. “Chú là Sam Harrington,” ông tự giới thiệu bằng giọng trầm và thân thiện. “Cháu không tình cờ lái một chiếc Audi màu bạc và cứu hộ trên đường cao tốc đấy chứ?”

“Ừm... thỉnh thoảng thôi ạ.”

“Có ai giải thích chuyện này cho tôi không?” Cô Jen nói. “Tôi đáng ra là người mang đến bất ngờ.” Cô không hài lòng ra khoe một vật sáng lấp lánh trên bàn tay trái.

“Cái gì thế cô?” tôi hỏi.

Cô Jen cười mỉm. “Cô sắp lấy chồng, Allie.”

Tôi đoán tôi nhìn cô cái kiểu y hệt như Ben vừa nhìn tôi.

“Allie!” cô tôi hỏi, nghiêng sang phía tôi.

“Tuyệt quá,” tôi lấp bắp nói. “Xin chúc mừng. Thật tuyệt quá. Thật đấy.”

Chẳng thật gì cả. Bà cô ưa phiêu lưu của tôi đã ổn định rồi. Cái người mà tôi mong muốn giống nhất trong gia đình tôi hóa ra lại là “người đàn bà khác” trong một vụ ly dị - là người đàn bà mà Ben đã bảo tôi rằng Ben chẳng muốn dây dưa gì cả. Và gã trai tôi đã phỉnh phờ vì tôi nghĩ cả đời cũng chẳng gặp lại, hóa ra sắp có liên hệ với tôi bởi cuộc hôn nhân này.

“Sao chúng ta không ngồi xuống nhỉ?” Ông Harrington đề nghị.

Có một tý lộn xộn khi Tin chui xuống gầm bàn bỏ qua để ngồi kế bên tôi. Chúng tôi thu xếp chỗ ngồi quanh cái bàn tròn, Tim và Ben ngồi hai bên tôi. Ít ra thì tôi cũng không phải nhìn trực diện Ben. Thay vào đó tôi quan sát bàn tay trái mạnh mẽ của hắn, cứ hít mãi mùi kem cạo râu của hắn.

“Allie trông xinh quá,”

Tôi quay sang kẻ ngưỡng mộ nồng cháy của tôi, Tim. “Cảm ơn em. Cái áo len của em đẹp quá.”

“Bà ấy cho em đấy,” nó nói, liếc nhanh về phía cô tôi.

“Tên cô ấy là Jen,” cha nó nói một cách nghiêm nghị.

“Ba đã bảo con rồi,” Tim đối đáp. “Hai lần rồi.”

Bữa nay, tôi nghĩ, sẽ không phải là một bữa ăn tối vui vẻ rồi.

“Tim, con có biết cô Jen là cô ruột của Allie không?” Ông Harrington hỏi.

Tim nhìn tôi như thể tôi vừa phản bội nó.

“Thế đấy, Allie,” ông Harrington vừa nói vừa kéo chiếc cà vạt chẳng ăn nhập gì với cái áo sơ-mi mà cũng chẳng ăn nhập gì với cái áo vest của ông, “Jen kể với chú rằng cháu học trường Fildes, cháu vừa là học sinh xuất sắc vừa chơi thể thao rất cừ.”

Tôi nhìn chòng chọc vào ông mất một lát, cố gắng hiểu cái sự thật là người đàn ông này - cha của Ben chứ không phải ai khác - sắp sửa cưới cô Jen của tôi. Tôi đã không biết rằng cô ấy đang hẹn hò với ai cả! Thế rồi tôi nhớ ra có một câu nói đang đợi tôi đáp lại.

“Vâng, ý cháu là, cháu thích trường ấy, và cháu chơi thể thao.”

“Hai đứa thật có nhiều cái giống nhau nhỉ,” cô Jen thêm vào.

Đúng là điều Ben muốn nghe, tôi nghĩ. Tôi hình dung bàn tay hắn đang toát mồ hôi lạnh vì sợ bị nhờ dẫm tôi đi chơi trong kỳ nghỉ này. Chà, cứ để hắn ướt mồ hôi. Cứ để cho hắn lo rằng mình sắp gia nhập đội ngũ những cô gái ước mơ được có những điểm chung với hắn.

“Ben từng là tuyển thủ bóng rổ đấy,” Tim tự động nói. “Và cả bóng mềm, cả bóng đá. Anh ấy là vận động viên xuất sắc nhất, được đăng ảnh trên báo suốt. Hồi anh ấy học lớp Mười, anh ấy thắng giải các câu lạc bộ cấp liên bang, khi anh ấy học lớp Mười một, anh ấy giành...”

“Tim,” Ben nói, “nghỉ tí đi. Allie không thích những chuyện như thế đâu.”

“Sao Ben biết?” tôi hỏi.

“Chán bỏ xừ,” Ben đáp. “Và cũng chẳng còn liên quan gì nữa.”

“Có thể Ben thấy chán vì Ben đã biết hết rồi,” tôi nói.

“Được thôi,” hắn nói về cứng rắn, “tôi có khoảng mười quyền lưu niệm ở nhà, Allie có thể xem qua.”

“Một quyền là đủ rồi.”

Hắn quay sang và thản nhiên đón cái nhìn chăm chăm của tôi.

“Rồi Allie sẽ cho Ben xem quyền của Allie,” tôi nói.

Tôi nghe thấy ông Harrington cố nhịn cười. Ông chạm vào tay cô tôi. “Em nói đúng, Jen. Nó giống hệt em.”

Một lần nữa tôi lại nhìn chòng chọc vào ông Harrington, không dừng được. Chuyện này phải có thời gian mới quen nổi.

“Cho em xem quyền của chị với được không?” Tim hỏi tôi.

“Ồ, Tim, chị đùa đấy mà. Chị không giữ lại những thứ như thế.”

“Thời chú học cấp ba,” ông Harrington nói, “bọn con gái giữ lại giấy mời dự khiêu vũ, dây trang trí ở các buổi tiệc, những thứ đại loại như thế. Một chàng trai biết mình đã gây ấn tượng tốt trong buổi hẹn hò với cô ấy khi cô ấy đề nghị giữ cuống vé làm kỷ niệm.”

“Chị có quyền lưu niệm với những thứ như thế không?” Tim hỏi tôi.

Thấy tôi không trả lời, Ben đáp “Cả mười quyền. Có thể Allie sẽ cho em xem một quyền.”

Tôi quay sang rất nhanh. “Theo lời những cô gái sống ở đây - mấy cô bạn của em gái tôi - mười quyền lưu niệm cũng còn lâu mới đủ cho Ben giữ những thứ như thế.”

Có một giây im lặng, tôi đã tự nhủ là tôi không nói điều đó oang oang. Nhưng một bên lông mày Ben nhướng lên bảo tôi rằng tôi đã làm thế.

“Thật à,” hắn nói bằng một giọng mà tôi không thể lý giải được.

“Các vị đã sẵn sàng đặt món chưa?” người phục vụ bàn chúng tôi hỏi, anh ta tới thật đúng lúc. Có lẽ tôi phải gọi riêng một ổ bánh mì để có thể tọng đầy mồm mình trước khi tôi sẽ nói thêm điều gì để rồi phải hỏi tiếp. Bây giờ Ben sẽ nghĩ rằng tôi đang tìm hiểu về hắn.

“Các em gái cháu là cặp sinh đôi,” ông Harrington nói sau khi tất cả chúng tôi đã đặt xong món ăn, “hai cái cô đã gây xúc động mạnh trong vở bi kịch mà trường dựng mùa thu vừa rồi, đúng không?”

“Vâng, thưa ông.”

“Làm ơn,” ông nói, “hãy gọi là chú Sam.”

“Chú Sam,” tôi nhắc lại.

“Bọn ba có đăng một bài về cặp sinh đôi nhà Parker trên báo của ba,” chú Sam bảo Ben. “Craig chụp hình cho báo ba.”

“Vâng, Craig chụp lúc nào cũng đẹp,” Ben đáp. Giọng hắn chẳng có vẻ nhiệt tình gì với câu chuyện, và tôi để ý hắn nhất định không nhìn cô Jen tôi. Tôi thấy thật thương cô kể cả bây giờ, vì cô là “cái người đàn bà khác”.

“Cháu nhớ ra rồi,” tôi nói. “Mẹ cháu có gửi cho cháu bài báo đó.”

“Chú Sam là chủ tòa báo,” cô Jen bảo tôi. Tôi nghe thấy niềm tự hào trong giọng cô.

“Thật à? Tuyệt nhỉ.”

Chú Sam nhoẻn miệng cười.” Đó là lý do chúng tôi gặp nhau, cháu ạ. Tôi đã phỏng vấn Jen.”

Sai lầm rồi. Tôi thấy tay Ben căng lên.

“Tôi nghĩ cô ấy là người phụ nữ thông minh nhất và xinh đẹp nhất mà tôi được cùng uống cà phê cùng.”

Tôi thấy cô Jen lắc đầu với chú Sam. Im đi mà, tôi âm thầm nài nỉ chú. “Và cứng rắn nữa,” chú nói thêm. “Khi tôi đề nghị cô ấy ột cuộc phỏng vấn tiếp theo, cô ấy từ chối. Cô ấy bắt tôi phải đề nghị đến ba lần.”

Tôi biết ai phải thay đổi đề tài rồi. “Cháu rất nóng lòng được thấy chú gặp hai đứa em cháu,” tôi nói. “Chú sẽ thích chúng nó lắm à xem.”

“Trông họ có giống như chị không?” Tim hỏi. “Nếu giống thì các chị là sinh ba rồi.” Nó tự cười với câu pha trò của mình.

Tôi cùng cười với nó. “Không, em không bao giờ đoán được bọn chị là chị em đâu. Các chị ấy đẹp lộng lẫy luôn.”

Qua khoeo mắt, tôi thấy Ben cau mày khó chịu.

“Em cần gọi một cú điện thoại,” cô Jen nói. “Anh đi với em nhé, Sam?”

Tôi biết là chú Sam sắp bị nghe giảng một bài về điều gì nên nói trước mặt con trẻ. Điều cuối cùng mà các con trai chú muốn nghe là làm thế nào mà chú phải lòng người nào khác ngoài mẹ chúng.

Khi cô Jen biến mất cùng với ba của Tim, cậu bé hỏi, “Sao các em chị sống ở đây mà chị thì lại không? Bố mẹ chị bỏ nhau à?”

“Không, chỉ vì các em chị thích tiệc tùng và hẹn hò và muốn đi học một trường cấp ba bình thường, như trường ở đây ấy.”

Tôi bắt gặp Ben đang quan sát tôi, cứ như là hắn đang đánh giá tôi và gia đình tôi vậy. “Em chị luôn là những cô gái được mến mộ nhất ở trường, đầu tiên là ở trường Fields, và bây giờ là ở trường Thornhill.” Tôi huênh hoang, rồi đột nhiên cảm thấy mình ngu ngốc. Chuyện đó thì có nghĩa lý gì cơ chứ? Nhưng khi thấy Ben chẳng có vẻ gì bị ấn tượng sâu sắc, tôi trở nên ngang ngạnh. “Bọn con trai không thể cưỡng lại em chị được. Rồi em xem.”

“Đó là những cô em mà bạn của họ nạt cho Allie thông tin về quá khứ của tôi hả?” hắn hỏi.

Một bên mép Ben nhếch lên cười chế giễu. Hắn chắc chắn là không có vẻ vui sướng gì. Tim cũng thế, nó bắt đầu gấp đi gấp lại cái khăn ăn của nó theo nếp cũ, cảm nó trẻ xuống thiếu nào.

Cơn giận dữ trôi tuột khỏi tôi. Chuyện ly dị và tái hôn đã đủ làm họ đau đớn lắm rồi; tôi không cần phải bồi thêm vào bằng cách nói cạnh nói khoe Ben nữa. Một trong chúng tôi phải làm ọi thứ trở nên dễ chịu - nếu không chúng tôi khó mà qua nổi cái bữa tối này hay cả kỳ nghỉ này.

“Tim, em có thấy mấy cái bánh ngọt vừa đi ngang qua đây không?” Tôi hỏi, chỉ vào một cái xe đẩy.

Thằng bé con gật đầu.

“Em ra xem ở đó có gì, xem chúng mình có thể ăn gì tráng miệng, được không?”

“Chị đang tổng khứ em đấy à?” Tim hỏi.

“Ừ.”

Mắt thằng bé tí lên vì cười. Nó đứng dậy và đi theo người phục vụ ngang qua gian phòng.

“Này,” tôi nói, quay sang Ben. “chúng ta cần thẳng thắn với nhau về vài chuyện.”

“Như chuyện gì?”

“Ừm, hãy quay về lúc ban đầu. Trở lại trạm dừng chân, tôi đại loại như đã tán tỉnh.”

“Không phải đại loại như,” hắn nhận xét.

“Đó là... một loại thử nghiệm. Ở một trường toàn nữ chúng tôi không có mấy cơ hội để thực hành, cho nên...”

“Tôi biết. Tôi là con chuột thí nghiệm của Allie.”

“Rất may là Ben không phải lo tôi sẽ bám theo Ben đâu.”

“Tôi biết – Allie đã bảo tôi điều đó ở đường Garden State rồi.”

“Nói tiếp,” tôi tiếp tục, “tôi không nên nhắc đến các em gái tôi hay...”

“Tại sao không?” hấn đáp tức thì. “Tôi thích biết người ta đang buồn chuyện gì về tôi.”

“Làm ơn giùm tôi đi,” tôi cảnh cáo hấn giữa đôi môi mím chặt. “Ben đang khiến tôi phát điên lên đây.”

“Xin lỗi... xin lỗi,” hấn lặp lại, lần thứ hai nghe có vẻ thành thật.

Tôi hít sâu một hơi. “Tôi biết là Ben không thích thú gì về việc gặp gia đình tôi và Ben cũng không thích bất cứ ai liên quan tới cô Jen. Tôi cũng sẽ cảm thấy như thế nếu tôi là Ben.

Hấn nghịch với cái nĩa, quay đi quay lại nó trong bàn tay.

“Nhưng tôi nghĩ chúng ta nên cố biến bữa ăn này thành một bữa ăn thân thiện,” tôi bảo hấn, “vì những người khác.”

“Ý Allie là vì ba tôi và vị hôn thê của ông ấy chứ gì? Tôi chẳng quan tâm họ cảm thấy thế nào.”

“Thế Tim thì sao?” tôi hỏi.

Ben đánh rơi cái nĩa, rồi ngồi ngay ngắn lại trên ghế. “Allie động lòng vì nó, đúng không?”

“Cho là như thế đi.”

“Tôi nghĩ Allie sẽ được ghi vào sổ lưu niệm của Tim như mối tình đầu của nó đấy.”

Tôi đỏ mặt vì thẹn. Ben liếc ngang tôi, môi hấn có vẻ muốn cười.

“Được thôi,” hấn nói, gương mặt hấn có vẻ nghiêm túc trở lại. “Tôi biết Allie nói đúng. Nhưng tôi báo cho Allie biết, tâm trạng của tôi lúc này rất khủng khiếp. Ngay lúc này tôi muốn giết ba tôi, và tôi không muốn nghĩ gì đến cô Jen của Allie cả. Cho nên Allie chuẩn bị sẵn sàng mà thay đổi đề tài nói chuyện của ba tôi và liệu mà đập chân tôi nếu tôi nổi sùng lên.”

“Không thành vấn đề,” tôi đáp. “Tôi đi giày gót nhọn của em gái tôi mà.”

Miệng hấn dụi trở lại, và mắt hấn có cái nhìn trêu trọc mà tôi đã gặp trên đường. “Không, Allie không đi,” hấn nói, cọ cọ mũi giày vào gan bàn chân đi tất của tôi. “Allie cởi giày ra từ lúc Allie ngồi xuống rồi.”

Hết chương 04

5. Chương 5

Chương 05

Sáng thứ 3 luôn ảm đạm trong tất cả các tháng trừ tháng 12. Nhưng khi tôi thức giấc, muộn hơn bình thường đến ba tiếng, cảm giác lạnh lẽo vì tiếng mưa tuyết buồn bã rơi bên ngoài được các ngọn đèn Giáng sinh trong nhà xua tan. Mẹ tôi hấn đã rón rén vào phòng và thắp mấy ngọn nến trên cửa sổ phòng ngủ của tôi. Ngoài hành lang, vành lá thông quấn dọc theo tay vịn ban công cứ nhấp nháy theo bậc cầu thang, dẫn tôi từ bậc này qua bậc khác. Tôi tìm thấy mẹ trong bếp, đang làm việc với cái súng dán keo thủy chung trên tay.

“Bọn con sắp phải mua ẹ một cái bao đeo súng để đeo cái đó vào, ” tôi nói, bước đến sau lưng mẹ. “Chúc mẹ một ngày tốt lành.”

“Chào con gái của mẹ, ”

Tôi tự rót ỉnh chút nước trái cây rồi ngồi xuống cái bàn nơi mẹ đang gắn những nhánh nhỏ xú màu vàng vào một bó cành màu trắng. “Mẹ định để cái đó vào đâu?” tôi hỏi.

“Những cái này là dành cho năm mới. Ờ, Chúng ta sẽ làm chúng đi làm quà khi chúng ta đi chơi nhà ai trong dịp Giáng Sinh. Từ Giáng sinh đầu tiên của gia đình mình hỏi các con nhỏ xú tới giờ, chúng ta toàn ở những nơi chẳng có bà con thân thích gì, ít ra là về phía ba con và cô Jen.”

“Mẹ biết cô Jen và chú Sam được bao lâu rồi mẹ ?” tôi hỏi.

“Jen nói với ba mẹ tuần trước. Mẹ không nghĩ là cha con thực sự vui vì điều này. Ba cho rằng chú Sam mới li dị, ờ, ừm, chú ấy hơi lập dị, ” Mẹ tôi rồi lên với cái vành hoa, xoắn những chiếc lá của nó lại. “Dù sao cô ấy cũng muốn nói trực tiếp với con, ba mẹ cũng cho các em con biết tới qua rồi, lúc con đi ăn ấy, nói mới nhớ ...”

“Ờ?”

“Con có thể đón 2 em ở trường về được không ? Hôm nay là ngày học cuối cùng và chúng tan học sớm. Mẹ đã bảo chúng tìm con.”

“Được mẹ ờ, ”

“Đường có lẽ hơi nhiều băng, và mẹ tin tưởng con hơn là mấy thằng bạn trai của chúng, ” mẹ tôi nói tiếp. “Không phải là mấy đứa đó không dễ thương, đứa nào cũng được cả. Vấn đề bây giờ là ...”

“Con hiểu mà, mẹ. Con vui vẻ làm việc đó, ” tôi nói, cắt ngang lời mẹ trước khi mẹ điếm từng trang sưu tập bạn trai hiện tại của 2 đứa em tôi.

Mấy tiếng sau, khi tôi xỏ tay vào chiếc áo có mũ trùm đầu cũ kỹ của tôi, cái áo tôi đã mặc sà sã trong bao nhiêu cuộc cắm trại dã ngoại của trường, một lý do khác cho nhiệm vụ của tôi mới bị tiết lộ.

“Con vẫn mặc cái áo ấy à ?” mẹ nhăn mặt hỏi.

“Ngoài trời lạnh mà mẹ.”

“Đây,” mẹ nói, giơ ngay một cái áo khoác, hoặc mẹ đã học được phép thuật hoặc mẹ đã lấy cái áo trong tủ của Sandra ra sẵn rồi. Cái áo được may bằng loại vải chống thấm mềm màu trắng và có một cái mũ viền lông khiến Sandra trong giống Julie Christie trong bộ phim “Bác sĩ Zhivago.”

“Không phải áo của con mà mẹ.”

“Mặc vào, ” mẹ nói, chìa cái súng bắn keo vào tôi. “Chúc con vui vẻ, ” mẹ nói thêm, giọng âu yếm. “Gặp các chàng trai đáng mến nhé.”

Mẹ không bao giờ chịu thua, tôi nghĩ và nhét cái bản đồ mẹ vẽ vào túi.

Khi tôi đến trường, bãi đậu xe đã chật cứng. Tôi thấy áy náy vì mình chỉ đến sớm có vài phút nên dừng xe ra xa một chút rồi đi bộ tới. Mưa đã tạnh nhưng trời đang nổi gió dữ dội. Tôi mừng là mình có cái mũ trùm để đội lên đầu.

Tôi cuốn bộ dọc con đường tới trước cổng trường, rồi đi vào khu nhà hình chữ nhật có mái vòm – gian thể dục, tôi đoán thế. Đột nhiên một cánh cửa bật mở và Ben hiện ra. Hắn mặc một cái áo jacket màu vàng sẫm, kiểu như vận động viên trong đội tuyển các trường thường mặc. Mắt hắn xa vắng, môi mím chặt thành một đường thẳng hơi khác nghiệt. Tôi lùi lại một bước, không chắc có nên nói chuyện với hắn không. Nếu hắn thấy tôi quay lưng, hắn có thể nghĩ là tôi khinh hắn. Nhưng hắn chẳng có vẻ gì muốn nói chuyện với ai cả.

Tôi lấy lại nhịp bước và vô tình vấp vào một hòn đá khắp khểnh, Hắn quay đầu lại rất nhanh.

‘ Chào, ’ tôi nói.

“Chào, ”

“Ben thế nào, ’ tôi hỏi.

“Ờ, ”

“Tốt, ”

Im lặng lúng túng, Ben thoáng nhìn đồng hồ trên tay.

“Tôi đến đây đón hai đứa em, ” tôi vội giải thích. “Chỉ là tình cờ khi tôi cứ có mặt ở cùng thời điểm với Ben. Mẹ tôi bảo tôi đến.”

Hắn cười vang. “Được rồi mà, Allie. Tôi biết là Allie ko theo đuổi tôi mà.”

Tôi gạt đầu và quay bước đi tiếp một mình, nhưng Ben đã sai bước bên tôi.

“Ben đi thăm bạn bè cũ à ?” tôi hỏi khi rõ ràng là hắn chỉ đi cùng với tôi chứ chẳng có vẻ gì đang đi đâu cả.

“Tôi chỉ thăm thầy giáo là huấn luyện viên của tôi thôi, thầy Loa Kim.”

“Loa Kim á ?”

“Đó là biệt danh của thầy ấy.”

“Tôi đoán là thầy ấy rất mừng được gặp lại Ben, ” tôi nói.

“Sao Allie biết được ?”

Tôi chớp mắt.

“Xin lỗi, ” Ben ân hận, “tôi vẫn đang trong cái ngày tâm trạng khủng khiếp ấy. Tôi nghĩ là tối qua tôi giả vờ khá tốt, Allie nghĩ thế ko ?”

“Ben giỏi lắm. Tim thực sự đã gọi tên cô Jen một lần. Có điều, giả vờ thì khó mà giữ quá lâu được, ”

“Đôi khi chẳng còn cách nào khác, ” Hắn lẩm bẩm

“Súp cà chua chạy tốt không ?” tôi hỏi, chuyển sang chủ đề nhẹ nhõm hơn.

“Nó ngoan lắm, đang hi vọng được ông già Noel tặng một cái động cơ mới.”

Tôi cười vang và hắn cũng thế, nhưng tôi có thể nghe thấy sự cố gắng đằng sau tiếng cười ấy. “Ko có ai quanh đây đâu, ” tôi bảo hắn khi chúng tôi bước tiếp. “Ben cứ thoải mái bực bội trước khi bạn bè Ben ra cũng được mà.”

Hắn quay qua và dán mắt vào tôi. Trong một giây phút điên rồ, tôi thấy mình đẹp như Julie Christie trong cái mũ viền lông ấy.

“Sẽ thấy dễ chịu hơn đấy, ” tôi hứa hẹn. “Ben đang trở lại với những người bạn cũ, những người hiểu rõ Ben, ”

Ben nhìn đi chỗ khác.

“Tôi rất tiếc vì chuyện đó thật khó khăn cho Ben.”

“Với Tim còn khó khăn hơn nhiều, ” hắn đáp. “Nó ko hiểu tại sao lại xảy ra những chuyện như vậy. Tôi phải bảo với nó mãi rằng tất cả những chuyện đó không liên quan tới tôi hay nó cả - ko phải chúng tôi làm cho cha mẹ không hạnh phúc. Nhưng tôi ko chắc là tôi làm nó hiểu được ko. Bữa ăn trưa ở trạm nghỉ ấy là lần đầu tiên tôi thấy nó cười lại sau cả một thời gian dài, ”

“Nếu điều đó giúp được gì, ” tôi nói, “tôi sẽ rất vui lòng dẫn nó đi chơi trong suốt kỳ nghỉ này – xem phim hay trượt tuyết, gì cũng được. Nó sẽ quên đi. Thật đấy, ” tôi nói thêm đáp lại cái nhìn tò mò của Ben. “Đó sẽ là 2 tuần lễ dài lê thê với tôi. Tôi thích làm những việc đó với Tim.”

Chúng tôi đến cuối bãi để xe rồi quay lại, im lặng bước bên nhau một phút.

“Tại sao đó lại là 2 tuần lễ dài lê thê ?”

“Thì thế thôi !”

Một cơn gió mạnh thổi bay ngược cái mũ trùm của tôi ra sau. Tôi có thể cảm thấy tóc tôi bị thổi dựng tung lên thành hàng triệu sợi nên chụp tay lên đầu cứ như là tôi có thể đè chúng xuống.

Hắn quan sát vẻ mặt tôi. “Bởi vì Allie mới bỏ bạn trai à ?”

Tiếng chuông tan trường vang lên, tránh cho tôi khỏi phải cười vì câu đoán mò của hắn. Tôi thấy nhẹ nhõm khi các cánh cửa lớn mở tung.

“Bengio!” ai đó gọi. ba gã mặc áo vàng y hệt Ben hối hả chạy tới chỗ chúng tôi.

“Harrington! Ông biến đi đằng nào thế, ông bạn ?” gã cao nhất nói.

“Chào, Twist !” Ben đáp. Họ huých người chào nhau, một trong những trò của bọn con trai mà tôi ko bao giờ hiểu nổi.

“Ben kia !” một cô gái mới từ trong lớp bước ra nói.

“Chào, Ben !” hai cô khác gọi.

“Anh ấy về rrrrr....rồi, ” gã cao kêu tên là Twist trên chọc.

Cả tá người đi về phía chúng tôi. Tôi bắt đầu lùi ra xa khi họ vây lấy Ben.

“Ben, trông anh khoẻ khoắn quá !” một cô gái ngăm ngăm đen thủ thỉ.

“Sao hôm hội trường anh ko về ?” một cô khác hỏi.

“Ừ, Lenny hôm ấy về đấy, ”

“Anh biết, ” Ben đáp, “anh đã nói chuyện với Lenny mấy lần qua điện thoại.”

“Ông ko gọi gì cho tôi cả, cái ông này, ” Twist nói. Anh chàng có khuôn mặt dài và khôì hài hợp với thân hình cao lớn. “Tôi bị tổn thương đấy nhé, ”

Ben cười to. Lúc này họ đã vây kín hắn. Tôi tìm các em tôi và hai cô bạn của chúng mà tôi đã gặp hôm trước, nhưng chúng nó chưa ra. Từ chỗ mình đứng, ở rìa của đám đông, tôi có thể thấy sự hâm mộ các cô gái dành cho Ben đã ko bị thổi phồng quá đáng. một cô gái tóc vàng sáng và mắt xanh đeo vào bên Ben cứ như họ bị dính chặt vào nhau bằng súng dán keo của mẹ tôi vậy.

“Ông có kế hoạch gì cho kỳ nghỉ này ko ?” một trong những anh chàng áo jacket vàng hỏi.

“Kế hoạch á ? Lúc này thì chưa, ”

“Dự tiệc, dự tiệc, dự tiệc, ” gã khác nói. “Tên ông là Ben Harrington mà, đúng ko ?”

Ben cười. Chẳng còn dấu vết gì của cái anh chàng mắt nhìn xa xôi và miệng mím khắc nghiệt nữa.

“Và anh có kế hoạch tối nay rồi,” cô tóc vàng sáng nói. “Anh sắp đi với em đến dự tiệc nhà Melanie”

“Melanie vẫn tiệc tùng như thường lệ à ?” Ben hỏi.

“Đương nhiên”

15 con người cùng nói một lúc, rồi tôi nghe Ben nói, “Tôi mới nhớ ra, Tôi ko đi được đâu. Tôi hứa với Tim là tôi sẽ đến dự buổi biểu diễn ở trường cũ của nó rồi”

“Ông phải đến chứ” Twist thúc giục.

“Ai đó khác sẽ có thể đưa em anh đi” cô gái tóc vàng sáng nói.

“Tôi sẽ đưa nó đi” tôi nói.

Mọi người quay cả lại xem ai vừa mới nói.

“Tôi đã bảo Ben rồi, tôi rất vui sướng được làm mọi chuyện cùng Tim, ”

Ben mỉm cười, nhưng tôi thấy cứ như mọi người đang đánh giá tôi và nghĩ tôi ko đủ tư cách. 1 vài cái đầu chụm vào nhau, bọn con gái xì xào. Họ đang tò mò chứ ko phải làm bộ làm tịch, tôi tự bảo. Họ chỉ muốn tìm hiểu xem tôi là ai thôi. Nhưng những cái nhìn chăm chăm của họ làm tôi ngượng ngập.

“Nếu bọn mình cùng đưa Tim đi xem biểu diễn, ” Ben đề nghị, “rồi sau đó cùng đi dự tiệc thì sao ?”

“Vấn đề là, ” cô gái có mái tóc vàng sáng nói, “đó ko phải là tiệc của em. Em có thể đi có cặp, Nhưng em ko thể mời người khác được, ”

“Em chắc ko ?” Twist hỏi.

“Chắc mà, đó là một bữa tiệc nội bộ thôi, ” một cô khác nói.

Mắt Ben hết nhìn họ đến nhìn tôi. Hắn có vẻ hơi ngượng.

Tôi chỉ muốn biến ngay khỏi đó “Ko thành vấn đề gì đâu, ” tôi nói. “Đằng nào tôi cũng ko có tâm trạng để tiệc tùng. Thật đấy” Tôi lôi cái bản đồ mẹ vẽ ra khỏi túi. “Hãy viết địa chỉ của Ben và giờ giấc mà tôi phải đến, ”

Hắn trông hơi ngập ngừng.

“Thôi đừng bướng bỉnh nữa.”

“Ai, tôi á ?” Ben đáp lại với một nụ cười. “Được thôi, cảm ơn, Allie. Allie là bạn mà !”

Hắn vừa nguệch ngoạc xong mấy dòng, tôi cầm lấy cái bản đồ rồi quay về phía xe để đợi các em tôi. Tôi đội cái mũ trùm đầu lên để bạn bè Ben không thể nhìn thấy tí nào khuôn mặt tôi. Họ ko biết nhìn chòng chọc như vậy là khiếm nhã hay sao ? Còn cái bữa tiệc nội bộ của họ, tôi có nói là tôi muốn dự đâu cơ chứ ?

Tôi chưa đi được mấy bước thì nghe mấy tiếng chân chạy theo mình. Ai đó nắm lấy cánh tay tôi. “Chào, bé cưng, ” gã nói, “Thôi nào, đi chậm lại đi, ” gã rầy tôi, tay kia quàng nhẹ lấy tôi. “đừng làm bộ nữa mà...,”

Thật quá sức chịu đựng. Tôi quay phắt lại. Tôi hẳn phải có mặt rất dữ tợn, vì gã kia lùi ngay lại, tay giơ ra đằng trước chực đỡ. Đôi mắt xanh đậm của gã nhìn xuống chiếc áo khoác rồi lại nhìn lên mặt tôi. Gã cao hơn tôi khoảng chục phân và có dáng dấp vận động viên, tóc gã sẫm màu và lượn sóng. “Bạn là ai ?” gã hỏi.

“Tôi là ai á ?” Tôi hăm hè, “Cậu là ai, hả Thộn ?”

Đám đông sau lưng gã cười hí lên. Ben cười to nhất. Các em tôi, những kẻ rớt cục cũng ra khỏi lớp, mỉm cười và vẫy tôi - hoặc có thể là vẫy mấy cái gã cao khều đang ngoảnh mặt vào tôi.

“Mike, ” Sandra gọi to. “đấy là chị Allie nhà em đấy. Chị ấy chỉ mặc áo khoác của em thôi, ”

“Chị của em à, ” Mike lặp lại.

“Xin lỗi, ” tôi hối hận, “Tôi ko nhận ra ...”

“Ko sao đâu, là lỗi của tôi, ” gã nói, tiếp tục nhìn tôi chăm chú hơn khiến tôi thấy khó chịu.

“Tôi biết, tôi biết, tôi trông chẳng giống gì các em tôi cả.”

“Thì cũng có sao đâu, ” hắn nói.

“Thế ra ...ừm...cậu là bạn của Sandra à ?”

“Tôi kết bạn với nhiều người lắm, ” gã đáp, mỉm cười với tôi.

“Chà, rất vui được gặp bạn, ” tôi bảo gã, chìa tay ra. Gã nắm tay tôi nhẹ nhàng, tôi lắc tay hắn thật mạnh rồi bỏ đi.

Mike nhập vào đám đông của Ben – đám đông của các em tôi. Tôi an toàn ngồi chờ trong xe trong lúc họ cười cười nói nói. Tôi ko muốn tỏ ra là mình đang quan sát, nhưng tôi thèm quan sát đến chết đi được, đặc biệt là khi các em tôi đến gần Ben. Tôi vội dỡ cái bản đồ New York ra xem nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc trộm về phía họ. Sandra đứng kế bên Ben, cười vang, mái tóc vàng của nó thả bay theo gió. Tôi quay lại với cái bản đồ và khám phá New Jersey. Cuối cùng tôi cũng nghe tiếng mở cửa xe.

“Cảm ơn vì đã đợi bọn em, Al,” Julia nói, leo vào ghế trước.

“Ko sao,” tôi đáp.

“Ben đáng yêu thật!” Sandra kêu lên, ném sách của nó vào ghế sau xe rồi chui vào. “Đôi mắt nâu to đó. Lúc anh ấy nhìn mình cứ như anh ấy đang hôn mình ấy nhỉ?”

Tôi liếc nhìn nó qua gương chiếu hậu, Trong một giây ngắn ngủi tôi ước ao có được mái tóc vàng óng như của nó. Rồi tôi đánh xe ra khỏi chỗ đậu.

“Em bắn khoắn ...” giọng Sandra dài ra, đôi mắt nó mơ màng.

“Đây là điều mới nhất của Sandra, ” Julia bảo tôi, “Nó nhìn vào một anh chàng và tưởng tượng diễn tiến với anh chàng như thế nào?”

“Trí tưởng tượng tốt nhỉ, ” tôi đáp, cố ko chiều theo bản thân làm cái chuyện tưởng tượng ấy. “Cài dây an toàn của em vào kìa, ”

“Ồi, ” Sandra kêu lên. Tôi đã tăng tốc độ quá nhanh.

“Nói cho chị với, ” tôi nói khi xe đã bon bon trên đường, “những tưởng tượng đó đã bao giờ được thử nghiệm chưa?”

Sandra mỉm cười và ngồi dựa lưng vào ghế.

“Chẳng chóng thì chầy thôi” Julia đáp thay.

Hết chương 05

6. Chương 6

Chương 6

Ngôi nhà của gia đình Harrington ko xa nhà tôi lắm, trên một đại lộ có hàng cây thẳng tắp ngay cạnh đường Hudson. Tối đó khi tôi đến, Tim ra mở cửa, nhảy nhót phấn khởi. Ba nó mặc quần Jeans bạc màu và một cái áo jacket có gắn huy chương Hy sinh Anh dũng, chuẩn bị quay trở lại tòa soạn. Chú Sam đang cố gắng cho xong sổ báo Giáng sinh nên lúc trước đã gọi điện nhờ tôi ở lại với Tim sau buổi biểu diễn. Bây giờ chú ra sức cảm ơn tôi, nhủ với tôi rằng Ben trước khi đi chơi cũng nói biết ơn tôi lắm.

“Cháu thích các buổi biểu diễn Giáng sinh mà,” tôi bảo chú, nói to để Tim nghe thấy. Tôi ko muốn thằng bé nghĩ rằng nó là một phiền toái bị chuyển hết từ người này qua người khác.

Thực sự buổi biểu diễn vô cùng vui nhộn. Mấy bà tiên Giáng sinh quên bém mắt lời thoại nên cứ cãi nhau xem ai phải nói gì. Cái dấu hiệu chỉ Bắc cực bị rơi lên rơi xuống đến ba lần. và một trong các chú tuần lộc nhảy quá đà ngã ra khỏi sân khấu. May mà người đánh đàn kịp đỡ lấy chú, thế là tiếng đàn piano ngừng phắt, và một người nhảy lên đỡ các chú tuần lộc đang quá phấn khích để các chú xếp hàng lại cho ngay ngắn.

Tim thích vở diễn, nhưng sau đó khi mọi người ra ăn liên hoan và nó thấy mấy đứa bạn cùng học từ hồi lớp một thì đột nhiên nó lại trở nên bẽn lẽn. Bọn trẻ kia vẫn còn mặc quần áo hóa trang, miệng thì liến thoắng với nhau. Tim cứ đứng yên một chỗ.

“Em ko muốn qua chào các bạn à?” tôi hỏi nó.

“Ko”

“Thế thì nói cho chị, bạn nào là bạn em được ko? Em chỉ cần chỉ vào bạn và nói tên bạn cho chị biết thôi,” tôi gợi ý, cố giúp nó cảm thấy là nó vẫn quen biết lũ trẻ này.

Tim chỉ vào một trong những chú tuần lộc và nói tên nó là Stephan. Cái đầu có sừng của Stephan cứ gõ vào mũi của hai đứa lớn hơn đang nói chuyện với nó.

“Trông nó có vẻ là một đứa dễ mến nhỉ?”

“Vâng,” Tim nói, “Mình về được ko chị?”

“Sao em ko nói với nó là nó đã diễn rất tốt?”

“Nó chính là thằng bị rơi khỏi sân khấu,”

“Ồ,” tôi nói, “Thế thì có thể mai em gọi cho nó và hỏi xem nó có khỏe ko.”

Chúng tôi ra về, và Tim không nói một lời nào suốt quãng đường về nhà. Tôi băn khoăn ko biết mình có nên gọi cho nó nói về cảm giác của nó ko. Tôi ko biết nhiều lắm về Tim và chuyện gia đình nó. Với tôi, nó có vẻ là một cậu bé được bạn học yêu mến, nhưng do ảnh hưởng của vụ li hôn năm ngoái mà nó đã thu mình lại. Stephan rất có thể đã là người bạn duy nhất của nó, mà cũng ko được mặn mà cho lắm.

Tâm trạng của Tim khá hơn khi chúng tôi bước vào nhà. Căn nhà nhỏ và ẩm cúng hơn nhà tôi, chỉ có một phòng khách, phòng ăn và bếp ở tầng trệt. Mỗi phòng có những ô cửa sổ kiểu thời nữ hoàng Victoria vừa dài vừa hẹp và đồ gỗ đơn giản theo kiểu đồng quê mà tôi rất thích. Tim dẫn tôi lên tầng 2, nơi có phòng ngủ đôi của nó và Ben rồi kéo tôi ra cái cầu thang phía sau để lên một phòng đơn trên tầng 3. Phòng này trông cứ như đang được sửa lại thành văn phòng vậy.

“Chỗ này từng là chỗ của Ben,” nó nói.

Tôi đi một lượt qua dãy giá sách xếp đầy những cái cúp thể thao. “Tất cả những cái này là của Ben à?”

“Vâng, bây giờ em đọc được hết rồi đấy,” Tim tự hào bảo tôi, và đọc một mạch từ trên xuống dưới. Bóng đá, bóng rổ, bóng mềm, vận động viên xuất sắc nhất, vận động viên được học bổng. Ben đã giành được tất cả.

Tôi nhặt lên một bức ảnh chụp Ben và một anh chàng khác đang nhe răng cười với ống kính, tay chòang vai nhau, cả hai đều cầm những cái gậy chơi bóng mềm.

“Đó là Lenny,” Tim bảo tôi, “Anh ấy là bạn thân nhất của Ben, nhưng năm nay anh ấy vào đại học rồi. Quyền kia có nhiều ảnh hơn,” nó chỉ tay nói.

Tôi nhắc quyển lưu niệm xuống và lật qua các trang, nhận ra vài gã mà tôi đã thấy ở bãi đỗ xe, đặc biệt là Twist- anh chàng này cao ngồng.

“Tại sao Ben lại để cúp và ảnh của anh ấy ở đây?” Tôi thắc mắc thành tiếng.

Tim nhún vai. “Anh ấy nói ở nhà mới ko đủ chỗ, nhưng thực ra là có mà.”

Tôi đặt quyển sách xuống và đưa tay vuốt cái cúp môn bóng rổ bằng kim loại lạnh ngắt. “À, chị nghĩ bây giờ anh ấy sẽ trưng những cái cúp của trường mới.”

Tim lắc đầu. “Anh ấy ko chơi thể thao nữa,”

“Ko chơi á?”

“Buổi chiều anh ấy về làm bài tập với em, rồi khi mẹ về anh ấy đi làm ở cửa hàng.”

Thật là một thay đổi lớn so với những năm học cấp 3 đã qua, tôi nghĩ.

“Anh ấy vẫn hay đi chơi như trước đây,” Tim nó thêm, “Con gái gọi điện cho anh ấy suốt ngày,”

Đúng cái điều mà tôi mong nghe nhé. “Ừm, thật hay là những điều ko thay đổi. Em có muốn chơi trò gì ko?”

Chúng tôi đi xuống phòng khách và chơi oẳn tù tì. Rồi chúng tôi ngó qua tủ phim của gia đình Harrington. “Mình xem phim này đi chị,” Tim nói, “đó là một phim Giáng sinh đấy.”

Nó đã chọn “Đó là một cuộc sống tuyệt diệu”, có Jimmy Stewart đóng. Tôi nghĩ phim ấy hơi ảm đạm so với một cậu-bé-bảy-tuổi, nhưng Tim cho rằng thiên thần Clarence rất tức cười. Chúng tôi ngồi xuống một cái ghế bành đôi đã cũ đặt trước ti vi.

“Chị có thể cần mấy cái khăn giấy,” tôi nói, chuyển một hộp khăn qua cái bàn trà đặt trước mặt chúng tôi.

“Chị khóc vì phim à?”

“Chỉ khóc vì phim này thôi.”

“Em thì khóc mỗi khi xem phim “Câu chuyện đồ chơi”” Tim thú nhận rồi bật băng video.

Hai mươi phút sau, người nó cứ nghiêng dần, nghiêng dần sát vào tôi, rồi nó ngày khò khò luôn. Tim trông bé hơn cái tuổi lên 7 của nó, hàng mi dịu dàng rợp xuống má. Tôi nhấc cánh tay lên và ôm vai Tim để nó có thể dựa hẳn vào người tôi ngủ cho thoải mái.

Khoảng được một nửa phim tôi nghe tiếng chìa khóa tra vào ổ. Thoáng nhìn đồng hồ, tôi ngạc nhiên, mới khoảng 10 giờ 15, mà chú Sam bảo tôi chú phải sau 11 giờ mới về.

Cánh cửa trước mở ra, và Ben bước vào. Hẳn nhìn tôi và Tim trong phòng khách, rồi biến mất trong giây lát, treo áo ngoài của hẳn lên. Tôi bấm dừng băng video.

“Hy vọng là Ben ko về sớm vì tôi,” tôi khê khàng gọi hẳn.

Ben bước lùi lại để tôi nhìn thấy.

“Tôi đã bảo chú Sam là cứ làm việc lúc nào xong thì thôi,” tôi nói tiếp, “Có bao nhiêu băng video để xem. Tim và tôi rất ổn.”

“Tôi thấy mà,” hẳn nói, bước hẳn vào phòng khách.

“Cho nên Ben cứ quay lại bữa tiệc đi,” tôi bảo hẳn.

Hẳn ngồi xuống bên cạnh tôi, ép Tim hơi chặt ở giữa. “Tôi nghĩ tôi ko có tâm trạng để tiệc tùng.” Hẳn nhặt cái vỏ băng lên để xem chúng tôi đang xem phim gì, rồi để ý thấy hộp khăn giấy. Hẳn mỉm cười, “Allie khóc vì phim à?”

“Cụ thể vì phim này thì có” tôi đáp, tim hơi nhói một tí.

“Nhưng kết thúc có hậu mà!”

“Đôi khi ta có thể khóc khi thấy một kết cục có hậu.”

Hẳn lặng lẽ nhìn tôi một thoáng. Tôi nhớ lời Sandra nói về chuyện Ben có cái nhìn khiến người ta cảm thấy như đang được hôn. Tôi nhìn ra chỗ khác, “Tôi phải đi đây,”

“Đừng đi nếu Allie chưa xem đến đoạn kết,” hẳn nói, thay đổi tư thế cho thoải mái, gác một chân lên bàn trà và tay thì vất lên lưng ghế.

“Tôi đã xem đến mấy lần rồi ấy mà.”

“Tôi cũng thế,” hẳn đáp, “Mà tôi chưa khóc lần nào. Nhưng khi xem một phim khác Stewart đóng, “Ông Smith đi Washington à?” thì nước mắt nước mũi ròng ròng.”

Tôi cười to.

“Allie thấy thế buồn cười à?”

“Ừ, tôi nghĩ thế đấy,” tôi nói.

“Thế thì ở lại đi, để tôi có thể cười Allie. Dám ko?”

Tôi nhún vai, “Được thôi.”

Hẳn nhặt cái điều khiển lên và bấm cho phim chiếu tiếp. Tôi ngả người ra sau và hơi trượt xuống một tí để có thể gối đầu lên lưng ghế chứ ko phải lên tay Ben. Ben liếc sang tôi, cười mỉm, rồi với lấy một cái mềm cũ và tung một mép cho tôi để đắp cho cả 3 chúng tôi.

Tôi xem phim, chìm ngập trong cảm giác ấm áp và hạnh phúc. Tim trở mình giữa tôi và Ben, mở mắt ra vừa đủ để nhìn từ người này qua người khác rồi lại ngủ thiếp đi. Trong đời mình tôi chưa bao giờ cảm thấy niềm vui đến thế. Khi Ben trao cho tôi cái khăn giấy - ko cười gì cả - tay chúng tôi chạm vào nhau, cảm giác mãi nguyên chuyển sang cảm giác náo nức ko tin nổi.

Một phần trong tôi muốn bộ phim cứ kéo dài mãi mãi, phần khác lại muốn biến quách khỏi đó trước khi tôi thực lòng mê đắm cái anh chàng tuyệt vời có 1 triệu bạn gái này, những cô gái trang điểm kỹ càng, tóc tau chải chuốt chẳng có gì giống tôi cả. Lúc chiều Ben nói gì nhỉ? Allie là bạn mà. Thì có gì mới đâu? Tôi đã làm bạn với tất cả những anh chàng phải lòng các em tôi.

Tất nhiên bộ phim rồi cũng hết. Ben bấm nút tua băng lại. “Tôi đoán tôi phải thêm khăn giấy trong danh sách mua hàng lần tới,” hần trên.

“Gì cơ? Tôi dùng có 2 cái thôi mà.”

Hắn nhe răng cười.

“Mình xem phim khác đi,”

Cả hai chúng tôi nhìn xuống Tim, ngạc nhiên, “Em dậy rồi à?” tôi hỏi.

“Thôi nào, anh bạn,” Ben nói, “bọn anh sẽ đưa em vào giường,”

“Em muốn xem một bộ phim nữa,” Tim chống đối

“Muộn quá rồi, thôi nào, nào. Chị Alie sẽ lên với mình và nhém chăn cho em nhé.”

Chúng tôi đưa Tim lên lầu và thay quần áo ngủ cho nó. Nó mệt đến nỗi cứ lững thững làm mọi việc như người mộng du. Ben và tôi ko nhịn được cười. Cuối cùng Ben đắp chăn lên và nhém xuống dưới Tim. Rồi Ben cúi xuống và dịu dàng hôn lên trán em. Nếu bọn con gái trường Thornhill mà thấy sự chu đáo này chắc chúng nó tan ra thành nước mắt.

“Đến lượt Allie,” Ben nói, đưa mắt lên tôi.

Ben hay nó? Tôi suýt hỏi, nhưng rồi cúi xuống Tim và hai cánh tay bé nhỏ của nó choàng lên cổ tôi. “Ngủ ngon em nhé,” tôi thì thầm.

Chúng tôi im lặng đi xuống lầu. Khi vừa xuống đến phòng khách, Ben chạm nhẹ vào khuỷu tay tôi, “Cảm ơn, Allie,”

“Tôi mong Ben đừng có cảm ơn tôi mãi thế. Nó là một thằng bé tuyệt vời,”

Ben dựa vào thanh chắn cầu thang. “Tôi mừng là Allie thích nó bởi tôi nghĩ Tim thực sự mê Allie rồi,”

“Tôi luôn muốn có một thằng em trai, Ben ạ, có ai đó để chơi chuyền bóng.”

“Allie ko có anh em trai gì cả à?”

“Chỉ có 2 đứa em gái thôi.”

“Tối nay tôi có gặp một đứa ở bữa tiệc. Nó...” Ben ngập ngừng.

“Ko giống tôi chút nào chứ gì?”

Ben mỉm cười. “Tôi đoán là mọi người ai cũng bảo Allie thế.” Ben ngồi xuống bậc cầu thang cuối, chừa đủ chỗ cho tôi, nhưng tôi vẫn đứng.

“Tôi có nói chuyện với nó một lát.”

“Với đứa nào, Sandra hay Julia?”

“Cái đứa tóc vàng ấy,” Ben đáp.

“Hai đứa sinh đôi giống hệt nhau, nhớ không?”

“À, đúng rồi,” Ben chống khuỷu tay chống người ra sau. “Tôi nghĩ vì thế nên lúc nào tôi cũng có cảm giác nó luẩn quẩn bên cạnh,”

Tôi không bảo Ben rằng rất có thể Ben chỉ gặp có mỗi một đứa thôi, cái đứa luẩn quẩn bên cạnh ấy.

“Đó là cô em đến cùng với Mike. Allie biết nó, Thộn ấy mà.”

Tôi nhăn mặt, “Ben thích cảnh đó, đúng không?”

“Thế thì tốt cho Mike. Tôi quý nó, nhưng mà với bọn con gái nó hơi tự phụ một chút.”

“Kiểu mà Ben ko bao giờ có chứ gì,” tôi chen vào.

“Tôi ko nói thế,” Ben cười vang.

“Sandra là đứa thích Mike – ít nhất đấy là cho đến hôm qua. Nó thay đổi hàng ngày ấy mà,” Tôi lấy cái áo khoác có mũ từ cây treo áo khoác trong hành lang. “Julia thì đang hẹn hò với ai đó tên Ford,”

“Thằng Ford Không-đời-nào-anh-bỏ-rơi-em-á?” Ben hỏi.

“Ai?”

“Nó đóng vai Lancelot trong vở “Camelot” năm ngoái,” Ben giải thích. “Khi nó hát bài hát đó, tất cả bọn con gái trong khán phòng đều phải lòng nó. Có điều là Ford bỏ rơi họ - chắc chắn luôn.”

“À, tôi cũng ko có gì phải lo lắng quá. Mike và Ford đã gặp đúng đối thủ rồi. Sandra và Julia biết tất cả các trò. Chúng luôn giành được bất cứ anh chàng nào chúng muốn.”

Ben đứng dậy. “Allie thì sao?”

“Tôi á? Tôi chơi trong lĩnh vực khác.”

“Tôi phải biết thế chứ nhỉ,” Ben nói.

Tôi chùn vai xỏ tay vào cái áo khoác. Ben đứng trước mặt tôi nhưng chẳng thêm giúp. Ben cứ nhìn tôi như thể biết mình có cặp mắt có thể lặng lẽ ôm và hôn một cô gái vậy. Có gì ghê gớm đâu, tôi nghĩ. Nếu mà đừng nhìn vào chúng thì làm sao chúng hôn mà được. Nhưng tôi đã nhìn thẳng vào đôi mắt màu nâu vàng ấy, và trong một giây tôi đứng chôn chân như một cái cây treo áo. Thế rồi từ đâu đó sâu thẳm và sợ hãi trong lòng, một giọng nói cảnh cáo tôi - Bể khổ đấy, Allie, Thoát khỏi đó ngay!

“Tôi phải đi đây,” Tôi vội bảo Ben, tay mở cửa trước.

“Allie...?”

“Này, ba của Ben về rồi kìa,” Tôi vội vã bước qua cửa. “Chào chú Sam, chú xong rồi ạ. Cháu vừa cho Tim đi ngủ. Ben về sớm,” tôi lú lo lúc đi ngang qua ông trên lối đi trước nhà.

“Ben về sớm á?” chú Sam nhắc lại vẻ ko tin. “Ben nhà chú á? nó ốm à?”

Tôi dừng lại và liếc ngược lại về phía Ben, vẫn còn đang đứng chống nạnh trong khung cửa sáng đèn. “Cháu thì thấy vẫn bình thường ạ,” tôi đáp. “Có thể Ben chỉ hơi mệt thôi.”

Ben biến vào trong nhà ko 1 tiếng động.

“Cứ coi đó là trực giác của người cha đi,” chú Sam nói, “nhưng chú nghĩ thằng này bị làm sao ấy. Cháu thấy người thế nào?”

Váng vất, nôn nao, lú lẫn.

“Ồn ả,” tôi đáp. “Cháu ít khi bị ốm lắm. Cháu đã tiêm phòng cúm rồi.” “Đó luôn là một ý hay đấy,” chú Sam nói.

Vâng, tôi nghĩ khi hồi hả ra xe. Thật tiếc là người ta ko tiêm phòng cho tình yêu tuyệt vọng. (hix!)

Hết chương 06

7. Chương 7

Chương 7

Sáng hôm sau tôi dậy sớm và bám theo mẹ đi khắp nhà, tay cầm 1 tách ca cao và 1 cái thang, sửa lại các móc rèm và sắp xếp lại những món trang trí trên ba cây thông Giáng sinh của nhà tôi. Cô Jen điện thoại tới hỏi tôi có thể gặp cô ở văn phòng tại Emshurst để cùng nhau đi chạy rồi ăn trưa nhanh sau đó ko. Ở trường, tôi chạy như 1 phần hỗ trợ cho các môn thể thao khác, nhưng cô tôi thì chạy marathon, và tôi luôn thích được cô thách thức. Tôi đang bước ra cửa sau trong cái quần chạy và áo jacket thì Julia chạy xuống nhà để ăn bữa xế.

“Bữa tiệc thế nào em?” tôi hỏi, dừng bước ngay cửa bếp.

“Tuyệt lắm!” Julia đáp. “Có mấy anh chàng sinh viên cũng đến”.

“Tất cả những anh chàng đáng kể đều ở đó” Sandra đi đằng sau nó nói thêm vào.

“Làm sao mà biết hơn tao ai ở đó là đáng kể được” Julia lưu ý con chị song sinh của nó, “khi mà cứ lượn xung quanh Ben như thế”. Nó rót đầy một ly nước rồi đút vào lò vi sóng.

“Chỉ có mỗi 1 tiếng thôi”, Sandra đáp. “Ben rời bữa tiệc lúc mười giờ mà”, nó giải thích với tôi. “Mọi người cứ thắc mắc tại sao”.

Cả hai đứa chúng nó nhìn tôi chờ đợi.

“À, thế tại sao?” tôi hỏi.

“Em đang hi vọng là chị biết”, Sandra nói.

Tôi lấy chìa khóa xe ra khỏi móc. “Ko”

Nó ko định lôi tôi vào cái chiến dịch lần này. Lần này tôi ko định giúp nó nữa – thu thập thông tin, chuyển các lời nhắn. Nếu Sandra theo đuổi Ben một cách nghiêm túc, thì cách duy nhất giúp tôi qua được kỳ nghỉ này là tránh sa chuyện của họ ra. Tôi bắt đầu đi ra cửa sau.

“Mày có thấy bộ dạng ỉu xìu của Meg lúc Ben ra về ko?” Sandra hỏi, nhe răng cười với Julia.

Tôi chần chừ. Một câu hỏi thôi, rồi tôi sẽ tránh xa. “Meg có phải con bé tóc dài màu vàng sáng ko?”.

Sandra gật đầu.

“Cái ỉu xìu ấy là do mày đấy, Sandra, trước cả khi Ben về”, Julia phân tích. “Có vẻ Meg cho rằng anh ấy là kếp của nó”.

“À, có phải đâu”.

“Mike thì sao?” tôi hỏi, quyết tâm của tôi lại yếu đi lần nữa. Tôi ko thể ko bắn khoản liệu gã có huých người chào Ben theo kiểu mọi khi ko khi thấy “bé cưng” của gã tán tỉnh Ben.

“Buồn cười là chị nhắc đến anh ấy, Al”. Sandra đáp. “Anh ấy hỏi thăm chị đấy”. Nó khẽ nhún vai. “Em bảo anh ấy là bọn em ko đưa chị theo vì chị ko thích tiệc tùng, mà dù sao thì chị cũng phải đi trông trẻ”.

“Allie, chị có chắc là tối qua chị ko gặp Ben ko?”, Julia hỏi dồn.

“Chị rời khỏi nhà Harrington lúc chú Sam về đến nhà”. Về nguyên tắc thì đó là sự thật.

Julia lấy cái ly của nó ra khỏi lò vi sóng rồi nhúng 1 túi trà vào, mắt vẫn quan sát tôi.

“Chị đến chỗ cô Jen đây”, tôi bảo với nó và Sandra, rồi bước ra khỏi cửa.

Trên đường tới Emshurst, tôi bắn khoản về các kế hoạch của Sandra. Việc nó tỏ ra quan tâm đến Ben rất có thể chẳng qua là một bước chiến thuật trong cuộc chiến đấu giữa nó và Mike, một mảnh khố để khiến gã phải ghen. Nhưng nếu chiến lợi phẩm thực sự là Ben – thì các cô gái khác nếu có quan tâm cũng nên quên ngay đi.

Khi tôi tới văn phòng của cô Jen tôi, cô đã mặc một cái quần chạy bóng lộn nhưng vẫn đang trao đổi công việc qua điện thoại. Cô vẫy chào, còn tôi bắt tay vào dọn mấy cái ghế bành gỗ sồi lui ra để lấy một chỗ trống. Cô mà gọi điện xong là chúng tôi sẽ khởi động ngay.

“Cô lẽ ra phải chạy nhiều hơn”, cô Jen thừa nhận khi chúng tôi đang ép sau chân phải và vươn vai. “Đàn ông có thể làm ta mất tập trung thật”.

“Kể cho con nghe đi”.

“Ồ, thật sao?”. Cô Jen quay phắt sang tôi. “Con kể cho cô nghe đi – kể cho cô nghe về cậu ta”.

“Ai cơ?”, tôi nói nhanh. “Chẳng có ai cả”.

Tôi thấy ngay là cô ko tin tôi, nhưng cô bỏ qua chủ đề đó và tiếp tục uốn người. “Được rồi”, cô nói, đứng thẳng lên và đập đập vào áo khoác. “Cô có tiền để đi ăn và chìa khóa đây rồi”.

“Con có khăn giấy”, tôi bảo cô, nhún nhún bàn chân.

“Son giữ ầm”. Cô chuôi ống son vào túi. “Đủ rồi, đi thôi”.

Đã thành lệ, chúng tôi ko nói chuyện nhiều trong khoảng dặm rưỡi đầu tiên, chỉ giữ tốc độ chậm để tìm nhịp độ. Trời khoảng 10 độ nhưng ko có gió và mặt trời vẫn sáng chói, ầm ập trên lưng chúng tôi. Đến dặm thứ 2 thì chúng tôi đã ra khỏi thị trấn nhỏ, chạy trên một con đường dốc ngược, kế bên những cánh đồng mùa đông vàng cháy.

“Allie, cảm ơn con vì hôm nọ đã cố gắng giúp cô”, cô Jen nói. “Cô rất tiếc là bữa ăn 2 người của cô cháu mình lại thành bữa tiệc 5 người”.

“Cô bảo chú Sam là chú ấy nên dành thời gian của mình với bọn trẻ”, cô Jen nói tiếp khi chúng tôi dần bước leo lên một ngọn đồi dốc đứng. “Dù sao cũng cảm ơn con đã làm ọi việc dễ dàng hơn, đặc biệt là với Tim”.

Tôi ko biết nói gì. Tôi yêu cô Jen nhưng tôi cũng lo cho Ben và Tim nữa, và tôi biết rằng cuộc hôn nhân này sẽ làm họ khó chịu.

“Có nhiều người ko đồng ý với điều mà chú Sam và cô đang làm”, cô tôi nói tiếp. “Có nhiều người bắt cô phải chịu trách nhiệm về vụ ly dị của chú ấy”.

“Phải ko cô?”.

Cô cười phá lên. “Cô luôn tin rằng con sẽ thắng thắn với cô. Mà thú thật với con,” cô nói, “tình yêu giữa chú Sam và vợ chú ấy đã chết chẳng bao lâu sau khi Tim ra đời. Nhưng họ quyết định tiếp tục sống với nhau để nuôi dạy con cái. Thỏa thuận đó ko đến nỗi khó cho họ lắm cho đến lúc cô bước vào cuộc đời của chú ấy. Vì thế nên chú Sam và cô bị đổ lỗi cùng nhau”.

Chúng tôi chạy thêm nữa dặm nữa trong im lặng. “Con muốn thực sự vui vẻ và lạc quan về chuyện đính hôn của cô”, sau cùng tôi nói.

“Nhưng con đã nhìn thấy mặt trái của nó, sự tác động của nó đến Ben và Tim”, cô tiếp lời.

“Vâng”.

“Cái đó thành ngữ gọi là họa phúc liền nhau”, cô nói thêm khi chúng tôi chạy tới một đoạn đường quê bằng phẳng thẳng tắp. “Họa là bà cô của con bị 2 người bạn mới của con coi là kẻ tội đồ. Phúc là giờ đây cô có mối liên quan tuyệt vời với chúng, đặc biệt là Tim, đứa rõ ràng mền con kinh khủng”.

Tôi gật đầu.

“Cô hỏi Tim xem nó có thích đi trượt băng chiều nay ko, dẫn theo 1,2 đứa bạn gì cũng được”, cô Jen nói tiếp. “Cô bảo nó là sau đó bọn cô có thể đi mua băng video hay đi xem phim nữa”.

“Nó ko muốn đi”, tôi đoán.

“Trúng phóc. Vấn đề là cô phải trông nom nó, nhưng cô cũng phải tôn trọng cảm giác của nó đối với cô. Nó hoàn toàn có quyền ko thích cô. Cô sợ rằng lần này sẽ là một kỳ nghỉ khốn khổ với nó”.

“Con đã bảo Ben là con sẽ làm những việc Tim thích cùng với Tim”.

Cô tôi nắm lấy tay tôi khi chúng tôi vẫn chạy và xiết chặt. “Cảm ơn con”. Giọng cô nghe nhẹ nhõm. “Cô ko muốn lợi dụng con, nhưng cô đang hi vọng là con sẽ nói điều gì như thế”.

“Tình yêu chắc chắn là gây lộn xộn rồi”, tôi nói.

“Nói cho cô nghe đi”.

Tôi về đến nhà lúc 2h rưỡi chiều và thấy bọn em tôi đang nướng mẻ bánh cookie cuối cùng. Mẹ tôi đã thay khẩu súng dán keo bằng cái chổi phết đường và đang miệt mài bên bàn bếp.

“Con có thấy bạn con đang chờ con ngoài thềm ko?”, mẹ hỏi. “Nó nhất định ko vào nhà”.

“Bạn con á?”.

“Hắn đáng yêu lắm, Allie”, Julia mỉm cười nói, “nhưng chị sẽ ko bao giờ đi giày cao gót rồi”.

“Tim à”, tôi đoán, chạy ngược ra cửa. “Tim Harrington à?”.

“Có thể”, mẹ tôi đáp. “Nó nói là nó ko được phép cho người lạ biết tên nó”.

“Harrington á?” Sandra lặp lại. “Ý chị nói nó là em trai của Ben à?”.

Tôi mở cánh cửa sau và gọi to tên Tim. Sandra lập tức lấy ra một cái đĩa và bắt đầu đổ bánh cookie ra.

Tôi gọi lần thứ 3 thì Tim chạy vụt ra từ bên kia nhà để xe. “Mèo Allie! Chị có một cái vành bóng rổ. Đấu với em ko?”.

“Được thôi. Nhưng vào đây tí đã,” tôi bảo nó, “để em gặp mẹ chị với các em chị cái đã”.

Nó lưỡng lự ngay trước cửa bếp, trông thẹn thò phải đến 20 giây, rồi nói, “Em ngửi thấy mùi bánh cookie từ ngoài kia cơ”.

“Thật sao?” Sandra đáp. “Chị vừa mới làm 1 mẻ cho em và anh trai em xong”.

Tim bước qua phía Sandra và ngắm soi cái đĩa đầy mà con bé mới sắp xếp. “Bọn em thích những cái có sôcôla nhất”.

Những cái ko phải sôcôla nhanh chóng được bỏ ra để thay vào bằng những cái khác.

“Gia đình em có biết em ở đâu ko?” tôi hỏi Tim

“Em bảo Ben là em ra ngoài chơi”.

“Em có bảo anh ấy là chơi ở đâu ko?”.

“Em ko biết chỗ. Anh Craig, hàng xóm nhà em, phải chỉ cho em đấy”.

Tôi đưa điện thoại cho nó. “Gọi điện về nhà và bảo Ben là em ở đây. Chị đi lấy bóng”.

Khi tôi quay lại bếp, Tim ngồi trên cái ghế đẩu kế bên mẹ tôi và xem bà sơn một cái bánh cookie Giáng sinh thành một quả bóng rổ với chữ T to tướng bên trên. Julia đang nghe Sandra nói chuyện qua điện thoại.

“Ồ, có vấn đề gì đâu anh”, Sandra nói. “Em thích có Tim ở đây”.

Em? Có phải nó sắp chơi bóng rổ với thằng bé không nhỉ?

“Tim nói nó thích sôcôla”, Sandra tiếp tục, “mà đằng nào thì em cũng ko thể ăn hết chỗ bánh cookie này một mình được”.

“Rất hay là còn có chúng tôi ở đây nữa”, Julia nói to.

“Xem này”, Tim nói, kéo tay áo tôi. “Mẹ chị vẽ đẹp thật”.

Mẹ tôi thẹn đỏ mặt, trông thật quyến rũ.

“Tuyệt”, tôi đáp. “Sẵn sàng chưa, nhà vô địch?”.

“Để em cho anh số điện thoại và địa chỉ nhà em”, tôi nghe Sandra nói khi tôi và Tim ra đến cửa, “Phòng trường hợp Tim lại mất tích lần nữa”.

Ồ, ra đó là lý do, tôi nghĩ.

Tôi nhường Tim có bóng trước để xem nó ném được những kiểu gì, nếu nó biết ném. Tài năng thể thao có lẽ di truyền trong gia đình, vì nó đứng lại một cách duyên dáng và ném bóng qua rổ chính xác đến kinh ngạc từ khoảng cách 3 mét.

“Hôm nay chị đi đâu thế?” Tim hỏi khi nó rẽ bóng vòng quanh, chuẩn bị ném cú tiếp theo.

“Đi Elmhurst, thăm cô Jen chị”.

Nó ko nói gì, chỉ có sự tập trung sắt đá hiện ra trên gương mặt, rồi ném quả bóng.

“Đẹp lắm! làm lại đi”, tôi nói.

Nó ném trượt và thả quả bóng cho tôi.

“Cô Jen và chị chạy một vòng thật xa với nhau. Vui lắm em ạ”, tôi bảo nó, muốn nó biết rằng tôi thích cô Jen nhưng cũng cẩn thận để không nói quá nhiều về cô. “Chúng mình có nên đấu tay ko đôi hay là làm gì đó lâu hơn?”, tôi hỏi.

“Mình tập giữ bóng được ko? Em cần luyện thêm cách rê bóng sau khi đã cướp được bóng”.

“Được thôi”.

Tim có thể ghìm bóng cả hai tay, quyết tâm chặn được tất cả các kiểu ném của tôi. Một lát sau chúng tôi đổi chỗ.

“Sẵn sàng”, tôi hô, rồi chạy nhanh về phía rổ. Tim ném quả bóng quá cao trên đầu tôi làm tôi phải nhảy vọt lên mới chạm tới được. Tôi ko thấy một gã cao lớn đang tới sát phía bên phải của tôi – cho đến lúc chúng tôi đâm sầm vào nhau. Nhưng khi tôi nhận ra hắn đang cố chặn bóng, bản năng chơi bóng của tôi nổi lên. Tôi lừa nhau với hắn, vặn mạnh quả bóng ra khỏi tay hắn.

“Trời ơi, bạn chơi như một con mèo ấy!” hắn la lên.

“Vì chị ấy là mèo Allie mà!” Tim vừa nói vừa cười.

Tôi ngược lên nhìn cái gã tóc sẫm màu này, nhận ra hắn. “Chào, Mike”.

“Chào, Allie”. Hắn nhìn chằm chằm vào tôi bằng cặp mắt xanh thông minh.

Tôi rê bóng ra xa hắn.

“Nhớ anh ko, Tim?” Mike hỏi. “Anh chơi bóng với anh trai em năm ngoái”.

“Em nhớ. Anh chơi vị trí tiền đạo”.

Mike mỉm cười. “Cho tôi chơi với 2 người được không? 1 chọi 2”.

“Bọn em có bóng trước”, Tim đáp ngay.

Mike gạt đầu, rồi ngoắc tôi. “Tôi có 1 điều kiện”.

“Để nghe đã”, tôi nói.

Hắn chạm vào bàn tay tôi. “Ko sử dụng móng vuốt nhé”.

Câu đó làm tôi bực. Ý tôi là tôi ko phải sử dụng đến những thứ như thế. Đương nhiên, điều mà Mike ko biết là tôi luôn chơi tốt mỗi khi bực mình. Và khi ai đó chơi kiểu 1 chọi 1 với tôi mà lại quá sát, chà, thì như huấn luyện viên của tôi nói, “Allie bị nạp điện”. Tôi lừa, tôi chạy, tôi nhảy giống như tôi được lên dây cót vậy. Tôi quyết tâm cho gã này toát mồ hôi hột ra.

Tim vẫn tán chuyện luôn mồm, nó vừa chơi vừa ra rả như một bình luận viên tường thuật. Tôi mớm bóng cho Tim liên tục và chúng tôi đang dẫn mấy điểm. Tôi nghĩ lòng tự ái của Mike có thể đã chiến thắng lòng tốt khi hắn chặn đứng mấy cú ném rổ được 2 điểm của Tim. Tôi thậm chí còn thích thú khi hắn chọn cách bám chặt lấy tôi để cho Tim thoải mái ném bóng ghi điểm.

Điều đó chắc chắn cho thấy tôi thật ngờ nghệch về bọn con trai. Nói cho cùng, thật quá hiển nhiên khi Mike chơi bóng rổ như 1 môn thể thao va chạm mạnh, hắn di chuyển theo từng bước di chuyển của tôi, khiêu

khích tôi bằng những đường rê bóng gần đến mức ngu xuẩn. Hẳn lẽ tay mất bóng nhiều đến mức một thằng hậu đậu nhất cũng ko đến nỗi thế. Nhưng tôi đã chăm chú vào việc thắng thua đến nỗi tôi không nghĩ ra những điều ấy – không nghĩ ra cho đến lúc trận đấu kết thúc và Tim nhảy căng lên mừng chiến thắng.

“Anh có thấy mấy cú ném cuối cùng của em không, Ben?” nó la to.

Tôi quay ra và thấy Ben đang ngồi trên hiên với Sandra và Julia, cuộn người trong áo ấm và ăn bánh cookie. “Anh xem được năm quả. Ném đẹp lắm”, Ben hét trả. “Này, mặc áo khoác vào, mặc nguyên áo khoác thế, Tim. Cầm lạnh bây giờ”.

“Nó mạnh tay trái, giống hệt ông” Mike nói với Ben khi chúng tôi bước về phía hàng hiên.

“Tôi biết. Chúng tôi đang luyện tay phải thêm”, Ben liếc tôi và mỉm cười. “Allie thì phải luyện thêm tay trái”.

“Huấn luyện viên tôi cũng nói thế”.

“Ông đến xem trận đấu trong kỳ nghỉ này không, Ben?” Mike hỏi. Hẳn đứng rất sát tôi. Tôi lùi ra nhưng hẳn cũng lùi theo.

“Tôi sẽ ko bỏ lỡ đâu”.

Hai người họ bắt đầu nói về mùa bóng vừa rồi của đội tuyển. Các em tôi nghiêng đầu lắng nghe ra dáng thích thú nhưng tôi biết chúng chán lắm rồi. Khi Mike nói, đúng hơn là khoác lác, hẳn choàng tay qua vai tôi rất tự nhiên, cứ như chúng tôi là bạn chơi thể thao lâu năm rồi đấy. Tôi ước gì mình có thể chuồn vào trong nhà và tắm một cái. Julia và Sandra hẳn đã biết bọn con trai sẽ đến chơi nên chúng đã chải tóc cẩn thận và còn kẻ mắt, chuốt lông mi nữa. Tôi thấy ko tự nhiên khi đứng kế chúng. Tôi biết là mặt tôi đỏ gay khi tôi chơi thể thao, và tôi có thể cảm thấy tóc mái của tôi bết mồ hôi dính vào trán.

“Ông nghĩ tôi có thể thuyết phục được Allie ở lại Thorhill được ko?” Mike hỏi Ben. “Chúng tôi có thể mời Allie vào đội tuyển”.

“Sao ko?” Ben nói, gấp mắt tôi, rồi nhìn nhanh xuống vai tôi.

Mike đang xoa bóp vai tôi. Tay hắn bắt đầu chuyển dần xuống cánh tay tôi. Tôi đứng đó như một pho tượng, bản khoả ko biết hắn đang làm cái trò quỷ quái gì. Hẳn trượt mấy ngón tay giữa cánh tay và sườn tôi, cứ đưa xuống mãi đến khi chúng dừng lại ở hông tôi. Ngón tay hắn ôm quanh eo tôi, ép nhẹ vào cái quần thể thao mỏng. Tôi thấy Sandra đang nhìn và đột nhiên hiểu ra mọi điều: hẳn và Sandra đang chơi trò mới, và tôi là công cụ của hắn. Ồ, hẳn thực sự là một thằng thộn nếu nghĩ rằng có thể khiến nó ghen với tôi!

Tôi dịch xa khỏi Mike và khoanh tay trước ngực, lấy bàn tay mình chà mạnh cánh tay như là tôi có thể chùi sạch hắn.

Ben chú ý thấy. “Allie sắp bị cảm lạnh rồi”, Ben nói, cởi áo khoác vàng đang mặc ra.

“Ko, tôi vẫn ấm mà. Tôi toàn mặc bộ này chơi thể thao suốt mùa đông”.

“Nhưng Allie đang nổi da gà kia kìa”, Ben đáp, chạm vào cánh tay tôi, chỗ tôi kéo một bên tay áo lên.

“Tôi ko nghĩ thế đâu”.

Ben quàng cái áo khoác đội tuyển qua vai tôi, giữ ở đó trong giây lát. Nó ấm quá, ấm vì Ben vừa mặc nó. Tôi rùng mình.

“Allie ko nghĩ thế à?” Ben cười nhẹ, rồi quay qua Sandra. “Có lẽ mình nên ăn nốt mấy cái bánh này ở trong bếp”.

“Tất nhiên rồi”, nó nói, kéo tay Ben để dẫn anh vào trong.

Làm sao Ben có thể biết được – tôi sẽ không bao giờ bảo Ben – rằng cái rùng mình của tôi ko phải là do thời tiết?

Hết chương 07

8. Chương 8

Chương 8

Bọn con trai làm với hủn thùng bánh cookie nhà tôi chiều hôm đó. Sau đó Sandra và Mike ra ngoài để đi mua mấy món đồ Giáng sinh, còn Ben và Tim thì đi mua cây thông. Julia mượn chiếc xe Audi để đi hội với mấy con bạn ở trung tâm mua bán tốt trên đường cao tốc. Cha tôi làm việc ở Mahattan ngày hôm ấy còn mẹ tôi thì đã có hẹn làm tóc nên tôi được ở nhà một mình mấy tiếng đồng hồ.

Tôi tắm 1 trận lâu nhất trong lịch sử, tận hưởng từng giây phút thư giãn. Rồi xếp mấy món quà Giáng sinh ra sàn và bắt đầu gói. Tôi đang cuống quýt với món quà dành ẹ, vật lộn với cái nơ kềm càng quá mức thì chuông điện thoại reo vang. Tôi chớp lấy ống nghe bằng 1 tay, mấy ngón của bàn tay kia chẳng hiểu sao lại kẹt cứng vào cái mở ruy băng mà tôi đang cố quấn và thắt. “A lô?”.

Đầu dây kia im lặng.

“Nếu đây là 1 cú điện thoại khiêu khích thì anh nên thở to hơn thế”, tôi nói

“Sandra à?”, một giọng hỏi.

“Ko”.

Nhưng trước khi tôi nói rõ tên mình, gã kia đã vội vã. “Là Craig đây mà. Craig Smythe. Tôi nghĩ em biết tôi, nhưng tôi ko chắc lắm. Tôi cùng học lớp tiếng Anh với em. Tôi nói gì thế nhỉ? Ý tôi là tiếng Tây Ban Nha. Thứ ba hàng tuần. Nhưng tôi học lớp tiếng Anh ngay sau giờ của em. Chúng ta đi ngang qua nhau ở cửa. Khi tôi ra khỏi lớp Toán đúng giờ thì thế. À, dù sao thì, tôi có tóc màu sáng. Có giúp gì cho em ko ?”.

“Giúp gì?”, tôi hỏi.

“Tôi chụp ảnh cho tòa báo. Tôi chụp rất nhiều ảnh của em trong vở diễn mùa thu”.

“Tôi nghĩ là anh đã...”.

“Những cái ấy, có thể, lúc nào đó em muốn xem”, gã hỏi hả nói dồn, “ý tôi là, tôi chắc em đã nhìn thấy những bức đăng trên báo rồi. Tôi có cảm giác là mình ko gây ấn tượng mấy”.

Đúng, tôi nghĩ.

“Dù sao tôi đang nghĩ ko biết em có thích đi xem phim ko, có thể là sau Giáng sinh? Hay trước? Lúc nào cũng được”.

“Nghe này”, tôi nói, “tôi phải để ống nghe xuống một lát đây. Tôi cần phải cắt dây ruy băng ra khỏi món quà tôi đang gói dở, nếu không thì tôi sẽ cắt rời tay tôi, để nó thành 1 phần trang trí luôn bây giờ. Nhưng đừng gác máy – tôi trở lại ngay đây”.

Tôi đặt máy xuống, gỡ tay ra khỏi đám ruy băng rồi cắt xoẹt để giải phóng gói quà khỏi cái mở nhùng nhằng kia, vừa làm vừa nghĩ – tội nghiệp anh chàng, chẳng có cơ hội nào đâu.

“Chào, tôi đây rồi”.

“Chào”, gã bẽn lễn nói.

“Tôi ko phải là Julia. Tôi là chị nó, Allie”.

“Allie? Tôi ko biết là Julia còn có một chị gái nữa. Tôi xin lỗi. Bạn chắc đang nghĩ là tôi điên”.

Ừ - điên vì tình. “Ko đến nỗi”, tôi bảo gã, và đo thêm một ít ruy băng mới. “Tôi đã từng trả lời điện thoại cho các em tôi nhiều rồi”.

“Có thể trời run rủi cho tôi gặp Allie”, hủn nói. “Tôi nói năng lộn xộn quá, phải ko ?”>

“À, nếu tôi là tổng thống, tôi nhất định thuê bạn làm người phát ngôn cho tôi”. Tôi ghép mấy vòng ruy băng đỏ tươi lại với nhau. “Tôi luôn lúng túng đúng lúc cần phải nói ra điều gì hệ trọng với tôi. Mọi người đều thế cả mà”. Tôi sắp điều khiển được lũ ruy băng và sẵn sàng lấy mẫu dây kim loại để xoắn định hình cái nơ hoàn hảo.

“Cám ơn vì đã nói thế”, Craig nói. Giờ đây giọng hắn trầm và êm ái hơn nhiều vì hắn thoải mái hơn.

“Ừm, đó là sự thật mà”. Tôi bảo hắn. “Bố khỉ cái nơ này!”. Tôi la lên khi cái nơ lại rơi tuột khỏi tay tôi. “Trông nó trong cuộn thì mềm mại ngoan ngoãn lắm, thế mà lúc tôi cố làm nơ thì nó như rắn hổ mang bành ấy”.

Craig cười vang. Đó là điệu cười ảm áp và thân thiện. Hắn nói nghe dễ thương, nhưng tôi biết rằng hắn cần phải tuyệt hơn – tuyệt hơn rất nhiều mới mong Julia ban ột cơ hội.

“Tôi thì chỉ mua loại làm sẵn và đính nó lên hộp quà thôi”, hắn bảo tôi.

“Đó vì là mẹ bạn ko phải là Martha Stewart”, tôi đáp.

“Thế mẹ bạn là Martha Stewart à?”.

“Ko, ko, tôi chỉ...”.

Hắn cười to, “Đùa đấy mà. Tôi chỉ chậm chạp và lú lẫn khi cố nói chuyện với Julia thôi. Tôi ước gì có thể email cho Julia”.

“Thế ko có tác dụng đâu”, tôi khuyên hắn. “Ít nhất là ko phải với Julia. Nhưng tôi sẽ bảo nó là bạn gọi đến”. Tôi nói thêm, “và bạn cũng nên gọi lại. Nó luôn mong bọn con trai làm như thế”.

“Tôi phải mất 1 tháng rưỡi mới gom đủ can đảm để làm việc này, nói với Julia tôi sẽ gọi điện lại vào, ừm, vào khoảng tết công gô”.

“Thế nếu tôi cho bạn 1 thời điểm cụ thể để gọi lại”, tôi đề xuất, “và đảm bảo rằng tôi sẽ trả lời điện thoại trước. Chúng ta có thể nói chuyện với nhau một lát trước khi bạn nói chuyện với nó thì sao? Thế có được ko?”.

Tôi ko thường xuyên tình nguyện phục vụ như thế này, đặc biệt từ khi tôi bị điều động bất đắc dĩ thay chúng bao nhiêu lần ở trường Fields. Nhưng anh chàng này có vẻ thực sự đáng mến, và tôi có thể hình dung ra cảm giác của hắn lúc này. Bây giờ thì dễ hình dung hơn nhiều so với tuần trước rồi.

“Tôi sẽ suy nghĩ thêm”, hắn đáp. “Nhưng cảm ơn bạn. Bạn nói tên bạn là Allie phải không?”.

“Vâng. Tốt nhất là bạn nên cho tôi tên họ đầy đủ một lần nữa, và cả số điện thoại”.

Tôi nguệch ngoạc ghi lại thông tin rồi gác máy. Sau khi quẳng mớ ruy băng bất hợp tác qua 1 bên, tôi mang món quà ẹ xuống dưới lầu rồi tìm cho ra trên cây thông Noel 1 quả bóng đồng màu. Tôi buộc nó vào gói quà ẹ bằng một cái nơ đơn giản, bẻ một nhánh cây xuống và cài thêm vào đó, thế là xong.

Sau khi tôi gói ghém xong tất cả quà cáp và xếp chúng xuống dưới gốc cây xong xuôi, tôi trở về phòng mình và lúi túi trong cái khe giữa nệm và đầu giường ra một quyển tiểu thuyết lãng mạn. Quấn mình trong chăn, tôi rúc vào cái ghế bên cửa sổ, thưởng thức sự kỳ diệu và bí ẩn của nữ nhân vật chính, kẻ luôn ẩn mình trong bóng tối, cư xử tàn nhẫn một cách có lý với người đàn ông mà cô ta đem lòng yêu tuyệt vọng. Có điều là nó chẳng tuyệt vọng, những câu chuyện như thế này luôn kết thúc có hậu. Tôi cần phải là nhân vật trong 1 câu chuyện mà tôi biết nó nhất định có hậu.

Nắng chiều nhạt dần quanh tôi. Tôi ko để ý là tôi đang đọc sách trong ráng chiều tím sẫm cho đến khi 1 cặp đèn pha chiếu sáng con đường vòng vào nhà dưới cửa sổ phòng tôi. Sandra đang được đưa về. Nhưng cái người đang giúp nó mang đồ linh kính vào nhà lại là anh chàng tên Twist chứ ko phải là Mike?

Chẳng bao lâu sau, tôi nghe tiếng mẹ tôi và Julia về. Tôi giấu cuốn sách của tôi xuống dưới nệm rồi xuống nhà nhập bọn với họ. Cả hai đứa em tôi đang lôi hộp lớn hộp bé ra khỏi mấy cái túi mua hàng.

“Tao thật mừng là Mike phải giúp ba anh ấy”, Sandra đang nói với Julia. “Thỉnh thoảng anh ấy cư xử thật lạ lùng – chào chị, Al. Mà tao ko cần đến chuyện lạ lùng khi tao còn bao nhiêu thứ phải mua. Ít ra thì Twist cũng dễ tán phết hơn”.

“Ngoài ra còn là một bạn thân của Ben nữa chứ”, Julia tỉnh quái chêm vào.

“Ồ, đúng thế”. Sandra đáp nhẹ tênh. “Tao quên mất”.

“Bọn em có để lại tý gì cho người khác mua không đấy?” tôi hỏi.

“Khăn giấy”, Julia nói, nhe răng cười với tôi.

Mẹ tôi từ phòng khách bước vào, tóc mẹ nhuộm ánh vàng nhạt, khiến tôi liên tưởng đến đám cỏ khô trong tàu ngựa, và tất nhiên là tôi ko nói ra điều đó.

“Để mẹ xem các con mua gì nào, 2 con gái của mẹ. Ôi, trời ơi!”.

Julia và Sandra lôi ra tất cả mọi thứ chúng định làm quà cho tôi và mẹ tôi. Chúng tôi ướm thử khăn quàng, vòng tay, đồ cài tóc; ngửi nước hoa đàn ông và nước hoa phụ nữ rồi chuyền tay nhau xem mấy cái đĩa CD. Mẹ tôi đang gọt cái quýt lắp lánh, mỗi tay xỏ vào một ống và làm động tác cho cái quýt nhảy nhót; Julia đang biểu diễn một cái áo lót đăng ten màu đỏ mà nó mua ình, trông cái áo ấy ra bên ngoài áo thun, thì cha tôi bước vào. Ông hấp tấp rút lui về phòng làm việc của mình.

“Mẹ ạ”, Sandra nói, “có những lúc con ko thể tưởng tượng được làm sao ba mẹ lại lấy nhau”.

Mẹ tôi mỉm cười. “Lũ con gái bọn con chưa biết hết mọi điều lãng mạn đâu”.

“Ý con là, con ko thể hình dung được là ba đã mời mẹ đi chơi”, nó cứ bám riết.

“Mẹ mời ba đấy chứ”, mẹ đáp. “Mời đến 2 lần trước khi ông ấy mời lại mẹ”. Cả 3 chúng tôi im lặng nghĩ về điều đó một lúc. Nói về sự ko tương xứng, tôi nghĩ – “Julia, có 1 anh chàng gọi điện cho em chiều nay”. Tôi chìa ra 1 mẫu giấy rút từ túi quần và trao cho nó.

“Craig Smythe”, nó đọc to lên. “Em chẳng biết ai tên là Craig Smythe cả”.

“Một anh Craig học cùng lớp tiếng Tây Ban Nha”, tôi nhắc. “Anh ta có vẻ đáng mến lắm”.

Nó lắc đầu. “Anh ấy muốn gì?”.

“Đi xem phim. Anh ta có vẻ đáng mến lắm”, tôi nhắc lại.

“Tao biết hần là ai đấy”, Sandra bảo Julia, “và hần cũng chẳng có gì đáng phải quỳnh lên đâu. Mà đã gặp hần rồi – tóc vàng đỏ, dáng tầm thước, ăn diện tầm tàm. Hần toàn chụp ảnh cho báo thôi”.

“Có lẽ em nên bận thì hơn”, Julia nói.

“Sao em ko gọi lại cho anh ấy để xem anh ấy mời đi xem phim gì cái đã?”, tôi gợi ý. “Em có mất gì đâu nếu đó là 1 bộ phim hay?”.

Mẹ tôi nhìn tôi vẻ ngạc nhiên.

“À, nếu chị nghĩ hần đáng mến thế, sao chị ko đi với hần đi?”, Julia hỏi.

“Thật nhỉ”, Sandra vừa cười vừa nhận xét. “Hơi lạ so với bà chị luôn bận rộn mỗi khi mình đứng ra thu xếp hẹn hò gì cho bà ấy”.

“Chị bận kín mít rồi mà”, tôi tự bào chữa. Ngoài ra tôi cũng chán phải làm giải an ủi cho những anh chàng mà Sandra muốn giữ bỏ. Tôi bắt đầu ngờ rằng nó dùng tôi để giữ chân những anh chàng đó phòng khi nó lại muốn có họ.

“Ừm, nếu chị ko muốn số của anh chàng này, Allie”, Julia nói, “thì em quẳng nó đi đây”.

Tôi nhìn Craig bị vứt vào thùng rác cùng với mấy cái vỏ chuối ăn từ sáng. Các em tôi đã trở lại với việc xem xét và so sánh những món đồ mới mua của chúng. Khi điện thoại reo, tôi mừng là có lý do để rút lui. Tôi nghe điện thoại trong hành lang.

“Julia à? Sandra à?” tiếng con trai hỏi.

“Ko”, tôi mệt mỏi đáp. “Đoán lại đi”.

“Tôi mừng là gặp em”, gã nói, giọng trong điện thoại nghe ôn hòa và sâu lắng. “Em khỏe ko?”.

“Khỏe. Anh muốn gặp đứa nào trong 2 đứa?”.

“Tôi muốn nói chuyện với em”.

“Tôi nghĩ anh đang nhầm tôi với các em tôi”.

“Chiều nay em làm gì?”, gã hỏi.

“Gói quà. Đọc sách. Anh làm ơn giữ máy một lát”, tôi bắt đầu.

“Em làm ơn giữ máy một lát”, gã phản đối.

“Mike à?” tôi hỏi, đột nhiên nhận ra giọng hần, nghĩ hần đang cố hạ giọng xuống thấp hơn bình thường, cứ như hần định dụ dỗ hay sao đó.

“Ừ”.

“Mike chọn nhầm người rồi”.

“Có thể”, hần đáp, giọng hơi khan. “Có thể lắm”.

“Sandra”, tôi gào lên, không buồn che ông nói lại. “Sandra, nhắc máy đi”.

Rồi tôi để cái ống nghe treo toòng teng ở đó và bỏ đi. Tôi có nhiều việc hay hơn là làm con tốt trong ván cờ ngu ngốc.

<>Hết chương 08

9. Chương 9

Chương 9

Ngày trước Giáng sinh, tôi đi 1 mình, tránh xa khỏi những người hối hả đi mua hàng vào giờ chót. Tôi đã chạy xe hàng mấy dặm trong cái ngày lạnh và hanh khô ấy, long cứ tự hỏi nếu giờ này Ben ở bên tôi thì sẽ thế nào. Tôi tưởng tượng Ben sải bước bên tôi, 2 đứa cùng 1 nhịp chạy hoàn hảo, ko nói j cả, chỉ ở bên nhau. Và rồi tôi nhớ ra, Sandra đã tưởng tượng diễn tiến với Ben thế nào.

Lúc tôi về đến nhà, cô Jen đã ghé qua và đang đi ngắm những công trình mừng Giáng Sinh của mẹ tôi. Tôi có thể nghe tiếng bước chân họ từ phòng này sang phòng khác, cô Jen cứ trầm trồ những món đồ trang trí. Sandra và Julia đang ở hành lang dưới nhà, Sandra đứng trước một cái gương, giơ tay lên sát mặt, nhìn chằm chằm bóng mình trong gương. Nó mỉm cười với tôi trong gương và ngo nguẩy ngón tay, bàn tay trái của nó lấp lánh cái nhẫn đính hôn của cô Jen.

“Nào, Sandra,” Julia nói “Mày đã đeo nó được 5 phút rồi.”

“Được thôi,” cuối cùng Sandra đồng ý, rút cái nhẫn ra khỏi ngón tay. Julia đeo vào và giơ bàn tay ra của nó, nhìn viên kim cương tỏa sáng.

“Đến lượt mẹ,” mẹ tôi nói khi bà và Jen nhập hội với chúng tôi.

Cô Jen thoảng nhìn tôi, nhưng tôi lắc đầu. Tôi đang cố dập tắt hết những ước mơ lãng mạn vớ vẩn, từ lúc tôi gặp Ben, những giấc mơ cứ thi nhau bùng lên. Tôi không cần phải xem một cái nhẫn đính hôn trên tay tôi trông thế nào.

“Cô Jen,” Julia nói, “cô đã chọn phù dâu chưa?”

“Phù rể của chú Sam thì sao hả cô?” Sandra hỏi.

“Bọn cô định bàn về tất cả những chuyện đó sau kỳ nghỉ,” cô chúng tôi đáp. “Hiện tại bọn cô chỉ tập trung vào việc làm quen với gia đình của chú Sam thôi.”

Mẹ tôi ngưỡng mộ nhìn viên kim cương lấp lánh trên ngón tay mình, rồi trả lại cho cô tôi. “Cô Jen mời chúng ta qua nhà Harrington tối nay để giúp trang hoàng cây thông,” mẹ nói.

“Cô không muốn xen ngang vào kế hoạch của các con,” cô Jen nói thêm “Nhưng nếu các con rảnh thì bọn cô rất thích được mời đấy.” Cô nhìn tôi đầy hy vọng, và tôi gật đầu.

“Tất nhiên là bọn con sẽ đến,” Sandra nói. “Đêm Giáng Sinh nào mà lại thiếu trẻ con được? Và Tim thì thật đáng yêu. Con thích ở bên nó.”

Julia nhìn sang tôi và trợn ngược mắt lên. Tôi cười vang.

Mẹ tôi cứ khẳng định phải mang đồ ăn qua, và cô Jen chịu thua không thể thuyết phục nổi mẹ đừng mang. Cô Jen đi rồi, tôi được cử đến cửa hàng Jim Danners, một cửa hàng tạp hóa lâu năm trên đường Main, để mua mấy thứ đồ ăn chơi.

Tôi mất mười phút lượn vòng quanh bãi đỗ xe đông nghịt trước cửa hàng Danners mới đậu xe được, rồi đi vòng tới cửa trước. Tôi mở dây kéo chiếc áo trùm màu đỏ của tôi, khoác một cái giỏ lên tay và bắt đầu dạo qua dãy kệ đầu tiên, nhặt pho-mát bỏ vào giỏ.

“Xin chào, Cô bé quàng khăn đỏ!”

Tôi quay người lại. “Chào, Mike.”

“Mua bánh kẹo cho bà ngoại hả?” hấn hỏi.

“Ừm.”

“Đừng có hy vọng hảo, Sói kia,” tôi bảo hấn. “Cả hai bà đều qua đời rồi.”

Hấn cười vang.

Tôi chọn thêm hai loại pho-mát nữa. “Mike tìm cái gì thế?” tôi hỏi khi hấn cứ lẩn vẩn theo tôi.

“Mua ít bơ thôi ấy mà.” Hấn nhặt một loại lên. Chúng tôi đã đi đến cuối dãy kệ. “Ừm, chúc chọn được hàng thanh toán nhanh nhất nhé. Và chúc kỳ nghỉ vui vẻ nếu tôi không gặp lại Mike.”

Hấn cầm lấy cái giỏ từ tay tôi. Tôi nhìn hấn khô hời rồi lấy lại nó. “Tôi phải mua thêm nhiều thứ nữa.”

Hấn giăng cái giỏ đến lúc tôi chịu thả ra mới thôi, rồi thả bơ của hấn vào đó. “Tôi cũng đoán thế. Tôi định giúp em.”

“Ồ! À... cảm ơn.” Mike cười. Hấn trông thật đẹp trai, mái tóc đen lượn sóng và hàng mi sẫm làm mắt hấn càng thêm xanh hơn. Hấn có gương mặt của một ngôi sao màn bạc, loại trông đẹp như tượng, nhưng chẳng có gì đáng chú ý cả. Hấn là một cặp hoàn hảo với Sandra.

“Và tôi sẽ gặp em sáng mai,” hấn nói khi xách giỏ theo tôi vào quầy bánh kẹo và khoai tây chiên. “Sandra mời tôi qua chơi.”

Tôi chọn một ít bánh lúa mạch hỗn hợp và kẹo giòn nhân mút dẻo, rồi đưa cho hấn. “Em thích quà gì trong Giáng Sinh năm nay?” Mike hỏi.

“Giày chạy. Một cái túi ngủ. Một đôi cốc giăng lưới chơi bóng mềm.”

Hấn mỉm cười. “Không có nước hoa à?”

“Nước hoa làm tôi chảy nước mắt.”

“Mắt tôi cũng đi thế,” hấn nói, “khi tôi tới gần một cô gái.” Hấn đứng sát lại và nhìn vào cổ tôi, chiếc cổ dài - một trong những nét đặc biệt của tôi - theo như Sandra nói. Tôi ngượng ngập đặt một tay lên cổ, còn hấn cười to.

“Em đúng là một loại cá thẹn phải không?” hấn nhận xét, theo tôi sang dãy kệ kế tiếp.

“Không.”

“Ừm, em cứ bền lên với tôi,” hắn đáp với một nụ cười đầy thuyết phục.

Tôi nhìn vào mắt hắn. “Nói chính xác là không thoải mái.”

“Tại sao? Tôi không muốn em như thế.” Hắn nói rất nghiêm chỉnh. “Em chắc chắn là rất khó đoán ý, Allie.”

“Tôi có cố làm cho khó đâu.” Tôi bỏ hai hũ ôliu vào giỏ, nhắc giỏ khỏi tay hắn rồi đi ra phía quầy bán đồ ăn nhanh.

“Nghe này,” hắn nói, “Tôi đã hẹn hò với nhiều con gái đến mức tôi không nhớ hết tên.”

“Ăn tượng lắm.”

“Điều tôi đang cố gắng nói là tôi có kinh nghiệm. Và em không giống những người khác.”

Tôi nhăn mặt. “Tôi nghĩ câu tiếp theo sẽ là, trước đây tôi chưa bao giờ cảm thấy như thế này.”

Hắn nắm cánh tay tôi kéo lại. “Không, câu tiếp theo là, tôi không thường quấy rầy các cô gái làm khó tôi khi nói chuyện. Tôi không cần phải làm thế.”

“Trừ khi điều đó phục vụ ục đích riêng của anh,” tôi đáp. “Chiến lược của anh quá hiển nhiên đối với tôi.” Tôi hối hả ra quầy đồ ăn nhanh.

“Được rồi, Allie,” Mike nói, bắt kịp tôi. “Nói cho tôi biết điều gì hiển nhiên tới mức mà tôi không thấy thế.”

Các khách hàng đang chờ gọi số quay cả lại, nhìn chằm chằm vào chúng tôi, hơi tò mò. Tôi lấy một cái vé và vỗ nhẹ vào chân.

Mike đứng đối diện tôi. Khoanh tay trước ngực. “Em có định bảo tôi không?”

“Tôi không thích khi người ta cứ chơi trò trốn. Tôi không muốn tham dự gì vào trò chơi của anh và Sandra cả.”

“Cái trò chơi gì thế?” hắn hỏi.

“Trò chơi gì à?” tôi nhắc lại, giọng tôi cao vống lên. Tôi hít một hơi thở và hạ giọng xuống. “Anh biết tôi đang nói về cái gì mà. Anh không phải là người đầu tiên định chơi trò đó. Mặc dù anh có lẽ là người đầu tiên nghĩ rằng anh có thể khiến nó ghen với tôi.”

“Chị em nhà em có thể đang chơi các trò,” Mike nói. “Nhưng tôi thì không.”

“À, anh đúng là không cư xử như một người bạn trai hết lòng rồi.”

“Con bé nói cái gì thế?” một ông già hỏi. “Anh ta đúng là không cư xử như một người bạn trai hết lòng,” vợ ông ta trả lời to.

“Tôi nghĩ đó là bạn trai của em gái cô ấy,” một khách hàng khác thêm vào.

Ồi trời ơi, tôi nghĩ. Làm ơn gọi cấp cứu hộ tôi.

“Nên nói cho rõ – tôi không phải là bạn trai của Sandra,” Mike cứ khẳng khẳng.

“Nghe này, Sandra không có ở đây, vậy có ích gì? Tôi không định kể cho nó nghe cách anh ve vãn tôi đâu. Tôi không định giúp anh làm cho nó phát ghen lên đâu.”

“Điều gì khiến em nghĩ rằng tôi đang cố làm điều đó?”

Tôi quay đi, lắc đầu. Mike vươn tới, xoay người tôi lại phía hắn. “Tại sao em chắc chắn về điều tôi muốn vậy?”

“Cái này còn hay hơn phim truyền hình nhiều tập,” ông già hỏi nãy nói.

Đúng thế thật. Mẹ tôi sắp phải sống mà không còn món pate gan ngỗng của bà. Tôi vò nhàu số của mình và đi về quầy tính tiền. Thế rồi tôi nhớ ra soda và nhanh chóng đi ngược lại, nhắc hai hộp soda loại sáu lon.

Mike đi theo và cố xách nó cho tôi. “Làm ơn đi, cho tôi nghĩ tí mà,” tôi nói.

“Tôi đã để em nghỉ mấy lần, nhưng em có vẻ không hiểu.”

“Tôi hiểu từ hai năm trước, khi đám bạn trai của em gái tôi cứ vây lấy tôi để lấy thông tin về hai cô bé sinh đôi.”

“Nhưng tôi không phải là một trong số các bạn trai của em gái em,” hấn cãi, “và tôi nghĩ Sandra đã là rõ điều đó.”

“Anh chỉ muốn thôi,” tôi nói, rồi đứng vào hàng. Tôi nghĩ câu đó đã trúng đích. Chúng tôi đứng im lặng xếp hàng chờ mấy người nữa mới đến lượt. Tôi bắt đầu bỏ đồ của tôi lên băng chuyền thì hấn giúp tôi nhưng không nhìn vào mắt tôi.

Sau khi tôi thanh toán xong, Mike túm áo khoác tôi và giữ chặt trong lúc chuông gọi đến lượt hấn thanh toán. Tôi đứng đó, không muốn gây thêm một màn nữa ở đây. Khi hấn thả ra, tôi nhanh nhẹn nhấc hai cái túi của tôi, nặng trĩu những chai, những lọ và pho-mát. Hấn mấy lần cố giành lấy một quai túi.

“Thật cố chấp quá, Allie,” hấn nói khi chúng tôi đi vòng quanh tòa nhà và ngang qua bãi đậu xe, vẫn cố giành nhau, mỗi đứa nắm một tay lên quai túi. “Để tôi xách một túi thôi. Thế sẽ làm tôi thấy dễ chịu hơn.”

“Tôi tự xách thì thấy dễ chịu hơn,” tôi đáp. Rồi lại nghĩ “Ôi, nguội bốt đi nào, Allie. Bây giờ thì hấn biết mày biết tổng trò chơi rồi; hấn chỉ tỏ ra lịch sự thôi mà.”

Chúng tôi buông quai túi ra cùng một lúc.

“Ồi!” Hai đứa cùng chớp lấy cái túi, đập đầu vào nhau cái bốp. Cái quai nhựa trơn tuộc trượt khỏi ngón tay chúng tôi và chúng tôi cố chớp lại lần nữa, kẹp chặt nó giữa đầu gối hấn và đùi của tôi. Chúng tôi phá lên cười ngặt nghẽo, thế là tôi tuột nốt tay nắm cái túi kia. Cả hai đứa cùng nghiêng người xuống cố giữ lấy hai cái túi, đầu lại va vào nhau, cười không kìm lại được. Cuối cùng Mike nắm chắc được một túi và đứng thẳng lên. Tôi giữ túi kia và dựa lưng vào một chiếc xe đỗ - một chiếc xe đỗ trông đầy bụi. Một chiếc Toyota màu súp cà chua.

Rồi mắt tôi gặp mắt Ben. Anh chàng Twist đang đứng kế Ben.

“Cần giúp không?” Ben hỏi.

“Không,” Mike đáp, vẫn đang cười. “Nhưng cảm ơn. Và này các ông, cẩn thận nhé. Giúp đỡ Allie là một môn thể thao nguy hiểm đấy.”

“Thật à,” Ben nói. Twist nhe răng cười với tôi. “Tôi là Twist. Hai thằng ngốc này chẳng đứa nào nhớ ra phải giới thiệu tôi cả.”

“Chào. Tôi là Allie Parker.”

Hấn gật đầu. “Tôi biết. Bạn đã nổi tiếng ở vùng này rồi.”

“Nổi tiếng về cái gì?” Cả ba tên cười phá lên. Tôi nhìn từ tên này qua tên khác. Tôi ở đó, đứng trong bãi đậu xe với ba chàng trai tuyệt vời đang mỉm cười với tôi. Giá mà bọn con gái ở trường Fields thấy được tôi trong lúc này nhỉ, tôi nghĩ. Trừ chuyện tôi đang đỏ mặt mũi, để mọi người biết rằng tôi không quen cái kiểu được chú ý như thế.

Bọn con trai nói chuyện thêm một chút nữa, chủ yếu là về bóng rổ và trận đấu trong kỳ nghỉ sắp diễn ra, rồi Mike giúp tôi mang đồ về xe tôi. Khi hấn và tôi đi ngang bãi đỗ xe, tôi nghe thấy Twist nói. “Ông nói đúng, Ben. Khó mà tin được họ lại là chị em.”

Hết chương 09

10. Chương 10

Chương 10

“Ba đừng có thắng gấp đấy, ba nhé,” Julia bảo ba tôi.

Nó, Sandra và tôi đang ngồi trên băng sau xe ba tôi, tay giờ ra trước mặt và cố thổi cho khô móng tay mới sơn. Và lần thứ hai trong vòng bốn ngày, tôi lại trang điểm đầy mặt. Chắc tôi nghiện rồi quá. Tôi hy vọng có thể cai nghiện được món này. Trong lúc chúng tôi mặc quần áo, tôi thêm kể cho hai đứa em tôi nghe chuyện xảy ra ở cửa hàng và trong bãi đỗ xe kinh khủng. Thực ra là để khoe khoang thôi. Nhưng rồi tôi không kể vì sợ Sandra có thể bị tổn thương. Và thành thật mà nói, tôi nghĩ mình cũng có thể bị tổn thương nếu các em tôi coi chuyện đó chẳng có gì ghê gớm.

Đúng là không có gì ghê gớm thật, tôi tự nhủ, nếu mà không phải là đứa học trường nội trú toàn nữ sinh.

“Có phải nhà Harrington nằm trên đường Walnut không nhỉ?” ba tôi hỏi.

“Đúng ạ,” tôi đáp, “Rẽ ở ngã tư tới ạ.”

“Chậm thôi,” mẹ tôi nói. Móng tay bà đã khô nhưng từ lúc ra tới giờ bà còn mãi dán keo, làm cho Tim một cái vành hoa hình quả bóng rổ tí hon. Bà đang ôm nó rất cẩn thận trong lòng.

Chúng tôi tạt xe vào trước cửa ngôi nhà cao xanh-trắng và làm một cuộc diễu hành vào nhà, tay mang đồ ăn và đồ trang trí.

Chú Sam chào đón chúng tôi ở cửa. “Chúc mừng Giáng sinh! Chúc mừng Giáng sinh!”

Tim nhảy ra từ phía sau ba nó “Chào, Mèo Allie!” Rồi nó nhìn thấy cái vành hoa mẹ tôi đang cầm “Đã quá!” nó reo.

Mẹ tôi tươi cười. “Để tặng cháu đấy.” Ben từ trong bếp bước ra, cô Jen và một gã tóc vàng hơi hoe đỏ theo sau.

“Đã chưa này?” Tim hỏi, tay giờ cao cái vành hoa của nó.

“Đẹp thật,” Ben trả lời. “Chào bác, bác Parker, cháu là Ben. Đây là bạn hàng xóm của cháu - Craig.”

“Craig chụp ảnh á? Có phải là cái anh chàng đã gọi cho Julia không nhỉ? Tôi không phải bắn khoăn lâu. Hẳn tặng tôi một nụ cười e then nhưng không dám nhìn vào em gái tôi khi được giới thiệu.

“Ba mẹ Craig có cửa hàng bán thiệp và đồ trang trí tiệc tùng trên phố Main,” Ben bảo chúng tôi.

“Cho nên may cho chúng tôi,” chú Sam nói. “Ngày trước Giáng Sinh hàng năm, khi cửa hàng cha mẹ nó đóng cửa, Craig lại ghé qua với đủ thứ mà tôi quên mua, như giấy gói quà, băng dính, dây ruy-băng, kim tuyến... Đã thành lệ rồi.” Tôi liếc sang Julia xem nó có nhận ra Craig là anh chàng mà nó vứt số điện thoại vào thùng rác không, nhưng trông mặt nó tỉnh bơ. “À, giúp mọi người cởi áo khoác đã nào,” chú Sam nói. Bằng kỹ năng của một diễn viên không bao giờ lệch vị trí trên sân khấu, Sandra xoay người một cách hoàn hảo để đứng vào chỗ Ben phải giúp nó cởi áo khoác. Tôi xô Julia ra đằng trước mình để Craig có cơ hội đỡ lấy áo cho nó. Julia đã giúp Craig làm xong việc đó, nhưng cuối cùng khi nhìn thấy cái áo lụa đỏ có xẻ chữ V sâu trước ngực của Julia thì hình như quá sức của hần. Hần lùi hai bước về phía Ben, để cái áo khoác lê xuống sàn. Hần cuốn cái áo khoác lên, trông như mất trí, cứ như hần đã kéo lê một con người vậy. Tội nghiệp anh chàng, tôi lại nghĩ thế lần nữa. “Em thật vui là mọi người đã đến đây,” cô Jen nói khi áo khoác đã treo cả lên. “Mình vào bếp đi. Bọn em có rượu táo nóng.” Chúng tôi kéo nhau vào bếp, nhưng Tim nhùng nhằng. “Con muốn treo cái này lên,” nó vừa giơ cao cái vành hoa của nó vừa nói. “Để sau đi con,” ba nó nói. “Mình uống gì cái đã.”

“Con muốn treo nó bây giờ.”

Ben ném cho thằng em một cái nhìn cảnh cáo. “Con định treo cái này lên cửa trước,” Tim tiếp tục ngang ngược. “Chúng ta đã có một vành hoa ở đó rồi,” chú Sam nói bằng giọng sắp hết kiên nhẫn. “Nhưng con muốn cái này treo ở đó cơ.” Tôi đang tự hỏi tại sao thằng bé lại tỏ vẻ hỗn xược thì cô Jen tự nguyện nói, “Chúng ta có thể treo vành hoa của Tim lên cửa, nó trông hay đấy chứ.” “Không,” chú Sam nói một cách

cứng rắn, quay qua Tim “Ba thích cái mà cô Jen đã chọn, và nó sẽ ở nguyên ở chỗ đó như thế.” Mẹ tôi trông khó xử, như thể bà đã gây ra chuyện. “Thế cửa phòng ngủ của em thì sao, Tim,” tôi đề xuất, “Bởi vì nó là vành hoa riêng của em mà, đúng không?” Tim nhìn tôi mặt mày sùng sĩa. Tôi nhìn chăm chăm lại nó đến khi nó chịu thay đổi cái biểu hiện ngoan cố ấy thì thôi. “Có một cái đinh sẵn trên cánh cửa rồi,” Ben nói. “Anh sẽ lấy cho em ít dây buộc.” Một phút sau Tim và tôi cùng treo vành hoa lên. “Cái này trông tuyệt thật!” tôi bảo nó. “Chị thích bà ấy.” Giọng Tim nghe cam chịu và khổ sở. “Ý em nói cô Jen của chị á? Đúng, chị rất thích cô ấy!” tôi nói, để tay lên vai nó.

“Ồ,” nó làu bàu. Chúng tôi vừa quay lại định đi xuống lầu thì chuông điện thoại reo vang. Cuộc gọi lập tức được nhận bằng máy trả lời tự động trong phòng ngủ. Tôi nghe thấy giọng chú Sam ghi trong máy và một tiếp bíp tiếp theo, rồi một giọng con gái cất lên: “Chào, Ben, là em đây. Lúc nào tổng khứ được khách nhà anh đi thì qua chỗ em ngay nhé. Đập đập vào cái cửa sổ nhỏ ấy, ba mẹ em ngủ say lắm.” “Họ cứ gọi suốt,” Tim bảo tôi. Bây giờ thì hai chúng tôi đều cam chịu và khổ sở. Chúng tôi đi xuống lầu, vào phòng khách. Cây thông Noel đã được đặt vào chân đế trước khi chúng tôi tới và trang trí bằng những sợi dây gắn bóng đèn tròn to. Cô Jen và chú Sam đang mở những cái hộp bụi bặm đựng đồ trang trí rồi xếp chúng ra ngoài. Tim tới xem, đứng bên phía ba nó, tránh xa cô Jen. Ba tôi thì đang ngồi trong góc phòng, đọc số Giáng sinh của báo chú Sam và chắc chắn là sau đó đến bộ sưu tập sách của chú. Mẹ tôi thì đang rối rít với đám rên cửa. Tôi tự hỏi chú Sam có biết chú sắp gia nhập vào cái gia đình kiểu gì không. May mà chú cũng hơi lập dị. Hai gã con trai và các em gái tôi ngồi vòng quanh trên sàn trước lò sưởi, ngọn lửa ấm áp đang nổ tí tách trong lò. Ben đứng lên khi nhìn thấy tôi. “Tôi lấy rượu táo cho Allie nhé?” “Cảm ơn, không phải lúc này,” tôi nói, ngồi xuống nhập bọn. Ben ngồi lại xuống cái thảm bên cạnh Sandra, nó ngẫu nhiên thả tay xuống để hờ trên đầu gối Ben. Nếu tôi mà quay video cảnh này, tôi có thể mở lớp nói tiếp cái buổi thuyết trình về kỹ nghệ tán tỉnh năm ngoái. “Thế ra anh và anh Twist chơi với nhau từ hồi cấp một à,” Sandra nói với Ben. “Anh ấy thật là một người đáng mến.” “Nó là một thằng hề.” Ben mỉm cười. “Bọn anh kết bạn với nhau từ hồi lớp 1. Craig cũng thế. Nhà Craig chuyển về đây từ khi nó... bao nhiêu tuổi nhỉ?” Ben hỏi, quay sang ông bạn hàng xóm. “Ừm, lên ba.” Ben lặng lẽ chờ đợi, cho Craig một cửa để tham gia vào cuộc nói chuyện. “Ba tuổi,” Craig nhắc lại rồi im thin thít. “Bạn sống ở bên nào đường?” Tôi hỏi Craig. Trước khi Craig kịp trả lời - phải công nhận là hần chậm chạp trong đối đáp thật - thì Sandra nói, “Twist và em hôm nọ đi mua hàng. Anh phải xem anh ấy mua gì cho anh, Ben.” “Một trò đùa gì đó,” Ben đoán. “Năm nào nó chả làm thế.” “Em có thể cho anh một manh mối,” nó nói với cái nhìn trêu trọc - lại một cảnh nên quay video khác. “Em biết à?” “Ở phía tây,” Craig cuối cùng cũng trả lời. “Tôi sống ở căn nhà xám có cửa chớp màu nâu đỏ ấy.” “Bạn có một phòng tối ở nhà không?” Tôi hỏi. “Ở dưới tầng hầm,” hần đáp lời, hơi lạnh lợi lên một chút, “Tôi tự dựng lấy. Tôi rất vui lòng cho bạn xem vào lúc nào có dịp.” “Nếu ở đó tối thì có gì mà xem cơ chứ?” Sandra hỏi. Có thể nó chỉ trêu anh ta, nhưng câu đó khiến anh chàng lặng ngắt. Julia vẫn chưa nói lời nào, một điều thật bất thường. Có thể nó đã hiểu ra con người Craig. “Được rồi, mọi người,” cô Jen nói. “Đến lúc trang trí cây rồi.” “Xông vào treo lên thôi,” chú Sam nói thêm. Mẹ tôi kinh hoàng. “Chú không có kế hoạch trang trí gì hay sao?” Chú Sam lắc đầu. “Chỉ treo hết lên thôi à.” Craig đứng dậy và chìa tay cho Julia. Nó nhồm dậy trông yêu kiều đến nỗi khiến Craig ngó sững. Đôi mắt xanh của hần sáng lên và bắt gặp mắt Julia trong một thoáng. Lúc đó tôi nhận ra rằng người ta có thể trở nên hấp dẫn không tin nổi khi khuôn mặt được thấp sáng lửa tình yêu. “Cháu tự rót một ít rượu táo ình được không ạ?” tôi hỏi chú Sam. “Chắc chắn rồi. Cháu là người trong nhà mà.” Tôi đã quay đầu vào bếp và nghe tiếng chân bước phía sau. “Được mà, tôi tự lấy được mà,” tôi bảo Ben. “Allie lấy được, nhưng mà tôi đang muốn ganh đua. Giúp đỡ Allie có đúng là một môn thể thao nguy hiểm không?” Tôi nhần nhó còn hần thì cười to. “Tôi có mấy câu muốn hỏi Allie,” Ben nói nhỏ xuống, kéo nhẹ tôi vào hần trong bếp. Tôi hy vọng những câu Ben định hỏi không phải về những cơ hội của Ben với Sandra. Ở trường Fields, tôi đã phải mất nhiều thời gian để trả lời những câu hỏi như thế. Vừa khập cánh cửa lại sau lưng chúng tôi, Ben hỏi luôn. “Với Julia có phải vô vọng không?” “Cho Ben hay cho Craig?” “Thôi nào, Allie,” Ben nói, nhần mặt với tôi. Rồi Ben quay qua bếp và bắt đầu rót rượu táo ra. “Với Craig thì,” tôi nói, “chắc phải có phép màu đấy.” Ben ngoái nhìn tôi qua vai. “Allie có tin không?” “Phép màu á? Vào dịp Giáng sinh, thỉnh thoảng... tôi cũng tin.” Ben quay lại và mỉm cười. “Tôi nghĩ... tôi cũng thế.” Đôi mắt sẫm màu của Ben sưởi ấm tôi như những đốm than hồng. Rồi Ben lại quay lại rót tiếp. “Tôi không chắc có nên khuyến khích Craig không. Tôi ghét phải nhìn nó bị tổn thương. Allie biết đấy, nó và tôi không mấy khi cặp kè với nhau trong trường, nhưng trước đây tôi toàn ở nhà nó. Nó là một đứa đáng mến, một đứa tốt bụng không muốn làm phiền ai bao giờ. Điều đó với tôi là quan trọng, bây giờ lại càng thấy quan trọng hơn trước đây.”

Ben nhìn mãi vào chỗ rượu táo đang sôi trong lúc đó. “Craig là một thằng khôi hài và giàu trí tưởng tượng,” Ben nói tiếp. “Nhưng nó hơi khó thể hiện khi chưa thật quen một người - đặc biệt là khi nó phải lòng người ta. Mà đến tận giờ nó mới có một người như thế!” Tôi thở dài, “Ước gì tôi biết cách trở thành thiên thần hộ mệnh của Craig và giúp cậu ấy.”

“Allie đã có nhiệm vụ làm thiên thần hộ mệnh rồi,” Ben mỉm cười nói với tôi. “Nếu có một điều mà tôi và cô Jen chung ý kiến, thì đó là Allie đang nâng đỡ Tim qua được kỳ nghỉ này. Ngoài ra, Allie đã giúp Craig rồi đấy thôi,” Ben lấy một cái tách và múc rượu táo. “Nó bảo với tôi là nó nói chuyện điện thoại với người con gái dễ mến nhất trên đời.” Dù đó là lời khen của Craig, tôi thích nghe Ben nói như vậy. Ben trao cho tôi cốc rượu nóng hổi, tôi cúi đầu xuống định hít một ngụm.

“Kìa!” Tay Ben nắm lấy cẳng tôi, nâng lên. “Bỏ lưng bây giờ, Mèo.”

“Mùi thơm quá,” tôi bảo Ben.

“Của hiệu Danners đấy, Allie biết mà, cái chỗ mà Allie và Mike mua hàng chiều hôm nay ấy.” Ben nhìn tôi như định nói gì nữa, rồi lại thôi. “Dù sao, như tôi vừa nói, Allie đã giúp đủ rồi. Khi lái xe về đây, tôi cứ lo mình có còn hợp với bạn bè cũ nữa không. Tôi là người khó kết bạn mới. Thế nào mà tôi lại có thêm hai người bạn mới - Allie và anh bạn thuở nhỏ, Craig.”

“Tốt,” tôi nói, biểu thị vốn từ phong phú ngang với Craig.

“À, chúng ta tốt hơn nên quay lại trong kia để đảm bảo anh bạn của chúng ta không lấy kim tuyến treo lên mình trong lúc xem Julia treo đồ trang trí.”

Tôi gật đầu và theo Ben bước qua cửa. Theo những gì tôi đọc được trong quyển tiểu thuyết lãng mạn của tôi, tình cảm bạn bè còn xa mới trở thành lòng khát khao say đắm. Tôi không chắc là cái cô gái mà lát nữa đây Ben sẽ đập đập vào cửa sổ để gọi có được coi là một người bạn hay không. Thực tế thì, tôi nghĩ. Giống hệt như Craig, mày cũng có thể bị tổn thương.

Một tiếng sau, tôi buộc phải đối diện với thực tế khác nữa khi chúng tôi treo xong những quả bóng. Sandra nói lại câu chuyện lúc nãy với Ben về những người bạn chung và Julia cũng nhập hội. Craig biết những người mà họ đang nói đến nhưng cũng giống như tôi, cậu đứng ngoài cuộc nói chuyện đó. Thế là chúng tôi chỉ nghe và treo những cột băng lên cây, cứ mỗi lần một mảnh sáng chói. Tim giúp đỡ chúng tôi.

“Anh biết anh như thế là khiêm nhã mà,” Sandra nói với Ben, “lúc anh bỏ rơi Meg tại buổi tiệc của Melanie, chỉ một tiếng sau khi nó đưa anh tới đó.”

“Cô bé không đưa anh tới đó,” Ben tự bào chữa. “Anh lái xe tới nhà cô bé rồi bọn anh đi bộ từ đấy.”

“Nhưng Meg là người mời anh,” Sandra ép Ben. “Đằng nào anh cũng được mời ấy mà.”

“Ồ, thật à,” nó đùa, “Anh tự tin khủng khiếp nhỉ. Em đoán tất cả những câu chuyện về anh đều là sự thật.”

Tôi ngoái cổ lại nhìn bọn họ.

“Tùy vào việc em ám chỉ những việc gì,” Ben trả lời. “Anh cũng đã nghe một vài chuyện về em đấy.”

“Anh kể một chuyện, em sẽ kể một chuyện,” nó đề nghị. Ben nhướn một bên mày. “Những chuyện mà ta đã nghe về nhau à?”

“Không,” nó nói chậm rãi, ân cần, nhích lại gần Ben. “Hãy kể cho em một chuyện về anh mà không ai khác biết.” Sandra có phép thuật thu nhỏ một căn phòng - hoặc cả một gian thể dục - thành một thế giới chỉ dành cho hai người.

Nó làm điều đó bằng cặp mắt của mình. Trước đây tôi đã từng thấy tất cả những trò ấy, nhưng chưa bao giờ tôi thấy mình bị đẩy ra rìa như thế này. Tôi quay lại với công việc của mình, bắt gặp Tim đang trèo lên cái thang chênh vênh ở phía bên kia cây thông.

“Tim, cẩn thận đấy!” tôi nói. Đúng lúc ấy, nó mất thăng bằng và trượt khỏi thang, cánh tay bé bỏng của nó vung lên, quật hai quả bóng bay ngang căn phòng. Một quả màu bạc đập vào bàn vỡ tan. Tim dán mắt vào quả bóng vỡ, mặt nó chợt tái xanh.

“Con không cố ý. Không mà!” Nó hết nhìn ba nó lại nhìn cô Jen. “Con không cố ý mà!” Nó có vẻ sợ chết khiếp. Tôi tự hỏi không biết món đồ trang trí đó có phải là một trong những món của cô Jen không.

“Không sao đâu, Tim,” cô tôi nói. “Cô biết đó là một tai nạn mà.” Nhưng nó vẫn có vẻ khổ sở, như sợ rằng người ta không thật sự tin nó.

“Anh rất mừng là em làm thế, Timmy,” Craig nói, bước qua với nó, để tay lên cái thang. “Anh đã cố đánh văng các thứ trang trí suốt tối nay.”

Tim liếc sang Craig.

“Ba lần anh cố đâm sầm vào cái cây Giáng sinh này nhưng toàn trượt.”

Khóe miệng Tim hơi nhếch lên một tí.

“Có thể anh sẽ leo lên cái thang này và làm một cú lộn một vòng rưỡi vào cái cây xem. Có nhớ em thích kiểu lộn đó như thế nào không?”

“Lộn xuống bể bơi thôi, không phải xuống cây.” Tim mỉm cười nói.

“Thì cứ nhìn anh xem.” Craig trèo lên mấy bậc thang, rồi đứng trên mép một bậc, lấy thăng bằng trên mấy đầu ngón chân giẫm đến mức tôi biết Craig thật sự là một vận động viên nhảy cầu.

“Không!” Tim nói, cười rình rích. “Em không biết nếu cái cây này không bị va mạnh ít nhất là một lần thì sẽ là điềm gở cho năm mới à.”

“Làm gì có chuyện đó,” Tim bảo Craig.

“Thật mà, chú Dave của anh còn nói sẽ là điềm gở nếu không ném cây thông qua cửa sổ - mà từ tầng hai xuống nhé,” Craig nói tiếp. “Em đã thấy cái cây nằm dưới sân ngoài kia rồi, đúng không? Cái người nằm sóng soài bên dưới chính là chú Dave đấy. Chẳng may chú ấy lại thường bay ra ngoài với cái cây luôn.”

Tim cười vang và vội nhìn ba nó với cô Jen, những người đang mỉm cười lại với nó. Cô Jen nháy mắt với nó. Craig leo xuống thang, không nhận ra rằng anh ta đã làm được nhiều hơn là giúp Tim thoát khỏi một khoảnh khắc tồi tệ. Julia đã ngấm nhìn và cười không thành tiếng. Lúc này nó vẫn còn đang mỉm cười. Có cái gì đó thật cảm động khi một chàng trai tỏ ra ân cần với những đứa trẻ.

Một tiếng sau, khi gia đình tôi sắp sửa ra về, Ben giúp tôi mặc áo khoác.

“Rất có thể có hy vọng đấy,” tôi thì thầm với Ben.

Ben nhìn sâu vào mắt tôi, đôi mắt sẫm màu le lói. “Cho ai cơ?”

Tôi dứt mắt mình ra khỏi mắt Ben. “Ben biết mà,” tôi nói, rồi ra về.

11. Chương 11

Chương 11

Buổi sáng Giáng sinh, tôi bị hai đứa em gái lôi ra khỏi giường. Chúng tôi vừa hồi hả chạy xuống lầu vừa phấn khởi cười vang như hồi chúng tôi còn bé và thấy lũ búp bê Barbie đang đợi dưới cây thông. Ba tôi dựa ngửa người ngắm chúng tôi, trông vừa hạnh phúc vừa ngỡ ngàng: váy áo của búp bê hay váy áo của con gái tuổi teen cũng đều lạ lẫm với ông. Chúng tôi tặng mẹ một đồng quà cáp tuyệt đẹp còn ba tôi thì nhận được một chồng sách - tiểu sử danh nhân, lịch sử khoa học, lịch sử đủ thứ. Tôi biết ba tôi chỉ muốn ôm đồng hồ chơi của ông biến vào phòng làm việc đọc, nhưng trước tiên mẹ xua chúng tôi đi lễ nhà thờ đã.

Chúng tôi vừa về đến nhà là lại lao ngay vào đồng quà, ướm lên người các thứ, nghe các đĩa nhạc mới. Tôi đang nhún nhảy với đôi giày chạy siêu bền của tôi trong hành lang thì chuông cửa reo vang. Tôi mở cửa.

“Chúc mừng Giáng sinh,” Mike nói, “Tôi mong tất cả những điều ước Giáng sinh của em đều trở thành hiện thực.” Đôi mắt hắn nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, qua gấu của chiếc váy ngắn, xuống đôi tất màu bạc mờ đang xổ vào đôi giày chạy. “Tôi thấy một điều đã thành hiện thực rồi. Giày đẹp lắm.”

“Cám ơn, vào đi nào. San.....dra!” “Em lúc nào cũng phải hét lên thế à?” hắn hỏi, nhưng cười vang. Hắn để mấy cái hộp gói ghém cẩn thận xuống cái bàn, tôi đỡ áo khoác cho hắn.

“Tôi nghĩ nó ở trên lầu, đang thử đồ.”

“Thế thì tôi đi thẳng lên trên đó thôi”, Mike nói.

“Mike cứ thử đi,” tôi đáp, treo áo khoác của hắn lên một cái móc, “nếu Mike không sợ mẹ tôi gõ cổ Mike bằng một sợi dây đèn Giáng sinh, lời xềnh xệch xuống lầu rồi ngắm nghía xem treo Mike lên lò sưởi có đẹp không, treo cố định luôn.”

Hắn nhe răng cười. “Ở chỗ đó cũng không tệ lắm đâu.”

“Mike có thể không nghĩ thế nữa lúc nào mẹ tôi găm Mike lên đó.”

“Với ba cô gái trạc tuổi tôi,” hắn tiếp tục. “Hai thôi, mừng ba tháng một này tôi biến khỏi đây rồi.”

“Thật tệ. Em có bắt buộc phải trở lại đó không?”

“Sandra!” tôi lại kêu toáng lên nhưng hắn đã lường trước và lấy tay bịt tai trước khi tôi mở miệng. “Đồ giả vờ giả vệt,” tôi nói, “Ngón tay Mike hở hoác ra kia.”

Hắn cười tinh quái rồi bước lại gần tôi, mắt hắn xanh kinh khủng. Hắn đứng sát vào tôi như chuẩn bị nhảy slow với tôi. “Allie, sao em lại muốn trở lại một ngôi trường mà...”

“À, nó ra kia rồi.” Tôi nói, “Tôi nghe nó mở cửa.”

Một thoáng sau, Sandra ngã người xuống bao lớn tầng hai, mái tóc vàng của nó rơi hết xuống. “Em xuống ngay đây.”

Julia xuống cùng với nó. Cả hai đứa đều mặc váy ngắn mới và áo len hở vai. Hai đứa làm điệu bộ trình diễn với Mike. Mike quay sang tôi với một nụ cười quỷ quái khác của hắn. “Bất cứ lúc nào mẹ các em muốn nhảy xổ ra gõ cổ...”

“Tôi báo ẹ tôi ngay đây,” tôi toét miệng cười đáp.

“Gô cổ á?” Julia hỏi.

“Đùa thôi ấy mà,” tôi nói.

Sandra hơi không bằng lòng. “Em có quà tặng anh để dưới gốc cây thông, Mike”

“Quà này là tặng các em,” hắn đáp, nhặt mấy cái hộp được gói ghém của hắn lên. “Mỗi người một hộp”

Julia nhìn hắn vẻ kinh ngạc. Hắn đang làm trò đây mà, tôi nghĩ. Hắn đang để Sandra thấy nó không phải là cô gái duy nhất trên đời.

“Chà, thật là dễ thương.” Sandra nhận xét lạnh tanh.

“Dễ thương thật,” tôi nói, cố chơi lại, “và thông minh nữa - kiểm thêm điểm phụ với chị em tôi.”

Mike làm lơ.

“À, chúng mình mở quà ra đi,” Julia nói.

Khi tới quầy giải trí của gia đình, chúng tôi đi ngang qua mẹ tôi trong phòng khách, mẹ đang cuống quýt với một mớ dây đèn bà định quấn quanh cây thông. Mike liếc nhìn tôi và cả hai cùng phì cười.

“Vẫn cái chuyện đùa lúc nãy ấy mà,” tôi giải thích với hai cô em.

Sandra lấy món quà cho Mike từ dưới cây thông ra, và Mike tỏ ra khá tế nhị khi ngồi kế bên nó lúc nó mở món quà vừa được tặng. Julia và tôi đều ngồi để chờ cho Sandra được là trung tâm của sự chú ý.

“Ồ, Mike, cảm ơn anh,” nó nói và lôi ra một chai nước hoa. “Em đã mong được thứ này.” Nó mở nút cái lọ xinh xắn và chấm chấm lên cổ tay.

“Muốn ngửi không?” nó hỏi Julia và tôi rồi chồm qua phía chúng tôi. “Em thích mùi này,” Julia hít hít, nói: “Ừm,” tôi đáp, cẩn thận để không hít hơi vào. “Tuyệt lắm.”

Mike nhoẻn miệng cười còn tôi phải cắn chặt môi để không phá lên cười vì một chuyện đùa riêng tư khác nữa. Rồi hắn mở gói quà của hắn, một cái đồng hồ thể thao. Hắn đeo lên tay ngay lập tức. Tôi và Julia mỗi người nhận được một đôi khuyên tai. Tôi hy vọng Sandra để ý thấy nó nhận được món quà khác chúng tôi, món quà mà nó mong đợi, cho nên nó là đối tượng đặc biệt. Julia và tôi cảm ơn Mike rồi vội vã rút lui, để hắn ở lại mà làm rõ mọi chuyện giữa họ với nhau.

“Allie, chị có biết Mike đang định làm gì không?” Julia nói với tôi khi chúng tôi đã ra hành lang.

“Chơi cùng trò mà Sandra đang chơi. Khiến nó nổi ghen lên, để cho nó phải lưỡng lự. Em không nghĩ thế sao?”

“Có thể lắm,” Julia nói với vẻ thâm trầm. “Còn có một điều khác nữa mà em cứ băn khoăn - chị có nhận ra khi một anh chàng thấy chị hấp dẫn không?”

“Ý em là sao?”

“À, thế là đã giải đáp được thắc mắc của em rồi,” nó nói.

“Ý em là sao?” tôi hỏi lại, “Julia!”

Nhưng nó đã đi lên cầu thang, không đáp lời tôi.

“Đến lúc chúng mình diện cánh vào rồi,” 2 tiếng sau Julia nói với tôi.

Trước kia, mỗi lần chúng tôi hội tụ với ba mẹ để nghỉ lễ, lễ Giáng sinh của gia đình tôi chỉ gói gọn trong một bữa tiệc năm người. Nhưng nay, sống ở nơi ba tôi chôn rau cắt rốn và mẹ tôi trải qua thời sinh viên, chúng tôi sắp phải đi thăm hỏi mọi người. Sau khi đi thăm nhanh hai nhà trong thị trấn, để lại đó những vành hoa và mấy chai rượu vang của mẹ tôi, chúng tôi lái xe ra vùng ngoại ô, nơi có nhà của ông tổng giám đốc ngân hàng mà ba tôi đang có quan hệ làm ăn. Đó là một tòa nhà sơn màu vàng, được xây dựng từ thế kỷ 18.

Bên trong, những giàn nền treo cao cắm đầy những ngọn nến thon nhọn màu xanh, ánh sáng nên được tăng gấp đôi do phản chiếu vào gương và kính cửa sổ. Những người đàn ông mặc lễ phục chơi nhạc trong khi số khác đi quanh với những khay bạc nhỏ xú trên tay. Sau khi ba tôi giới thiệu chúng tôi với ông bà chủ nhà, ba và mẹ đi nói chuyện với mấy đại diện nghiệp đoàn. Chị em tôi ở đó với nhau, đứng tùm lại trong một căn phòng có trần cao vút.

“Em chẳng thấy ai quen cả,” Julia nói, nhìn chung quanh.

“Ái chà, đến lúc chúng ta mở rộng quan hệ rồi đây.” Sandra nói, “Thornhill đang trở nên quá nhỏ với em rồi. Mình đi một vòng xem thế nào chả có một anh chàng nào đó thú vị.”

Bữa tiệc trải khắp tầng một của tòa nhà, và chúng tôi đi từ phòng này sang phòng khác. “Đừng dừng lại nếu chúng ta chưa điếm qua tất cả mọi người một lượt nhé, chỉ nhìn thôi đấy.” Sandra chỉ thị.

“Thậm chí không dừng lại lấy đồ ăn à?” Tôi hỏi vì chúng tôi đang ở phòng ăn.

Julia cười khúc khích. “Gái này đừng để lấy sôcôla đây.”

Nó và tôi để Sandra đi tiếp trong lúc hai đứa hăm hở lấy ít kem sôcôla. Khi chúng tôi bắt kịp với Sandra với một ít kem quấn trong cái khăn ăn, chúng tôi bắt nó phải xin mới cho.

“Này, có Ben và chú Sam kia.” Sandra nói, chỉ ra cái cửa dẫn ra hành lang nằm phía bên kia phòng. Ben mặc một cái áo đuôi tôm màu đen và thắt một cái nơ cổ rất điệu. Cái cung cách sành điệu mà Ben gật đầu và nói chuyện với một cặp lớn tuổi khiến những chàng trai tôi biết trở thành bọn loi chơi.

“Mọi người biết luật rồi đấy,” Julia trêu, “Không được dừng lại cho đến khi chúng ta soát hết các phòng.”

“Gái này dừng lại để vợ anh chàng hấp dẫn đây,” Sandra đáp.

Ben và chú Sam không nhận thấy chúng tôi đang nhìn, nhưng người đàn ông tóc bạc thì nhận ra. “Xin lỗi nhé,” ông nói thật to, “Tôi chắc chắn là những quý cô xinh đẹp này đang chờ để nói chuyện với tôi.”

Vợ ông cười vang. Ben và chú Sam quay lại, rồi chú Sam gọi chúng tôi qua và giới thiệu chúng tôi với ông bà Strott. Ông bà tỏ ra thân thiện, hỏi xem chúng tôi có thích cuộc sống ở đây không, chúng tôi nghĩ thế nào về các cửa hiệu ở đây, về trường học, vân vân và vân vân. Bất kể sự quan tâm của ông bà với chúng tôi, Sandra cứ mãi nói chuyện bằng cái giọng nhỏ xíu mà chỉ Ben nghe thấy. Tôi cố hết sức giữ cuộc nói chuyện được tự nhiên và khóa lấp sự khiếm nhã của nó. Kết quả thành ra tôi lại bàn chuyện những khu cắm trại thích hợp cho người lớn tuổi với một cặp vợ chồng 70 tuổi đầu, trong khi Sandra kéo Ben đi lấy thêm Sôcôla.

Julia và chú Sam tiếp tục tìm cô Jen và Tim. Ông Strott và tôi kết thúc cuộc so sánh những lộ trình chạy bộ, rồi tôi vẫn vợ một mình. Tôi muốn tìm thấy Sandra và Ben, nhưng tôi gần như lại sợ điều đó. Tôi không muốn nhìn thấy họ tán tỉnh nhau. Ben trở thành một người bạn trai nữa của Sandra và Sandra là một bạn gái nữa của Ben.

Tôi đứng trong một căn phòng đầy ánh sáng tự nhiên và những xô gỗ màu đỏ, một phòng làm vườn có các cửa sổ to được xây đằng sau tòa nhà. Ngoài những bông hoa và một chiếc ghế băng, căn phòng trống không. Tôi có thể nghe thấy tiếng nhạc vọng tới từ phía hành lang bên kia và tôi ngồi xuống ghế băng để lắng nghe. Qua lối cửa vào, tôi thấy Tim đang leo đèo theo mẹ tôi. Tôi vẫy nó, nó đổi hướng, vào cùng ngồi với tôi trên chiếc ghế băng.

“Ông già Noel mang gì cho em?” tôi hỏi khi nó ngồi xuống.

“Em biết là không có ông già Noel mà, Allie.”

“Chị cũng thế,” tôi đáp, “Nhưng ông ấy vẫn để lại quà cho chị đấy.”

“Em có một trò chơi điện tử đã lắm, và một đôi găng tay mới vì tay em đang to lên. Với một hộp ảo thuật. Và giày trượt băng. Cô ấy cho em đôi giày trượt băng.” Tôi đoán ‘cô ấy’ là cô Jen.

“Nghe có vẻ hơi nhiều nhỉ?”

“Cũng được,” nó đứng đưa một chân, “Mẹ có quà khác cho em ở Baltimore.”

“Hôm nay em điện thoại ẹ em chưa?” tôi hỏi.

Nó gật đầu. “Cả nhà em từng đến đây cùng mẹ em. Em không thích đi vì mẹ toàn bắt em khiêu vũ với mẹ thôi.”

“Mẹ em thích khiêu vũ à?” “Vâng, còn ba em thì không. Ba em toàn đi thừa chân thôi.”

“Chị nghĩ hai chân đã đủ khó rồi.” tôi nói.

Có một khoảng lặng dài.

“Giá mẹ em có ở đây lúc này, em sẽ khiêu vũ với mẹ. Em nhất định không rên rỉ gì đâu.”

“Khi em trở về nhà, nhớ bảo mẹ em điều đó.” Bất chợt tôi có một ước muốn rõ rệt.

“Muốn nhảy không?”

“Được thôi.”

Chúng tôi cùng đứng lên. Tim đặt một tay vào khoảng giữa khuỷu tay và vai tôi, cầm tay kia của tôi giờ thẳng ra.

“Người nào chân dài hơn thì người đó dẫn.” nó bảo tôi.

“Chị nghĩ đó là chị rồi.” Các vận động viên bẩm sinh di chuyển rất giỏi, ngay cả khi họ mới lên 7. Tôi điều chỉnh bước chân của mình theo chú bé Tim và nhảy xoay vòng trong phòng với nó.

“Chị muốn quay không?” nó hỏi “Muốn quay tít vòng quanh không?”

“Nhất định rồi.”

Chúng tôi quay theo hai hướng khác nhau, va vào nhau rồi văng ra. Tiếng cười của chúng tôi âm vang trong căn phòng rộng lớn.

“Thử lại nào,” Tim nói, “Hướng này.” Chúng tôi xoay tít - một lần, hai lần, ba lần. “Nữa!” Nó kêu lên. Chúng tôi xoay theo tiếng nhạc cho đến khi chóng mặt luôn.

“Ôi trời, dừng lại đã.” Tôi nói.

“Chị định bỏ cuộc đây à?” nó hỏi.

“Đừng có mà tưởng bỏ.”

Tim cười giòn tan, và một giọng cười trầm hơn hòa vào với nó. Chúng tôi quay lại, thấy Ben ngồi trên ghế băng.

Tôi đặt một tay lên vai Tim để đứng cho vững. “Ben ở đây bao lâu rồi?”

“Một lát.” Ben mỉm cười và đứng lên.

“Thế Ben thấy thế nào? Tim và tôi đã dự thi khiêu vũ được chưa?”

“Chừng nào hai người làm rõ ai là người dẫn đã.” Ben nói.

“Người có chân dài hơn.” Tôi và Tim trả lời cùng lúc.

Ben bước qua và nhìn xuống chân chúng tôi. “Tôi thắng. Tôi nhảy điệu này được không?”

Tôi ngáp ngừng. “Ý Ben là nhảy với tôi à?”

“Sao tôi lại muốn nhảy với em trai tôi chứ?”

“Hồi trước có lần anh làm thế rồi,” Tim nói, “Anh dạy em cách nhảy các điệu nhảy tuổi teen còn gì.”

“Đúng.” Ben đáp. “Nhưng đây là một bài hát cổ, nhịp chậm. Nhảy với người có chiều cao gần bằng mình dễ hơn.”

Tim nhún vai và ra ngồi xuống ghế băng. Ben vòng tay quanh người tôi. Tôi cảm thấy bàn tay trái của Ben ấm áp đè nhẹ lên lưng tôi. Tay phải Ben nhẹ nhàng cầm tay tôi, để tay tôi nằm ngoan ngoãn ở đó.

“Tôi... tôi không biết rõ lắm cách nhảy điệu này.” Tôi bảo Ben.

“Dễ lắm. Cứ di chuyển cùng tôi là được.”

Được thôi, tôi tự bảo, được thôi. Khiêu vũ chỉ đơn thuần là di chuyển và thăng bằng. Chỉ có điều tôi ước là Ben đừng có nhìn xuống tôi nữa mà bắt đầu nhảy đi.

“Bớt căng thẳng đi, Allie,” Ben nói. Thở đều vào, tôi tự nhắc mình khi chúng tôi bắt đầu khiêu vũ.

Sự ngượng ngập trôi tuột theo tiếng nhạc. Chúng tôi chuyển động quanh căn phòng, bước chân tôi ăn khớp với chân Ben, lui và tới, sang bên và quay vòng, tôi luôn ở trong vòng tay Ben. Tôi quên tuốt vai trò chỉ là người bạn, là bạn của Tim, là một tay cứu hộ hài hước trên đường cao tốc. Tôi muốn khiêu vũ bên anh. Tôi muốn luôn được nhịp bước với anh, lui và tới, mãi mãi trong vòng tay anh. Tôi muốn dụi mặt mình vào cái khoảng ấm áp giữa cổ và vai anh. Tôi nghe thấy tiếng nhạc du dương, lãng mạn - cả từ trong lòng mình.

Rồi Ben cười to. “Tôi không biết Allie đang nhảy theo bài nào, nhưng bài người ta chơi ở phòng bên kia đã hết rồi.” Anh nói.

“Ồ, ồ, vâng.” Tôi buông ra và lùi lại, ngượng ngùng.

Anh lại cười vang và kéo tôi về phía anh. Tôi cưỡng lại nhưng anh giữ tôi lại còn chặt hơn. Anh lấy một tay dụi dằm để đầu tôi lên vai anh.

“Thôi nào, Mèo Allie,” anh thì thầm vào tai tôi. “Em ngân nga một bài đi rồi mình cùng nhảy.”

Hết chương 11

12. Chương 12

Chương 12

Chúng tôi nhảy đến khi tiếng nhạc lại trỗi lên. Đó là một bài hát về xe trượt tuyết, với tiết tấu nhanh, và tôi nghĩ Ben sẽ buông tôi ra, nhưng anh ôm tôi sát vào và nhảy thậm chí còn chậm hơn lúc trước. Tôi có thể cảm thấy sự rắn chắc nơi cánh tay anh, sự thô nhám trên quai hàm và trên cổ anh tỳ trên má tôi. Tôi thấy Tim sốt ruột, rồi nó đứng lên và bỏ đi. Nhận thức rõ tôi đang ở thật gần và một mình với Ben khiến tôi cảm thấy lạ lẫm. Trái tim tôi bắt đầu đập như điên, giống như điệu nhạc chuông xe trượt tuyết vậy, nhưng chúng tôi chuyển động cùng nhau chậm đến mức gần như đã dừng lại.

“Anh đang nhảy theo bài gì thế?” Tôi hỏi, cổ cười to, hy vọng tiếng cười át được tiếng tim tôi.

“Cùng bài em đang nhảy.” Anh trả lời, giọng anh sâu lắng làm tim tôi tan chảy. Anh ấy nói thể với tất cả con gái ấy mà, tôi nghĩ. Anh ấy biết mọi trò, giống hết các em gái tôi. Và giống như tất cả những gã khờ cả tin của bọn nó, tôi suýt nữa đã tin những lời anh nói là dành riêng ỉnh.

Tôi đột ngột lùi ra, sợ bị đau lòng. “Em... em không nghĩ thế.”

Anh kéo tôi lại phía anh. “Anh biết thế,” anh đáp. Miệng anh thật gần miệng tôi, những lời anh nói ra cứ như những nụ hôn. “Em nhắm mắt lại đi, Allie.”

“Tại sao?”

Anh cười không thành tiếng. “Để em đừng có nhìn lác cả mắt vào mũi anh.”

Em đang nhìn miệng anh đấy chứ, tôi nghĩ. Tôi nhìn qua vai anh, gắng hết sức trở về với thế giới thực, cái thế giới mà tôi thuộc về. Trong gian phòng bên kia hành lang, tôi thấy cha mẹ tôi, Julia và cô Jen đang nhìn quanh như cố tìm ai đó.

“Anh nghĩ là em muốn được hôn,” Ben nói.

“Được hôn á? Anh á?” Nếu môi tôi chạm vào môi anh, tôi sẽ không tài nào giấu được những cảm xúc mãnh liệt của mình nữa. Ba mẹ tôi và cô Jen sẽ thấy, các em gái tôi sẽ biết và tệ hơn là Ben sẽ nhận ra tôi không chỉ là một cô gái khác để lừa mà còn là một ca hoàn toàn tuyệt vọng. Nếu để môi tôi chạm vào môi anh, tôi có thể sẽ không bao giờ tỉnh trí lại được.

“Không.” Ben nhìn tôi chăm chú, đôi mắt anh nheo lại.

“Gia đình em đang tìm em,” tôi bảo anh.

“Em biết không, anh nghĩ em khác với những cô gái khác,” Ben nói, giữ tôi gần đến nỗi tôi không thể tránh mắt anh. “Nhưng Mike nói đúng, em chơi trò khó tiếp cận như các em em vậy.”

Tôi đẩy anh ra, bị xúc phạm bởi lời lẽ của anh. “Anh nghĩ em đang chơi trò khó tiếp cận à? Em nghĩ anh đã nói nhầm người rồi đấy.”

Anh nhìn chằm chằm vào tôi, đôi mắt sẫm màu của anh hoang mang.

“Nó kia rồi,” mẹ tôi gọi. “Này, Allie, đến lúc về rồi.”

Anh và tôi chẳng còn làm gì được ngoài việc ra về chúng tôi đang dở một câu chuyện thân mật. Tôi nghe thấy tiếng anh hít một hơi thật sâu rồi lại thở ra nặng nề. Chúng tôi gặp gia đình mình ở sảnh chính.

Chú Sam, Tim và Sandra đứng ở đầu kia gian sảnh, đang mặc áo khoác vào. “Sandra sẽ cùng bọn cô đi thăm viếng mọi người.” Cô Jen bảo tôi một cách phấn khởi. “Tại sao con không đi cùng luôn, Allie.”

Tôi tự hỏi ai là người đã mời Sandra rồi liếc nhìn Ben.

“Tim sẽ thích lắm đấy,” anh nói với vẻ khó nhọc.

“Cám ơn, nhưng mà thôi. Cám ơn ạ.” tôi đáp. “Anh bảo Tim là sáng mai bọn em sẽ cùng làm trò gì đó nhé.”

Ben lặng lẽ gật đầu rồi đi qua sảnh, cô Jen theo sau.

Gia đình tôi và tôi về ngay sau đó. Julia và tôi đi thăm hai nhà nữa trong im lặng, khoác bộ mặt thân thiện khi vào thăm mỗi nhà rồi lại chìm đắm trong những suy nghĩ riêng của mình khi trở lại trong xe. Cuối cùng thì chúng tôi cũng về đến nhà và im lặng leo cầu thang về phòng ngủ. Thế rồi cả hai chúng tôi quên gõ cửa, cùng lúc mở cửa phòng tắm chung từ hai phía đối diện.

“Em sẽ dùng phòng của Sandra,” nó nói.

“Không, để chị,” tôi xung phong. “Julia này, em có sao không? Em hơi yên lặng nhỉ?”

“Còn chị thì không chắc?” nó phản pháo. Nó buộc tóc lên cao như đuôi ngựa và bắt đầu rửa mặt. “Chắc em mãi suy nghĩ quá đấy thôi.”

“Em có nên làm thế vào dịp Giáng sinh?” tôi trêu. “Giáng sinh chính là điều khiến em suy nghĩ.” Nó lau khô mặt rồi chấm kem xuống dưới mắt và lau sạch chuốt mi. “Tất cả dây kim tuyến và đồ trang trí đó. Đã bao giờ chị thấy như chị đang đi vòng quanh với một nụ cười hóa đá trên mặt chưa?” Nó chùi sạch son môi. “Như chị chán phải giả vờ như thế, chán phải cư xử theo cái cách mà mọi người trông đợi ở chị, nhưng chị không biết phải khác như thế nào bởi vì chị không chắc thực sự bản thân chị như thế nào ấy?”

“Ở một số nơi nhất định, chị cũng cảm thấy giống như thế đấy.”

“Thế chị làm sao?” nó hỏi.

“Chị bỏ đi. Chị trở về nơi mà chị luôn biết mình là ai.”

“Trường Fields.” Nó đoán.

“Nhưng đó không phải là một cách giải quyết hay đâu em ạ.” Tôi nói tiếp. “Chị đáng ra phải có thể ở bất cứ nơi đâu với bất cứ ai mà vẫn là bản thân mình.” Tôi liếc nhìn gương mặt điểm trang của mình trong gương. “Nhưng chị không làm được, đặc biệt là khi trang điểm.” Nó gấp mắt tôi trong gương. “Chỉ hai chị em mình biết thôi nhé!”

Khoảng 6h30 tối, Julia mặc quần áo bình thường vào rồi lái xe đi trao đổi quà với Ford và gặp gỡ mấy đứa bạn. Nó mời tôi đi cùng nhưng tôi bảo là tôi mệt. Trái tim một người có thể thấy mệt không nhỉ? Tim tôi thì có. Tất cả những tình cảm tôi có với Ben sẽ chẳng bao giờ trở thành hiện thực được. Tôi thấy kiệt sức.

Ba tôi cuối cùng cũng có cơ hội để đọc sách, còn mẹ tôi thì vào phòng ngủ nằm xem bộ phim “Quý bà xinh đẹp” trên tivi. Tôi lục đống băng video mang ở trường về, cố tìm một phim khả dĩ khiến mình xao lãng khỏi cái thực tế là Sandra vẫn chưa về. Tôi hình dung Ben quàng tay quay người nó, miệng nói “Anh nghĩ là em muốn được hôn.” Nó nhất định không sợ theo cái kiểu của tôi rồi.

Tôi vừa chọn một phim nước ngoài trong bộ sưu tập của mình, mong việc đọc phụ đề sẽ giữ cho đầu óc tôi khỏi nghĩ gì nữa, thì chuông điện thoại reo.

“Julia, Sandra, Allie?”

“Một trong số đó.”

“Allie à ?” hần đoán lại. “là Craig đây mà.”

“Chào Craig, Giáng sinh của anh thế nào?” “Tuyệt lắm,” anh ta nói, “Tôi được cái máy ảnh Nikon mà tôi đã mong mỗi ba năm nay. Tôi chụp suốt ngày hôm nay - chụp hàng cuộn phim cho các loại cô dì chú bác. Tôi đang mong trời tối một chút để chụp thử - loại này đúng là chụp tốt ngay cả trong điều kiện ánh sáng tối thiểu đấy.”

“Tôi rất thích được xem ảnh Craig chụp,” tôi nói. “Đặc biệt là những bức Craig chụp Julia ấy. À, nói về Julia, nó đang không có ở nhà đâu.”

“Có phải Julia cảm thấy tôi sắp gọi nên chuẩn nhanh không nhỉ?”

“Chỉ là không đúng lúc thôi.” Tôi an ủi anh ta. “Ben đã động viên tôi rất nhiều.” Craig nói. “và nó cũng cho tôi nhiều lời khuyên về con gái nữa.”

“Chẳng gì bằng nghe lời chuyên gia đâu.” Tôi nhận xét, không thể giữ cho giọng mình nghe không mỉa mai.

“Nó là một đứa tốt, Allie ạ. Tôi biết rõ nó hơn bất kỳ ai khác - biết cả cái phần trong con người nó mà bọn bạn ở trường chưa bao giờ thấy. Allie sẽ không tìm được ai tốt hơn Ben đâu.” Tôi không cần nghe điều này.

“Và việc trở lại đây thật nặng nề với nó.” Craig nói thêm. “Nó có tất cả mọi thứ đang phải có nếu nó ở lại đây học lớp 12 - thể thao, bạn gái, sự yêu mến của thầy cô. Nó là chàng trai vàng của trường Thornhill, Allie biết không? Ba mẹ nó biết điều đó nên để nó được chọn nó sống ở đâu. Nhưng nó cảm thấy giống như Tim cần nó nên nó đi Baltimore...”

Cuộc nói chuyện về Ben và về việc anh là chàng trai tuyệt diệu thế nào khiến tôi quá đau khổ không thể nói được lời nào.

“Còn đó không, Allie?”

“Còn.” Tôi đáp, giọng hơi run run.

“Tối nay Allie định làm gì?” anh ta hỏi.

“Xem một bộ phim Đức có phụ đề tiếng Anh về Berlin trong những năm 30”

“Một mình à?”

“Craig nghĩ có bao nhiêu người muốn xem phim này? Sandra đi chơi với Ben rồi,” tôi nói thêm.

Thế là Craig làm tôi ngạc nhiên khi hỏi. “Tôi muốn xem phim đó, có được không? Tôi không ở lại khuya đâu. Sáng mai tôi định giúp ba mẹ tôi một ngày ở cửa hàng – là ngày đại hạ giá mà.”

Tôi không quen Craig lắm, nhưng có quái gì đâu nhỉ? Anh ta có vẻ là một anh chàng tốt bụng và tôi thì không muốn cảm thấy mình cô đơn. “Được chứ, qua đây đi.” Tôi nói, “Mặc bình thường thôi nhé.”

Hóa ra là tôi và anh ta ăn mặc giống nhau y hệt, quần Jeans và áo vải thô. Tôi ôm một đĩa tú ụ khoai tây chiên và sốt chấm vào phòng giải trí gia đình trong lúc anh ta chỉnh đầu máy. Chúng tôi đã tung giày rồi nằm ườn ra lưng ghế sôpha, khoai tây chiên và cái điều khiển nằm giữa chúng tôi. Tôi thấy mình như quay lại phòng ngủ tập thể - ngừng băng lại, ăn nhồm nhoàm, nói huyền thuyên, lại xem tiếp.

Tôi cuộn một cuốn băng khác vào đầu máy thì nghe thấy tiếng cửa trước mở ra và đế giày cao gót của Sandra đi ngang phòng ngoài.

“Có ai ở đây không?”

“Bọn chị đang xem phim.” Tôi gọi nó, ngồi lại xuống ghế sôpha với Craig.

“Chuẩn bị phim tiếp theo đây.”

Tiếng gót giày bị nghẹn đi vì tấm thảm trong phòng khách, rồi nó thò đầu vào cửa. “Ồ, xin chào. Tôi không nghĩ anh lại ở đây.” Nó nói, mắt nhìn Craig.

Nó rất giỏi tỏ ra khiếm nhã, tôi nghĩ.

Rồi Ben bước vào phòng. Cả người tôi căng thẳng khi nhìn thấy anh. Anh trông cũng ngạc nhiên chẳng kém gì Sandra khi thấy hai chúng tôi ngồi đó.

Craig nhe răng cười với anh. “Chào Ben. Xem phim viễn tưởng không?”

“Bất cứ thứ gì hai người đang xem.” Ben đáp, anh không chịu nhìn tôi.

“Em không thích phim viễn tưởng.” Sandra bảo Ben, cứ như đây là nhà anh và anh phải làm điều gì đó cho nó.

“Ừm, đây là những phim tôi mang ở trường về,” tôi nói, cho họ xem cái hộp “còn đây là sưu tập của gia đình.”

Cuối cùng chúng tôi xem phim “Excalibur”. Nói cho chính xác, cuối cùng mọi người xem phim ấy, tôi nói Ben và Sandra. Hai người bọn họ ngồi chung trên cái ghế đôi. Sandra thoải mái ngả người dựa vào Ben, thỉnh thoảng lại quay đầu nói với anh những nhận xét hết sức riêng tư hoặc lặng lẽ cười với anh. Tôi chuẩn bị sẵn sàng rút gươm ra với nó. Bình tĩnh nào Allie, tôi tự nhủ. Tôi không nghĩ có bao giờ tôi lại vui mừng thấy Vua Arthur vượt qua được nỗi đau như vậy chưa. Tôi đứng lên khi phim vừa kết thúc.

“Chà, tôi phải về nhà đây.” Craig nói, đứng lên với tôi. “Cảm ơn nhiều, Allie. Thật vui quá.” “Cậu có cần đi nhờ về không?” Ben hỏi.

“Không, cảm ơn. Tôi đậu xe ngay đường đằng trước.” Craig nói.

Tôi cần chút không khí trong lành nên dẫn Craig đi qua bếp, nhặt cái áo choàng có mũ và hộ tống anh ta ra ngoài. Chúng tôi đi ngang qua Súp cà chua và đang sánh bước trên lối xe chạy vào nhà thì một chiếc xe hơi phóng vụt vào.

“Ồi kìa.”

Craig nhảy phắt qua bên và giật mạnh tôi khỏi lối xe, giữ chặt lấy tôi khi Julia đạp thắng. Nó dừng kết lại và mau chóng hạ cửa sổ xuống. “Xin lỗi nhé! Xin lỗi, em không nghĩ là có người ở đó.” Nó nói.

“Không phải lo,” tôi đáp, bước qua phía nó. “Đúng ra bọn chị phải nhìn đường chứ không được mãi nói chuyện thế.” Tôi thò tay ra sau lưng và nắm lấy áo Jacket của Craig lôi anh ta tới phía cửa sổ ô tô. Julia nhìn chăm chăm vào anh ta bằng đôi mắt sáng như sao của nó.

“Chào em.” Anh ta nói.

“Chào anh.”

Im lặng.

“Giáng sinh của em thế nào?” anh ta hỏi nó.

“Được ạ.”

“Anh mong em có được cái mà em muốn và cả một bất ngờ nữa. Bất ngờ là quan trọng.” anh ta cuống lên. “Bởi vì khi điều gì đó tốt đẹp và bất ngờ xảy ra, nó đem lại cho em hy vọng.”

“Trừ khi đó là một loại bất ngờ khó chịu.” nó nói. Anh ta nhìn tôi thật nhanh, cầu cứu. “Chị và Craig vừa xem một trong những phim kỳ lạ chị đem từ trường về,” tôi nói, “và sau đó là phim Excalibur. Anh ấy đang về.”

“Em nghĩ là chị mệt mà, Allie.” Julia nhận xét, giọng nghe hơi cáu.

“Chị có mệt. Nhưng rồi Craig đề nghị bọn chị gặp nhau và xem phim video, đó có vẻ là ý kiến hay.”

“Chà, thực ra tôi không...” Craig bắt đầu.

Tôi đá anh ta. “Đi nào.” Tôi nói, dời bước đi. “Tôi thấy lạnh rồi đây.”

Craig theo tôi. Khi chúng tôi đến chỗ xe anh ta, tôi xin lỗi vì đã cắt ngang lời anh ta như vậy. “Nhưng tôi có lý do,” tôi nói, “Chẳng hạn gì nếu Julia nghĩ rằng anh có cả lô cô gái để gọi điện và lượn lờ với.”

“Tôi nghĩ là Allie đúng,” anh ta đáp. “nhưng tôi không bao giờ chơi những trò chơi kiểu như vậy.” “Tôi cũng không,” tôi nói, “và hãy xem nó đưa tôi đến đâu.”

“Đến đâu?” anh ta hỏi.

“Chẳng đến đâu cả,” tôi bảo anh ta, và anh ta mỉm cười. “Chà, vui thật, Craig, thật đấy. Craig là một chàng trai tuyệt vời, đừng quên điều đó nhé. Chúc ngủ ngon.” Anh ta lái xe đi, về trầm ngâm. Khi tôi bước ngược trở lại vào cái ấm áp trong bếp, Sandra và Ben đã ở đó, đang nói chuyện với Julia.

“Mừng vì em và Craig lại qua chơi với nhau. Nó là một thằng tuyệt vời.” Ben nhận xét với tôi.

“Phải.” tôi nói. Trông Julia trông lại không vừa lòng, mà tôi cũng phật ý. Chuyện Ben sa bẫy Sandra đủ tệ rồi, anh không cần phải làm cho tệ hơn bằng cách đẩy tôi về phía ông bạn hàng xóm cũ của anh nữa.

Tôi cáo lỏi và đi lên gác. Sau khi thay áo ngủ, tôi tắt đèn và vén rèm bên cửa sổ. Ngọn đèn điện trên cửa sổ và ánh trăng khiến tôi cảm thấy bình yên hơn một chút. Những món quà của tôi chất đầy trên cái ghế bên cửa sổ, và tôi ngắm nghía mỗi món thêm một lần nữa, cuối cùng thì cũng nhặt cái hộp của Mike lên. Tôi nghiệp Mike, tôi nghĩ, chừng nào Ben chưa về nhà thì Mike chẳng có chút hy vọng nào đâu.

Tôi lấy đôi khuyên tai ra, rồi để ý thấy một mảnh giấy được dán bên dưới đó với kiểu cách lạ đời. Tôi lấy ngón tay kéo nó ra. Bên dưới mảnh giấy là một sợi dây chuyền đựng đựng cùng một quả tim vàng bé xíu. Một lời nhắn đặt bên dưới đó.

“Tôi hy vọng em tìm thấy cái này trước khi em vứt cái hộp đi. Em xem, tôi có cố gắng làm em gái của em ghen đâu.” Tôi nâng trái tim lên và nhìn chăm chú, hết sức ngạc nhiên để nó lấp lánh trong ánh nến. Món quà giấu kín thật lãng mạn nhưng điên rồ. Tôi khó hình dung được Mike và tôi là bạn bè, đừng nói đến yêu đương. Cả hai chúng tôi đều thích thể thao, nhưng chỉ thể thôi; quan niệm của hắn về một phim nước ngoài hay chắc chắn là phim do Arnold Schwarzenegger thủ vai.

Tôi thả trái tim và sợi dây chuyền trở vào trong cái hộp, nghe thấy tiếng chân người và tiếng nói chuyện trên lối xe vào dưới cửa sổ phòng tôi. Tôi biết đó là Ben và Sandra. Tôi không muốn nhìn nhưng tôi phải nhìn.

Ben dựa lưng vào xe của anh, nói chuyện với Sandra. Nó cười và vòng tay ôm anh. Lại nói, lại cười – nó thích ở trong vòng tay anh – tôi biết cái cảm giác đó. Tóc nó sáng bóng ánh vàng nhạt trong ánh trăng. Tôi chưa bao giờ gặp anh chàng nào có thể cưỡng lại mái tóc vàng hay đôi mắt xanh hay cười của nó.

Và Ben cũng thế. Đó là một nụ hôn dài – tôi nghĩ. Sự bất tận là bao lâu nhỉ? Với tôi, nụ hôn đó dường như bất tận.

Cuối cùng Sandra cũng trở vào trong nhà. Ben định vào xe, rồi đột nhiên quay lại và nhìn lên, nhìn thẳng vào cửa sổ phòng tôi. Sợ anh nhìn thấy gương mặt tôi trong ánh nến, tôi nhanh tay che ngọn nến lại. Ben đứng thẳng người hơn. Tôi đã làm điều thật ngu ngốc. Bây giờ anh biết chắc chắn là đã có người nhìn.

Tôi buông xuôi và trượt người ngồi xuống sàn ngay bên dưới cửa sổ, cổ ngấn nước mắt, biết mình đã thua và cảm thấy mình như một con ngốc. Tôi nghĩ vua Arthur đã cảm thấy thế để vượt qua nỗi đau.

Hết chương 12

13. Chương 13

Chương 13

Sáng hôm sau khi tôi tỉnh dậy, tôi tự soạn ra trong đầu một danh sách những điều phải làm: làm rõ mọi chuyện với Mike, giúp Julia và Craig, giúp vui cho Tim, và bằng cách nào đó để quên được Ben. Tôi còn một tuần ở nhà nữa. Tôi có thể thần thờ ở nhà thương thân trách phận hoặc làm điều gì đó mà sau này tôi thấy vui vì mình đã làm.

Tôi gọi điện đến gia đình Harrington và nhẹ nhõm cả người vì chú Sam, chứ không phải Ben, bốc máy. Chú rất mừng khi tôi đề nghị để tôi dẫn Tim và một đứa bạn nó đi trượt băng vào chiều hôm đó. Mục tiêu tiếp theo trong danh sách của tôi, nói chuyện với Mike, nhất định là không dễ dàng rồi. Nói chuyện mặt đối mặt thì bao giờ cũng tốt hơn, nhưng Sandra ở nhà, cho nên tôi không thể mời hắn ghé qua được. Trong lúc em gái tôi đang ăn sáng, tôi lên vào phòng nó, tìm cái quyển sổ địa chỉ màu đỏ của nó (nó đã cho tên Ben vào rồi), chép lại số điện thoại và địa chỉ nhà Mike. Rồi tôi mặc quần áo thể thao vào rồi khỏi nhà, tiện thể ghé qua nhà Calloway trên đường chạy của tôi.

Thực ra tôi đã chạy qua đó hai lần mà vẫn chưa quyết định được sẽ nói gì. Nếu việc tán tỉnh tôi chỉ là cái cớ để hắn đến với Sandra thì chẳng có gì đáng nói. Hành động của Sandra trong hai ngày gần đây nhất đã dập tắt hoàn toàn những quan tâm của tôi với việc nó có thể bị tổn thương. Về cơn giận dữ mà tôi vẫn có

với các anh chàng định lợi dụng tôi, thì tôi đã mệt vì nổi giận rồi; một anh chàng lợi dụng tôi không đáng cho tôi phải nổi điên lên nữa. Nhưng cái trái tim vàng tí hon giấu kín trong hộp, cái đó làm tôi lo ngại.

Lần đầu khi tôi gặp Mike, tôi sẵn lòng hạ nhục cái thằng ngốc tự cao tự đại ấy. Bây giờ tôi băn khoăn không biết tôi có mắc cái tội như mấy con bé trong hội của em gái tôi không – đánh giá con người quá nhanh. Nghĩ lại, cái cảnh xảy ra ở cửa hàng tạp hóa và cuộc kéo co giành túi khá là khôi hài. Tôi ngờ rằng khi lòng tự cao của Mike không xuất đầu lộ diện thì hẳn là một chàng trai đáng mến.

Tôi cũng phải thừa nhận rằng những tình cảm bất ngờ có thể xuất hiện giữa những cặp mắt chẳng có vẻ gì là tương xứng cả - ví dụ như Julia và Craig. Dù tuần trước tôi nghĩ điều đó là không thể nào, nhưng nếu Mike thực sự phải lòng tôi thì sao? Tôi không muốn trái tim ai đó bị bầm tím như trái tim của tôi hiện giờ.

Tôi đứng trước tòa nhà xanh lá cây và trắng rộng lớn của gia đình Calloway lần thứ ba, tiến vào cửa và bấm chuông. Cánh cửa mở ra, và tôi đối mặt với một cô bé xinh xắn trông khoảng mười một tuổi có mái tóc đen và đôi mắt xanh sáng ngời của Mike. Điều đáng sửng sốt là có đến bốn phiên bản bé hơn đứng đằng sau lưng con bé. Chúng không nhận được cười rúc rích khi chúng nhìn tôi.

“Chị muốn gặp Mike phải không?” đứa lớn nhất nói. Trước khi tôi kịp trả lời, nó hét lên gọi hẳn, giống hệt như tôi hét gọi Sandra.

Một phút sau Mike xuống cầu thang. “Allie!”, hẳn kêu lên. “Anh không biết là em qua chơi”.

“Tôi nghĩ đáng ra tôi nên gọi điện trước”.

“Không, anh thích sự bất ngờ”.

Một tràng cười khúc khích nữa.

“Đây là Allie Parker”, Mike nói với đám con gái.

“Em nghĩ chị ấy tên là Sandra”, một trong mấy đứa đáp.

“Họ là chị em”, hẳn nói cụt lủn. “Tất cả chúng mày không có chuyện gì làm hay sao?”

Chúng nhìn tôi toét miệng cười láu lỉnh rồi miễn cưỡng đi về một căn phòng phía sau nhà, biến mất từng đứa một.

Mike dẫn tôi vào phòng khách. Tôi đã để ý từ lúc đứng ngoài là tòa nhà có một cái tháp tròn ở góc, nên tôi đi thẳng đến cái góc tròn có cửa sổ và những băng ghế để đầy gối. Mike mỉm cười, “Con gái lúc nào cũng thích cái góc này”, hẳn nói, bước đến với tôi.

Hắn ngồi trên sàn nhà, rồi với lấy hai cái gối, đặt một cái sau lưng mình còn một cái kê hẳn – cho tôi, tôi nghĩ thế. Nhưng tôi chọn chỗ ngồi đối diện với hẳn. Hẳn cười phá lên rồi lết qua phía tôi. “Em ngã người tới tí nào”, hẳn nói, đặt một cái gối sau lưng tôi. Hẳn mỉm cười, “Không, em không cả thẹn tí nào”, hẳn trêu.

“Không”, tôi nhấn mạnh. “Tôi qua đây, đúng không?” Hẳn gật đầu. “Và anh rất vui. Anh chán những cô gái cứ chơi trò khó tiếp cận lắm rồi”.

“Mike, tôi không chơi trò gì cả”.

“Tốt, thế thì anh cũng không phải làm thế”, hẳn đáp. “Theo đuổi một cô gái đã đủ mệt rồi chưa cần đến việc phải tự hỏi liệu cô ấy có muốn được theo đuổi không?”

“Tôi không muốn được theo đuổi”, tôi bảo hẳn.

“Việc đó vui được một thời gian, miễn là đừng quá dài trước khi được hôn”. Hẳn nhìn tôi chăm chú.

“Tôi nghĩ là anh không hiểu”, tôi nói, cố gắng tìm ra một cách để giải thích. “Tôi thấy cái dây chuyền và trái tim này tối qua. Nó rất đẹp”.

Hắn liếc xuống cổ tôi, “Em đeo nó trông thế nào?” hẳn hỏi. “Em có đeo thử không?”

“Không”.

“Sao không?” giọng hần nghe đau đớn.

“Bởi vì... bởi vì tôi không định đi chơi với anh”. Tôi đáp.

Hần cười vang và quàng tay hần qua vai tôi. “Sao em đi được? Anh mới quen em có bốn ngày, trong đó ba ngày anh theo đuổi em gái em”.

“Thế tại sao anh lại tặng cho tôi?”.

“Anh muốn thế. Anh không biết là cần phải có một lý do khác mới được tặng quà”. Tôi im lặng một lát. Cái ý nghĩa của việc tặng quà chỉ bởi vì anh ta muốn tặng – không phải bởi vì nó được mong chờ mà cũng không phải để nhận lại cái gì đó – bây giờ tôi mới nhận ra. Nhưng vẫn còn, món quà này là một trái tim. Tôi cố giải thích một lần cuối. “Vấn đề là ở chỗ này. Nếu anh có bao giờ đem lòng yêu một người, yêu sâu sắc, mà người đó lại không yêu anh, thì thực sự rất đau đớn. Nó đau đến mức anh không thể nào hình dung nổi đâu”.

“Anh biết mà, Allie”, hần nói, “và anh không thể hứa điều gì. Nhưng anh hi vọng dù sao em cứ thử cơ hội này. Anh không định làm em đau lòng đâu”.

Làm đau lòng tôi? Hần thật là chậm hiểu! Hay là tôi chậm hiểu nhỉ?

“Anh đang lo”, hần nói, “không biết em có đi xem anh đấu tối mai không? Mọi người sẽ ở đó – bọn anh đấu với địch thủ lớn nhất, Elmhurst”.

Tôi co hai đầu gối lên rồi vòng tay ôm chặt lại, vật lộn với ý nghĩ lạ lùng là hần có thể thật lòng thích tôi.

“Em đến xem anh chơi nhé?” hần hỏi thiết tha như một cậu bé, “Allie? Điều đó có ý nghĩa rất nhiều với anh”.

Những việc tôi làm có ý nghĩa rất nhiều với Ben là cho anh một cái mắc áo để sửa xe, chăm sóc thằng em cho anh và giúp đỡ ông bạn cũ của anh. Thật dễ chịu khi nghĩ rằng chỉ đơn giản có mặt ở đó vì Mike – mà không phải làm gì cả - đã có ý nghĩa quan trọng với Mike rồi.

“Ừ... chắc chắn rồi. Sao lại không nhỉ? Em thích bóng rổ mà”.

Mike nhe răng cười. “Lần đầu tiên anh có một cô gái đến xem anh đấu mà thực sự hiểu trận đấu”. Tôi ngồi thẳng lên. Hần chỉ có ý khen ngợi tôi, nhưng tôi luôn cảm thấy bức mình khi bọn con trai cứ nghĩ rằng con gái chẳng hiểu gì về thể thao cả.

“Sau trận đấu mọi người thường liên hoan ở quán café Bingo”. Mike nói tiếp. “Anh thực sự thích em đến đó với anh”.

Tôi lưỡng lự rồi gật đầu. Tại sao tôi lại không đến nơi tôi được người ta muốn có tôi chứ?

“Buồn cười thật. Em có thể thực sự ít lời”, hần nhận xét. “Em không nịnh nọt gì anh. Nhưng không hiểu sao em làm anh có cảm giác tự tin mà những cô gái khác không làm được”.

“Em không nghĩ là anh cần thêm tí tự tin nào nữa”.

“Đó là giỏi giả vờ thôi em ạ”.

“Tốt hơn mức em giả vờ được”, tôi mỉm cười nói. “Em nghĩ không ai trong chúng ta hoàn toàn tự tin cả”. Tôi đứng lên. “Em nên về thôi”.

“Tối mai anh sẽ gặp lại em nhé”. Mike đứng lên và đi với tôi ra cửa. Hần đặt tay lên vai tôi, giữ tôi đứng yên và đưa mặt hần đến sát mặt tôi. Nếu tôi quay đi, hần có nói, “Anh nghĩ em muốn được hôn” không nhỉ? Tôi nhắm mắt lại và cầu mong điều tốt đẹp nhất. Có thể sẽ có tia lửa, tôi nghĩ, có thể giây phút môi Mike chạm vào môi mình, tất cả cảm giác của mình sẽ thay đổi.

Mike hôn tôi dịu dàng. Tôi đứng im như pho tượng, tự hỏi tại sao chỉ cái chạm nhẹ tay của Ben đã khiến tôi run rẩy cả người mà đôi môi của Mike lại chẳng làm được gì cả.

Mike mỉm cười. “Không, em không cả thẹn gì cả”, hần nói không biết lần thứ bao nhiêu.

“Trời ơi, Mike! Chỉ vì em không chạy theo anh không có nghĩa là em cả thẹn đâu!”.

Hắn cười vang, còn tôi nhảy xuống mấy bậc thềm và chạy biến.

Tôi về đến nhà ướt sũng mồ hôi và đầu óc hoang mang. Tiếng nhạc văng ra từ phòng khách – những âm thanh róc rách mà tôi nhận ra là bài tập kỹ thuật cho đàn dương cầm. Tôi đang đứng trong hành lang, lắng nghe, thì Sandra hối hả chạy xuống lầu.

“Có thể chị nên chạy thêm vài dặm nữa”, nó nói, với lấy cái áo khoác. “Julia vừa mới bắt đầu”.

“Chị thích nghe nó chơi đàn”.

“Chị luôn là thính giả trung thành nhất của bọn em, Al”. Nó đẩy cửa trước. “Hẹn gặp lại”. “Sandra!”, tôi gọi với theo. “Chờ đã! Chị cần nói với em điều này”.

Nó quay lại. “Chị hỏi nhanh được không?”.

Càng nhanh càng tốt đấy chứ. “Mike, ừm, nhắc đến trận đấu tối mai – và quán Bingo sau trận đấu. Anh ấy đang muốn hỏi liệu, ừm, liệu chị có đi không?”.

“Em hi vọng chị trả lời anh ấy là có”, Sandra đáp. Nó không chớp lấy một sợi lông mi. “Em chắc Julia và Ford có thể cho chị đi nhờ đến nhà thi đấu, và Mike sẽ đưa chị về. Em định đi với Ben”.

“Ồ, ồ được thôi”. Rõ ràng sự sắp xếp mới này hoàn toàn ổn với nó.

“À, em ra ngoài đây. Em phải tìm cái gì thật hay để mặc trong đêm giao thừa”.

Tôi băn khoăn không biết nó và Ben đã có kế hoạch cho đêm quan trọng đó chưa. Tôi nghĩ đến việc trở lại trường Fields sớm và đón giao thừa với cô Henny. Nhưng như thế là rút lui, và tôi đã làm thế đủ cho cả đời tôi rồi. Điều hay nhất tôi có thể làm là giữ im thinh thật bận rộn để không có thời gian suy nghĩ hay đau đớn gì cả. Mục tiếp theo trong danh sách của tôi là Craig và Julia. Tôi dựa trán vào tường phòng khách, giấy lát sau Julia ngừng chơi.

“Có chuyện gì thế chị?”.

“Chị lắng nghe thôi mà”, tôi nói.

“Chị chạy thích không?”.

“Cũng thích”, tôi đáp, đi vào phòng. Nó để những quyển sách nhạc nghênh ngang khắp đàn. “Cứ như là nhà soạn nhạc đang làm việc ấy. Em đang tập chuyên về gì à?”.

“Schubert”.

“Thật sao?”, tôi nói. “Chị nghĩ em đã chán tập các tác phẩm cổ điển rồi”.

“Em cũng nghĩ thế. Cũng giống như em nghĩ cô Henny là một cô giáo quá già nên chẳng hiểu gì. Nhưng cô ấy đúng – là tài năng thôi không đủ. Em đang tập trở lại, và tháng 1 này em định luyện giọng nữa”.

“Tuyệt vời! Chị nóng lòng được khoe với cô ấy”. “Em mừng vì chị nghĩ đó là ý hay”, Julia nói. “Sandra nói em khủng, còn Ford thì nổi cáu vì em giành nhiều thời gian luyện tập quá”.

“Ừ, bọn con trai thì thế thôi”, tôi đáp. “Chúng mong bọn con gái xúm quanh chờ chúng chơi xong trận bóng, nhưng lại cảm thấy khó chịu khi chúng ta có việc luyện tập hay thi đấu của chúng ta”.

Julia gật đầu. “Ford không chơi thể thao, nhưng anh ấy tập thể hình hàng ngày. Anh ấy muốn em đến phòng tập với anh ấy và xem anh ấy kéo được tạ bao nhiêu ký. Nhưng anh ấy không muốn nghe em tập, cho nên em chẳng thấy có lý do gì để phải xem anh ấy đẩy và kéo mấy cái máy ấy cả”.

Tôi ngồi lên cái ghế băng bên cạnh nó. “Chị có cảm giác Ford sẽ không phải là tình yêu đích thực của em”. Em gái tôi thở dài. “Có thể em muốn quá nhiều”.

“Em muốn gì?”, tôi hỏi.

“Muốn có ai đó em vừa yêu lại vừa thích, giá chị hiểu ý em. Em muốn ai đó thật lãng mạn nhưng cũng là người bạn thực sự cơ”.

“Có thể em không muốn quá nhiều – chỉ tìm điều đó ở nhầm người mà thôi”.

“Rất có thể”, Julia đáp, ngón tay nó chạy những nốt âm lặng theo chiều dài cây đàn piano. “Thế chuyện với Craig thế nào?” nó hỏi.

“Ý em là gì?”.

“Chị có thích anh ấy không?”.

“Thích lắm”, tôi nói. “Anh ấy dễ nói chuyện...”.

“Khi anh ấy ở bên chị thôi”. Nhận thấy nó cắt lời tôi quá đột ngột, nó vội vàng nói thêm. “Em nghĩ thật hay là anh ấy thấy thoải mái như thế với chị. Bọn chị nói về những chuyện gì?”.

“Ồ, mọi thứ”, tôi nói. “Anh ấy tình tế lắm, kiểu người rất quan tâm đến người khác. Đó chắc là lý do anh ấy chụp ảnh giỏi, và nó cũng khiến anh ấy hài hước. Anh ấy biết nhiều chuyện lắm”.

“Thế anh ấy có mời chị đi chơi không?” nó hỏi.

“Ý em là hẹn hò chứ gì? Không.” Tôi cân nhắc xem có nên tiết lộ tình cảm của Craig với nó không. Nó hẳn phải biết anh ta thích nó đủ để gọi điện xin hẹn mấy ngày trước. Nhưng nó đã chọn cách lờ Craig đi. Và tôi biết Craig sẽ có vẻ thú vị hơn nếu nó không chắc được vị trí hiện tại của nó trong lòng Craig. Tôi quyết định cho nó tất cả những dấu hiệu rõ ràng nhưng không khiến nó thấy việc có Craig là điều hiển nhiên.

“Craig và chị là bạn – bạn bè ấy mà”, tôi bảo nó.

“Em biết chị rồi, lãng mạn không phải là thứ dành cho chị”. “Thế thì tại sao chị lại đọc những quyển sách đó?”.

Tôi nhìn chằm chằm vào nó vẻ buộc tội. “Julia!”.

“Này, Allie, chị đã giấu các thứ ở cùng cái chỗ đó từ năm chị tám tuổi tới giờ. Đương nhiên là em lục xem rồi”.

“Và chị đã tin em”.

“Chị không trả lời câu hỏi của em. Tại sao chị lại đọc những quyển sách đó nếu lãng mạn không phải là thứ dành cho chị?”.

Tôi hít một hơi thở mạnh. “Chị ao ước được như vậy, chỉ một lần thôi”. Như ngay lúc này, tôi nghĩ, với Ben. “Nhưng tất cả những điều chị cố làm là kết bạn với bọn con trai hoặc trở thành giải an ủi cho chúng”. Tôi bắt đầu nghịch dây giày.

“Em đã luôn ghen tị với cách chị kết bạn”, Julia nói, “và em luôn ngưỡng mộ cái cách chị thăng thần với bọn con trai. Chị biết cách là bản thân mình và bọn nó thực sự thích chị vì con người của chị”.

Tôi ngừng mó máy tay. “Chị đã luôn ghen tị với cái cách em khiến bọn con trai đem lòng yêu em tuyệt vọng. Chị không thể hình dung ra được”.

“Ừ, à, mà đừng mất công làm gì. Hầu hết các lần là họ yêu cái mà em để họ hình dung ra. Họ sáng tạo riêng ình một cô gái hoàn hảo và đi chơi với gương mặt đó, một cô gái không có thật – không phải em. Và điều tệ hại là, em để họ làm thế”. Chị em tôi ngồi sát bên nhau, nhìn chòng chọc xuống dây phím đàn.

“Chị không biết liệu đây là một cuộc nói chuyện đáng thất vọng hay là một điều thực sự đáng hi vọng”, tôi nói. “Cả hai chúng ta cùng muốn một thứ, vậy có lẽ nó không phải là điên rồ đâu – có lẽ nó thực sự tồn tại đấy”.

“Được là chính bản thân mình á? Có cả tình yêu lẫn tình bạn á?”.

Tôi gật đầu. “Trái tim và tâm hồn”.

“Muốn chơi đàn không?”.

Chúng tôi chơi đàn.

Hết chương 13

14. Chương 14

Chương 14

Tôi đã quên búng mất Stefan, chú tuần lộc đã nhảy tọt ra khỏi sân khấu, cho đến lúc tôi đón bọn trẻ đi trượt băng chiều hôm đó. Trên sân băng Stefan cũng chẳng may mắn gì hơn, còn Tim phải vật lộn để làm quen với đôi giày trượt mới của nó. Đôi lưỡi dao mạ kền đã cũ trên giày tôi thì trượt cứ như tôi gắn vào chân hai cái nĩa nhà bếp. Chúng tôi là một bộ ba nguy hiểm. Chẳng mấy chốc những tay trượt khác trong sân băng tránh xa ra mỗi lần họ thấy chúng tôi lao tới.

Rốt cuộc, bất chấp sự phản đối của Tim, tôi ngồi xuống mà nhìn. Tôi biết nó cần vui với một đứa trẻ cùng tuổi với nó mà không có “người lớn” nào chen vào. Tim và Stefan gặp hai đứa khác học cùng trường và bốn đứa chúng nó trở thành một phi đội máy bay không phải lúc nào cũng biết mình đang bay đi đâu. Tôi để chúng trượt, cười và hét đến lúc mệt lả rồi chở hai thằng nhóc về nhà, thả Stefan xuống trước. Khi chúng tôi đến nhà Tim, nó bảo tôi. “Chị phải vào nhà đã. Em có một món quà cho chị”.

“Chị sẽ vào dù không có quà mà”.

“Chị sẽ thích à xem”, nó nói lúc tôi theo nó đi vào nhà. Tim đẩy cửa trước và buông đôi giày trượt của nó cái xoảng.

“Em về rồi”.

“Không đùa đâu nhé”, Ben kêu từ trên gác. “Em có mang đủ cả hai chân về không ?” tôi nhận ra đó là giọng của Craig.

“Có, và Allie cũng thế”. Tôi treo áo khoác của mình lên lan can rồi theo Tim vào phòng khách.

“Xem quà của em trước đi”, nó rủ, rồi lôi ra đưa cho tôi xem từng món một, giải thích cách sử dụng với tôi. Tôi cứ bị bỏ qua chi tiết, xao lãng vì sự có mặt của Ben ở trong nhà. Khi Tim cố giải thích cho tôi những luật lệ lằng nhằng của một trò chơi, tôi phải tập trung hết sức như đang ngồi trong lớp toán vậy.

“Chị hiểu chưa?” Tim hỏi tôi. “Chị hiểu chưa?”. Tôi nhìn chằm chằm vào những ô vuông xanh đỏ, lắng nghe tiếng bước chân trên cầu thang. “Hơi hiểu thôi”.

“Chào, Allie”, Craig chào tôi, bước vào phòng khách. “Chào, Tim”.

Tôi không chắc tôi sẽ thấy gì trong mắt Ben. Cái nhìn hoang mang, giận dữ như sau khi chúng tôi nhảy với nhau hôm lễ Giáng sinh? Hay cái nhìn cười cợt vì anh đã tóm được tôi nhìn trộm anh hôn em gái tôi? “Em đã tặng chị Allie quà chưa?”, Ben hỏi.

Không có gì. Chẳng có gì trong mắt anh cả, thế còn tệ hơn là tôi tưởng tượng. Tôi chỉ là một người tới chơi với em trai anh thôi.

Tim bò xuống dưới cây thông, rồi trườn ra lại và trao cho tôi một cái hộp.

“Wow! Em tự gói phải không?” tôi hỏi. Nó gật đầu. Tờ giấy có hình quả bóng và các nhân vật hoạt hình thậm chí còn quấn chưa kín cái hộp. Một cái nơ làm sẵn dán đè lên che chỗ thiếu giấy và một cái khác dán giữa hộp.

“Tôi dạy nó tất cả các bí quyết của tôi đấy”, Craig nói, toét miệng cười.

Anh ta và Tim đứng kế tôi khi tôi xé giấy gói ra. Ben thì vẫn đứng đằng xa. Tôi nhấc nắp hộp và kéo mảnh giấy ra. Một cái đầu báo hiện ra – hai cái đầu như thế - đôi dép đi trong nhà bằng lông đốm giả có gắn hai cái đầu báo to phía sau đầu ngón chân.

“Wow!” tôi nói, lôi chúng ra. “Những cái này thật là... không thể tin được”.

“Chị thích chúng không?” “Tất nhiên rồi!”.

“Báo cũng là mèo đấy, mèo Allie ạ”, Tim bảo tôi. “Cô Jen nói thế. Người ta bán hết mèo Garfield rồi”.

“Báo còn xịn hơn nhiều ấy chứ”, tôi nói, cởi giày ra và xỏ đôi dép vào chân.

“Cô Jen nói chị cùng cỡ chân với cô ấy”.

“Đúng thế. Đôi này vừa khít luôn”. Tôi đứng dậy đi lại làm dáng cho nó xem, làm mấy trò hề rồi ngo ngoáy ngón chân. “Cảm giác êm ái thật”, tôi bảo nó, ngồi xuống và tụt đôi dép ra. “Cảm ơn, anh bạn”. Tôi giang rộng tay và ôm nó vào lòng. Nó siết chặt lấy tôi. Qua vai Tim tôi thấy Ben đang nhìn, mặt vô cảm.

Chuông điện thiện reo vang, và Ben quay qua trả lời. Một phút sau anh nói, “Của em đây, Tim. Ai là J.R thế?”.

“Một đứa bạn cùng lớp năm ngoái. Nó ở chỗ sân trượt băng. Em sẽ nghe ở trên lầu”, nó nói thêm, bằng cái giọng mà tôi nghĩ Tim bắt chước của Ben khi anh muốn nói chuyện riêng.

Khi Tim biến đi, Ben nói. “Nó gặp bọn nhóc nó quen ở sân băng à?”.

“Vâng, J.R và thằng Kevin bạn nó”.

Ben ngồi xuống trước mặt tôi và duỗi dài chân ra. “Anh đã mong những điều như thế xảy ra. Anh cảm ơn em đã đưa nó đi, Allie”.

“Thì cũng vui”, tôi bảo anh. “Tim nhắc tên cô Jen hai lần. Không phải tốt hơn sao?”.

“Anh nghĩ thế. Khi nó quyết định mua quà tặng em sáng nay, nó đã để cô ấy đưa nó đến trung tâm thương mại”.

“Tuyệt quá!”. Ít ra thì tôi vẫn còn nói chuyện được với Ben về Tim. Không gì thay đổi được điều đó.

Craig nằm ườn thoải mái trên tấm thảm giữa Ben và tôi, ngả ra đằng sau, dựa trên hai khuỷu tay.

“Craig vừa cho anh xem mấy bức ảnh của Julia – những bức mà nó đã chụp trong vở diễn mùa thu”, Ben nói.

Craig và Julia, một “dự án” khác mà chúng tôi cùng tham gia. “Thế ạ?”.

“Đẹp kinh khủng”, anh nói thêm rồi liếc nhìn Craig, người đang có vẻ như định phủ nhận. “Đừng có mà cãi”, Ben bảo Craig. “Chúng là số ít những bức ảnh đẹp nhất mà anh từng được xem. Chúng có – anh không chắc phải nói thế nào – có cảm giác về con người thực ở đằng sau gương mặt”.

“Một con người có trái tim và tâm hồn?” tôi móm lời. Anh gật đầu.

“Tôi sẽ đưa chúng cho Allie, nhờ chuyển hộ cho Julia”, Craig nhờ.

“Chưa đâu”, tôi bảo Craig. “Mà Craig nên là người đưa chúng cho Julia. Chỉ có điều chưa vội”.

Tôi thấy Ben nghiêng đầu, một bên mép của anh hơi nhếch lên. Tôi đã nói điều gì buồn cười sao?

“Có điều tôi chẳng biết làm gì tiếp cả”, Craig nói. “Tôi chẳng có lý do gì chính đáng để gặp Julia. Chúng ta không thể trang trí cây thông lần nữa được”.

“Chúng ta có thể hạ cây thông xuống”, tôi đáp. “Hoặc Craig có thể ghé qua xem một băng video khác trong đồng băng lạ tôi đem ở trường về. Craig có thể dạy tôi chụp ảnh – tôi sẽ bắt Julia làm mẫu. Chúng ta có thể, tôi không biết, có cả triệu cách để hai người ở bên cạnh nhau. Tôi chỉ cần phải nghĩ xem điều gì là tốt nhất và nên làm theo thứ tự nào thôi”.

Tôi nghe tiếng Ben cười. “Julia đang trở lại với âm nhạc cổ điển”, tôi nói tiếp, “và tập rất nghiêm túc. Nó đang tập piano và bắt đầu luyện giọng vào tháng 1. Hãy cất điều đó vào bộ nhớ để tương lai còn dùng”.

Một nụ cười nhạo báng trên gương mặt Ben đã khiến tôi nổi sùng. “Sao?” tôi hỏi anh, thấy đau nhói trong lòng. “Có chuyện gì à?”.

“Chị em nhà Parker nên mở một hãng tư vấn hẹn hò”, anh đáp. “Em và các em gái em biết tất cả các thủ thuật. Các em có thể huấn luyện lũ bọn anh”.

“Việc thực hành chắc sẽ vui lắm”, Craig lưu ý về phần khởi.

“Em không biết liệu con trai các anh có đủ bền bỉ để theo học không”, tôi bình phẩm.

“Ồ, anh nghĩ là được chứ”, Ben trả lời một cách mềm mỏng. “Và cuối khóa em có thể sát hạch bọn anh ở những điểm dừng chân trên đường Jersey”.

Câu đó quất tôi đau điếng.

“Anh biết gì không, Ben? Anh biết điều gì là tốt nhất cho anh không?”, tôi nói. “Là đổ gục hoàn toàn trước một cô gái mà anh không thể có được”.

Nụ cười trên gương mặt anh biến mất.

“Là đem lòng yêu – ý em là yêu thực sự, yêu không thể tin được – một người nào đó không quan tâm đến anh, rồi anh sẽ thấy điều đó là như thế nào”. Tôi buộc mình nhìn thẳng vào mắt anh một cách bình tĩnh, khiến anh phải nhìn đi chỗ khác trước.

“À”, sau một lát Ben đứng dậy. “Ai muốn uống soda để tôi lấy nào?”.

“Ừ... tôi uống một lon”, Craig nói khi thấy tôi không đáp.

Ben đi ra bếp. Tôi vò đầu, rồi cảm thấy Craig vỗ nhẹ lên chân mình.

“Tôi hơi gay gắt quá, phải không ?” tôi lầm bầm.

“Hơi một chút”, Craig nói nhẹ nhàng.

Chúng tôi lặng lẽ ngồi, đó là điều là tôi cảm thấy dễ chịu khi ở bên Craig. Nếu Julia và Craig có bao giờ ở bên nhau, nó sẽ thấy điều đó thật dễ chịu thế nào.

“Craig”, một phút sau tôi nói, “tối mai Craig có chụp ảnh ở trận đấu bóng rổ không?”.

“Tôi thâu vự đó mà”.

“Julia sẽ ở đó. Sau đó mọi người sẽ đến quán Bingo. Julia sẽ đi với Ford, nhưng đừng để điều đó làm Craig khó chịu. Hắn ta sẽ lặn sớm thôi mà”. “Bingo là nơi đội bóng tụ tập”, Craig nói.

“Phải, tôi sẽ đến đó với Mike”.

“Allie đi với Mike à?” Craig lặp lại, rõ ràng là kinh ngạc.

Ben vừa trở lại phòng.

“Ừ, à, đó là một câu chuyện dài”, tôi nói khẽ.

Ben đặt xuống ba lon soda. “Anh mang thêm một lon phòng khi em muốn uống”, anh bảo tôi.

“Cám ơn. Em đem theo được không ?” tôi hỏi, đứng dậy. “Em phải đi đây”.

“Được mà”.

“Dù sao, Craig cũng phải đến, Craig ạ”, tôi bảo anh ta khi tôi đi vào hành lang lấy áo khoác.

Hai anh chàng đi theo tôi, Ben cầm hộ tôi lon soda. “Rất nhiều người ở đó, mà tôi thì hầu như chẳng quen ai cả”.

“Allie”, Craig nói. “Bingo là nơi đội bóng và bạn bè của họ tụ tập”.

“Phải, thì sao?”.

“Tôi không được tham gia hội đó”.

“Giống tôi thôi”, tôi cười to. “Trong đời tôi, tôi chưa bao giờ được tham gia hội nào tuyệt vời cả”.

“Bây giờ thì em được rồi đấy”, Ben xen vào, trao cho tôi lon soda. “Đội trưởng đội bóng rổ đã để cho em tham gia rồi”.

Anh nói nghe giận dữ, cứ như tôi vừa được cho tấm vé miễn phí để bước vào cái xã hội mà anh nghĩ tôi không xứng đáng.

“Mike mời em tham gia với họ một buổi thôi”, tôi nói. “Và em đồng ý. Để anh ấy may mắn!”. Tôi mở cửa trước, chạy ra xe và đánh xe đi, đầu ngẩng cao.

Ồ, tuyệt quá, tôi là một cô gái biết rõ mình định làm gì và đang đi đâu... Tôi chỉ tình cờ không để ý thấy ngay lúc ấy rằng tuyết đang rơi như điên. Một trận bão tuyết đang nổi lên và tôi đã không thềm vịn dài lên để nghe dự báo thời tiết, chỉ đến khi tôi cập vào lối xe ra vào nhà mình và nhận ra tôi chẳng nhìn quá đầu xe mình được một mét. Tôi ngồi phịch sau tay lái, trái tim đau đớn, lòng thầm ao ước hôm nay là ngày mùng 3 tháng 1.

Hết chương 14

15. Chương 15

Chương 15

Gió to và tuyết dày khiến không ai ra ngoài được vào tối thứ Bảy. Khi tuyết rơi, Julia chuyển từ các bài tập kỹ thuật và nhạc Schubert sang các bản tình ca - những bản tình ca dài, náo nức khiến tôi phát điên. Rồi sáng Chủ nhật, Sandra đẩy tôi vào tâm trạng còn tệ hơn khi bắt tôi xem nó trình diễn những bộ cánh mà có thể sẽ diện vào đêm Giao thừa. Đêm hôm trước, trong khi tôi đọc nốt cuốn tiểu thuyết lãng mạn của mình, Sandra đã điện thoại cho Ben và mời anh đi với nó tới dự buổi tiệc tất niên nhà Twist. Tất nhiên là anh đồng ý rồi.

Đến trưa Chủ nhật thì cơn bão đã nguôi thành những cơn gió mạnh. Tôi dành cả buổi chiều để dọn tuyết trên lối đi bộ và đường xe chạy vào nhà, và tôi sẽ rất sung sướng được xúc tuyết trên tất cả các đường phố trong thị trấn chỉ để không phải ở trong nhà. Nhưng trận đấu bóng rổ diễn ra tối đó, nên cuối cùng thì tôi cũng phải vào nhà để tắm một cái.

Trong bữa tối, mẹ chuyên quanh món gà nấu quá nhừ và nói mẹ rất vui vì tôi đi xem trận đấu với hai đứa em gái. Thế là tôi thông báo với mẹ rằng tôi sẽ hẹn với Mike còn Sandra thì đi với Ben. Mẹ trông lúng túng.

“Đó là sự dàn xếp dở ẹc,” mẹ nói. “Hết kỳ nghỉ, tất cả các con sẽ cách xa nhau hàng bao cây số.”

“Thế an toàn hơn,” ba tôi nhận xét. “Con đã có địa chỉ e-mail của Ben,” Sandra bảo mọi người. “Và con có thể đến ở với Allie vào các dịp cuối tuần.”

Tôi bị nghẹn thật gà, phải uống vội miếng nước cho trôi. “Em có thể nghĩ lại chỗ cô Henny.” Sandra mỉm cười với tôi. “Chị đùa đúng không?”

“Chị nói thật đấy. Phòng chị thì nhỏ, và bây giờ chị cũng có cuộc sống riêng của chị ở trường.”

“Chị thật may mắn,” Sandra nói tỉnh bơ, “là em không cố giữ chị đứng bên lề cuộc sống của em ở trường em. Chị chắc chắn được tham gia vào mọi thứ diễn ra ở đây.”

“Chị có cố để được thế đâu.”

Nó hơi nhún vai. “À, nhân dịp cuối năm chị cũng giúp em được một dịp lớn, giúp em thoát khỏi Mike. Không phải em thật sự bật đèn xanh cho anh ấy đâu,” nó nói tránh đi, “nhưng em ghét làm cho những người muốn hẹn hò với em phải thất vọng.” “Một trong những thảm kịch của đời em đấy,” tôi lầm bầm chỉ mình tôi nghe.

“Kỳ lạ là mọi chuyện lại thành ra êm đẹp,” Sandra nói. “Tất cả được cho qua, Al.” Nó chạy bay lên lầu để trang điểm cho xinh hơn, nếu còn có thể làm thế.

“Con trông không có vẻ quá vui so với người vừa được bỏ qua nhỉ,” ba tôi quan sát.

Tôi ngược mặt từ đĩa lên, cố xua đi tưởng tượng đau khổ trong tâm trí tôi: Ben và tôi trong phòng chờ ở trường Fields, đang nói chuyện vãn trong lúc chờ Sandra thay quần áo. Qua khe cửa tôi nhìn thấy Julia lắc đầu với ba tôi. Đề tài đó không được nói đến nữa.

Ford đón Julia với tôi lúc bảy giờ. Tôi chưa nhìn rõ hân hân đầu tiên mới về nhà, nhưng bây giờ tôi có thể thấy cái anh chàng này chắc chắn có tương lai với phim truyền hình với mái tóc vàng, đôi mắt xám và gò má cao.

Khi chúng tôi đến nhà thi đấu của trường, một đám đông đã tụ tập chờ trận đấu truyền thống của kỳ nghỉ. Ở một thị trấn nhỏ như Thornhill, không phải chỉ học sinh lớn mà cả bọn nhóc cũng đi cổ vũ cho đội mình. Mọi người mang tới những biểu ngữ làm sẵn từ nhà. Những tấm băng màu bạc và những túm sợi màu - màu vàng của đội Thornhill và màu đỏ tươi của đội Elmhurst - dăng lên, lắc lắc, lung linh. Tiếng nhạc âm ỉ. Trận đấu còn chưa bắt đầu mà tòa nhà đã rung rinh.

Cả hai đội đang khởi động. Ba chúng tôi đi theo lối đi bên cánh, đang tìm một chỗ trống trên các hàng ghế, thì Caroline, bạn của cặp song sinh nắm lấy cánh tay tôi.

Mái tóc màu đỏ của nó đêm nay trông như bờm sư tử. Một chữ T to tường chạy dài từ trên ngực chiếc áo len của đội cổ vũ xuống đến eo, chiếc váy ngắn màu vàng có đường li xanh thì chỉ xòe vừa đủ qua hết cái hông đầy đặn. “Chị ơi,” nó chào tôi.

“Chào, Caronline! Em trông tuyệt vời.”

“Cám ơn chị. Allie, chị phải biết là bọn em sẽ làm hết sức để cổ vũ anh ấy.”

“Anh ấy?”

“Mọi người ơi,” nó gọi mấy đứa con gái khác trong đội, “Đây là Allie. Allie Parker.” Chúng xúm lại.

“Chị của Julia và Sandra,” tôi giải thích.

“Ồ, thật à?” một cô tóc đen đáp. “Thế mà em không nhận ra.”

“Bọn em viết một biểu ngữ mới cho Mike đấy,” một cô khác khoe với tôi.

“À, thế thì hay quá.” tôi nói. Không phải đến lúc ấy tôi mới nhận ra: Tôi đang được giới thiệu với tư cách bạn gái của Mike chứ không phải là bà chị của hai cô bé sinh đôi. (há há...chết chưa Al? Ai bảo nhận lời với Mike?)

Julia và Ford đã tiến lên và giữ được một băng ghế trên khán đài. Tôi trèo lên đó với hai đứa.

“Đồng thật nhỉ,” tôi nói.

“Mọi người trong thị trấn này đều đi xem,” Ford nhận xét. “Đây là món duy nhất mà tất cả bọn họ đều hiểu.”

Tôi nhìn quanh nhà thi đấu. “Craig kia,” tôi nói, đứng lên và vẫy anh ta, nhưng anh ta đang bận chụp ảnh. Tim, ngồi bên cạnh ba nó và cô Jen, nhìn thấy và vẫy lại tôi từ khán đài bên cạnh. Nó đang định chuyển sang chỗ chúng tôi thì bị ba nó tóm cổ lại.

Mọi người đổ vào nhà thi đấu đông nghẹt nên việc giữ chỗ cho Ben và Sandra ngày càng khó hơn.

“Chị Sandra của em có khi nào đúng giờ không?” Ford phàn nàn.

Hai đội xếp hàng để chào khán giả. Bình luận viên xưng tên đội khách trước và gọi tên các vận động viên dự bị trước tên những người vào sân. Khi tất cả các thành viên đội nhà trừ Mike đã chạy ra giữa sân và giờ cao tay chào bạn bè, bình luận viên cuối cùng cũng xưng to, “Tiền đạo ngôi sao, đội trưởng đội Thornhill, học sinh lớp 12, mang áo số 10, Mike Callowa...aaaay!” Cả khán phòng gầm lên.

Thật là lạ lùng, quá lạ lùng, cái cảm giác khán đài rung lên, hàng trăm người hâm mộ xung quanh tôi reo hò, tiếng trống gõ dồn, các cô gái vẫy tung những sợi túm màu chào anh chàng đêm nay sẽ đưa tôi về nhà. Tôi thấy cứ như mình đang mượn cơ thể của cô gái khác vậy. Chúng tôi đứng lên hát quốc ca, mắt hướng về phía ngọn cờ treo tận cuối khán phòng. Julia huých tôi khi bài quốc ca bắt đầu. “Mike tìm chị kia.”

Mike và tôi nhìn thấy nhau cùng một lúc. Hân cứ dán mắt vào tôi còn tôi thì hất hàm về hướng lá cờ, ra hiệu cho hân đáng ra hân phải nhìn hướng đó. Hân chỉ mỉm cười.

Rồi Ford xoay người bên cạnh Julia, nhìn mấy hàng ghế phía sau chúng tôi. “Tại sao cái thằng chụp ảnh kia cứ nhìn lên đây thế nhỉ?” gã hỏi.

“Ý cậu nói Craig á?” tôi đáp, liếc sang Julia.

Nó nhún vai.

Bài quốc ca kết thúc, các tuyển thủ đã vào vị trí. Caroline và đội của nó giơ cao các cúp sơi. Ném bóng, ném bóng, ném bóng đi!

Tôi biết hầu hết các câu cổ vũ và đang ở trong tâm trạng muốn hò la. Mấy phút sau, Janice, cô gái tóc sẫm màu xinh xắn ở đội kịch, luồn đến chỗ bên cạnh ba chúng tôi. “Miệng chị ghê thật!” nó nói với tôi. “Bọn mình có thể dùng chị ấy trong vở diễn mùa xuân đấy, Julia.”

Đó là một trận đấu hay, giành giật nhau từng điểm một. Mike chơi rất giỏi - không quá mê bóng nhưng rất cứng rắn. Twist xoay người làm động tác giả, quả bóng xoay tít trong tay, trình diễn miếng nghề đã làm nên biệt danh cho hắn. Tôi thực sự thấy vui sướng vì đã trở thành đầu trò cổ vũ trên khán đài, chỉ mình Ford có vẻ khó chịu vì tiếng la hét của tôi. Thế rồi trọng tài bắt lỗi sai, một điểm bản cho đội khách.

“Đi khám O.D. đi!” tôi hét to.

“O.D. á?” Janice hỏi.

“Bác sĩ nhãn khoa - trong tiếng latin, chị nghĩ thế.”

“Đi khám O.D. đi! Đi khám O.D. đi!” tiếng hô từ khán đài tôi đã lan quanh khắp phòng. Janice và tôi đang lắc hông, giữ nhịp cho đám đông hò la thì Ben xuất hiện bên tôi như từ trên trời rơi xuống. Sandra ở phía bên kia anh.

“Vui hả?” anh hỏi tôi.

“Ồ, vâng!”

“Anh sẽ điếc tai à xem,” Sandra cảnh cáo Ben. “Allie đã cổ vũ cho em cái năm em tham gia đội bóng rổ của trường.”

“Chị không cổ vũ cho em, Sandra, chị đã hét chỉ hướng cho em.”

Ben cười vang.

“Bọn em cứ sợ hai người không tìm thấy bọn này,” Julia kêu lên át tiếng gầm của đám đông. “Hai người đến lúc nào thế?”

“Lúc hát quốc ca,” Sandra đáp.

“Nhờ thế mà bọn anh tìm thấy mọi người,” Ben nói thêm. “Anh thấy Mike và Craig đang quay về hướng này nên nhìn theo họ, cứ tưởng quốc kỳ treo ở đây.”

Chúng tôi quay lại xem trận đấu, và tôi tiếp tục hò hét. Tôi phải thế nếu tôi muốn giữ sáng suốt. Mỗi cú va chạm với cánh tay Ben khiến điện chạy khắp người tôi, mà bị kẹp chặt trên cái ghế băng đó, chúng tôi cứ va vào nhau liên tục.

Sandra muốn chỗ ngồi ngoài cùng để còn chạy lên chạy xuống các hàng ghế chào hỏi bạn bè. Mỗi bận nó đi, trái tim tôi lại đập thình thịch theo cái kiểu tôi đã thấy khi tôi và Ben khiêu vũ một mình với nhau. Chẳng biết thế nào mà tám trăm con người khác trong nhà thi đấu này như không có mặt.

“Bình tĩnh nào, Allie.” tôi lẩm bẩm với chính mình.

“Em vừa nói gì à?” Ben hỏi.

“Không. Không.”

“Có, chị có nói mà,” Janice thì thầm bên cạnh tôi.

“Tôi thật không hiểu nổi,” Ford nói. “Điều gì khiến bọn con gái phát rồ lên khi thấy mấy cái thằng kia nhỉ?” Hắn nhìn mấy cô nàng ngồi trước chúng tôi hai hàng ghế đang chết mê chết mệt các tuyển thủ. “Chúng

biến cái bọn đang nhảy nhót với quả bóng và tìm cách bỏ vào rổ kia thành đám người hùng. Kìa kìa, nhìn cái thằng chụp ảnh trường mình kìa.” Hấn chỉ vào Craig. “Chắc nó nghĩ nó đang chụp trận đấu quyết định tranh Cúp Bóng rổ Quốc gia đấy.”

Craig đã chụp nhiệt tình trong suốt hai hiệp đầu tiên, nằm úp bụng xuống sàn, leo tuốt lên cái thang, quên biến mọi người và mọi việc, chỉ biết đến cái mà anh ta đang chụp thôi.

“Nhiếp ảnh gia làm việc như thế đấy,” Julia nói. “Người ta chụp rất nhiều chỉ để chọn lấy một hay hai kiểu hoàn hảo nhất.”

“Craig đã chụp vở diễn mùa thu của bọn mình theo cách ấy,” Janice nhắc Ford, “Và đã chụp được mấy tấm ảnh tuyệt vời.”

“Và chụp bọn trẻ con trong buổi diễu hành của thị trấn nhân lễ hội Halloween,” Ben thêm vào, “Rồi các chủ cửa hàng trong dịp Giáng sinh nữa. Craig không phải chỉ quan tâm đến bọn con trai đâu - nó luôn tìm thấy những khía cạnh thú vị ở bất cứ người nào, có lẽ chỉ trừ ở chính bản thân nó.”

“Đó là điều khiến tôi thấy anh ấy thú vị,” tôi nói.

Kết thúc màn rao quảng cáo, tôi và Ben liếc Julia rồi nhìn nhau. Anh hơi mỉm cười. Chúng tôi còn được liên kết với nhau bởi niềm hy vọng dành cho Julia và Craig. Nhưng tôi đã để những liên hệ ngắn ngủi ấy kéo dài quá lâu; Ben chắc hẳn đã thấy điều gì đó trong mắt tôi, bởi khi anh nhìn tôi, ánh mắt anh thay đổi. Cái vẻ đăm đăm, cái ám áp trong ánh nhìn khiến mắt anh như đốm than hồng, đột nhiên xuất hiện trở lại.

Thế rồi tiếng kèn báo hiệu nghỉ giữa trận đấu vang lên và hai chúng tôi nhìn đi chỗ khác.

Tôi đoán tất cả những ai từng học cấp ba đều mơ ước được nhập hội với các chàng trai nổi bật hoặc những cô gái hấp dẫn. Sau trận đấu, giấc mơ của tôi đã thành hiện thực tại quán cà phê Bingos, nơi thật chứ không khoác lác tí nào.

Rất có thể những khái niệm về lòng tự trọng mà các thầy cô ở trường Fields nhồi nhét vào đầu tôi đã làm tôi ảo tưởng về giá trị bản thân, nhưng đúng là tôi rất bực mình khi bị coi chẳng là gì ngoài “bạn gái mới của Mike”. Tại sao hấn không phải là “bạn trai mới của Allie” nhỉ? Tất nhiên, hội của hấn biết hấn chứ đâu có biết tôi, nhưng điều khiến tôi thấy chán ngắt là chẳng ai ở đó muốn biết tôi cả. Mọi chuyện tôi được hỏi tới đó đều liên quan tới Mike. Hấn đã tặng gì cho tôi nhân dịp Giáng sinh? Tôi nghĩ thế nào về trận đấu vừa rồi của hấn? Tôi và hấn có kế hoạch gì cho những ngày còn lại của kỳ nghỉ?

Chán quá, tôi nhặt lon soda của mình và ít khoai tây chiên, hy vọng được nói chuyện một cách thật sự với Craig. Ben đã thuyết phục được ông bạn cũ của mình đến đây, nhưng Craig chỉ ngồi trên một cái ghế cao ở bên lề của đám đông, nói chuyện với những người không tham gia vào đám này. Tôi vừa hướng về phía Craig thì Mike nắm tay tôi.

“Allie,” hấn nói, “Em đi với anh tới dự tiệc Giao thừa ở nhà Twist nhé?”

Tôi ngạc nhiên nhìn lại hấn. Rất có thể đây là giấc mơ thứ hai ở trường cấp ba, được người hùng của trường mời đi dự hội trước cả đám đông. Nhưng tôi cảm thấy mình bị sa bẫy. Ben, kẻ ngồi trong vòng tay ôm của Sandra ở bàn kế bên, đang nhìn và lắng nghe câu trả lời của tôi - và bao nhiêu người khác nữa cũng thế. Tại sao Mike lại đánh liều trước mặt bọn họ nhỉ? Trừ phi, đương nhiên rồi, hấn chắc chắn rằng tôi sẽ đồng ý.

Và sự thật là tôi nhất định không làm bất cứ chàng trai nào phải xấu hổ bằng cách là anh ta thất vọng trước mặt bạn bè, đặc biệt là trong một đêm đặc biệt của anh ta thế này. “Chắc chắn rồi,” tôi nói. Mike lấy lon soda và khoai tây chiên từ tay tôi rồi kéo tôi ngồi xuống chỗ kế bên hấn. Ford ngồi đối diện chúng tôi. “Anh chẳng có cơ hội nào nói chuyện với em từ lúc xong trận đấu tới giờ,” Mike nói.

“Được mà,” tôi đáp, “Anh là ngôi sao tối nay và anh có bao nhiêu bạn bè cần nói chuyện.”

Hấn vòng tay choàng qua tôi. “Em là một cô gái dịu dàng.”

Tôi nhăn mặt, còn hấn cười to. “Được rồi” hấn nói, “giả bộ là em không phải đi.”

“Không cần phải giả bộ.”

“Anh đã hỏi Allie vào tối thứ Ba chưa?” Julia vừa tiến lại bàn chúng tôi, vừa hỏi. Nó ngồi xuống bên Ford. “Em không nhớ được là chị có bận gì vào tối thứ Ba không, Allie.”

Theo hệ thống báo động cũ rích mà các em tôi và tôi qui ước với nhau, đó là cách báo trước cho người kia biết, phòng người đó tìm có thoái thác một lời mời. Tuy nhiên, thông thường tôi không phải là người cần thời gian để dựng đứng lên lý do.

“Julia và tôi đang định đi Windhaven để xem diễn hành tàu thủy,” Ford bảo chúng tôi. “Bắt đầu vào lúc sáu giờ. Sau đó chúng ta có thể đi dạo qua công viên Windhaven. Ba mẹ tôi có một túp nhà nhỏ ở đó, chúng mình có thể ghé chơi. Đương nhiên ba mẹ tôi sẽ không có ở đó đâu.”

“Nghe hay đấy nhỉ,” Mike nói. “Bọn mình rảnh tối thứ Ba mà.”

“Sao anh biết là em rảnh?” Tôi hỏi.

Mike cười vang. “Bởi vì anh chưa mời em làm gì hết.”

“Điều đó chỉ có nghĩa là anh rảnh thôi.”

Hắn trông bối rối mất một giây, rồi nhoẻn miệng cười. “Em nói đúng. Em không dụi dằng.”

“Thế Allie có đi không?” Ford hỏi.

Tôi nghĩ mất một hai giây gì đó, lâu hơn là tôi cần. “Được thôi.”

Ford nhìn qua Sandra và Ben. “Hai người cũng đi chung chứ?” hắn nói.

“Không cảm ơn, chúng tôi có kế hoạch khác rồi,” Ben đáp, câu đáp khiến tôi cảm thấy vừa nhẹ nhõm vừa khốn khổ.

Suốt cả tiếng đồng hồ sau tôi luôn cố giữ tập trung vào Mike. Xét cho cùng, anh ta luôn là người luôn muốn có tôi ở bên. Trên đường anh ta chở tôi từ quán cà phê về nhà, chúng tôi nói chuyện một lát rồi rơi vào im lặng. Tôi đồ rằng trận đấu quyết liệt vừa rồi khiến anh ta thấm mệt.

“Anh trông hơi mệt mỏi, Mike,” tôi nói khi chúng tôi về đến lối vào nhà. “Em có thể đi bộ một mình vào nhà. Anh đừng ra ngoài cho khỏi lạnh.”

Anh ta đã tháo dây an toàn. “Thì em ở đây cho ấm,” anh ta nói, rồi vòng tay ôm tôi. Anh ta kéo tôi lại gần anh ta, quay mặt tôi lại phía anh ta.

Mắt anh ta xanh đến không ngờ, miệng anh ta trông cuốn hút như cái gã trông ảnh quảng cáo nước hoa. Ảnh anh ta mà dán lên tủ đựng đồ ở phòng thể dục trường Fields thì bọn bạn tôi chỉ có lác mắt. Rất có thể lần này, tôi nghĩ. Có thể lần này tôi sẽ cảm thấy gì đó.

Chúng tôi hôn nhau. Một nụ hôn ngắn, rồi một nụ hôn dài hơn, rồi một nụ hôn thấy lê thê và ướt át như con sông Mississippi. Tôi mong chờ pháo hoa. Tôi đã sẵn sàng ột cú choáng diệu ngọt. Không có gì cả.

Ngay lúc tôi ngồi thẳng lại, hai đứa tôi chết cứng như chú hươu trong ánh đèn pha của một chiếc xe hơi.

Mike rụt lại, cười vang khi ánh đèn kia vụt tắt ngay. “Anh đoán là chúng mình bị tóm tại trận rồi,” anh ta nhận xét.

“Vâng,” tôi nói, cười to với anh ta. “À, chúc ngủ ngon nhé.”

Tôi giữ nụ cười trên mặt suốt quãng đường ra tới cửa sau. Ánh đèn rơi vào chúng tôi là đèn xe của Ben, và nếu tôi không cười tiếp thì tôi sẽ bật khóc.

Hết chương 15

16. Chương 16

Chương 16

Sáng thứ Hai là một trong những buổi sáng trời xanh tuyết trắng. Ánh mặt trời rực rỡ và ánh tuyết chói lòa khiến người ta không thể ngồi yên trong nhà. Tim điện thoại tới, hỏi tôi có muốn đi trượt tuyết không. Một tiếng sau tôi thấy nó đợi tôi trước hiên nhà nó, tay ôm dây rợ, một cái xe trượt tuyết cũ và một cái ống trượt tuyết. “Em biết đỉnh đồi thích nhất. Đi bộ hơi xa, nhưng mình đi được.”

Chúng tôi cuốc bộ qua ba khối nhà đến cuối đại lộ Walnut. Tôi kéo lê cái xe trượt trong lúc Tin chạy đằng trước và trượt lên tất cả các mảng băng sáng bóng mà nó thấy trên vỉa hè. Con đường dẫn tới một cánh đồng tuyết phải dày khoảng hai tấc, một con dốc thoải thoải lờm chờm gốc rạ và cỏ cao. Tim chỉ cho tôi hướng đi đúng rồi bảo tôi đi trước. “Ben luôn đi trước để em bước vào đúng dấu chân của anh ấy.”

“Có mấy dấu chân đằng kia kìa.” Tôi chỉ.

“Đó là của Ben từ hôm qua, anh ấy đi đạp tuyết để làm đường trượt cho em. Nhưng anh ấy đi đường vòng.”

Đến cuối cánh đồng chúng tôi đi qua một rừng thông vì vút gió, rồi nhìn xuống một quả đồi dài cong vút.

“Hoàn hảo!” tôi nói, “Đúng là cực kỳ hoàn hảo!”

“Chị muốn trượt xe hay trượt ống?” Tim nhảy nhót xung quanh tôi, hỏi.

“Chị em mình đổi nhau lần lượt được không?”

Nó chui tọt vào trong cái ống. Tôi đẩy nó một cái rồi lắng nghe tiếng nó kêu thét lên và hú hít suốt quãng trượt xuống đồi. Khi nó đứng lên và ra dấu là nó đã dọn sạch một đường trượt, tôi đặt cái xe trượt vào vết đó. Tôi cảm thấy mình trở lại làm một cô bé con, chạy lấy đà rồi bay xuống dưới đồi theo kiểu nằm sấp, gió và tuyết thổi vù vù vào mặt.

“Mắt chị sáng thật đấy,” Tim bảo tôi sau tám bảy vòng trượt. “Có bông tuyết trong tóc chị kìa.”

“Thế thì chúng mình giống hệt nhau,” tôi nói, kéo cái mũ trượt tuyết của tôi xuống trùm tai rồi cũng kéo cho nó như thế.

Chúng tôi cùng trượt xe với nhau mấy lần, ngồi theo kiểu ôm lưng nhau, đuối nhau ngược lên đồi sau mỗi lần trượt xuống, vừa thở hổn hển, vừa trượt ngã dúi dụi, vừa bốc tuyết ném nhau. Trong một lần leo lại lên đỉnh như thế, có một cái ống trượt tuyết lao vút qua chỗ chúng tôi.

“Là Ben đấy!” Tim vui sướng la lên.

Tim tôi đập gấp gáp. Khi cái ống xuống đến chân đồi, Ben quay lại vẫy chúng tôi. Tim lén tới gần tôi, tay nắm nắm một cục tuyết.

“Đừng cho anh ấy lên đồi,” nó thì thầm.

“Đúng,” tôi nói và cũng nắm vài cục tuyết theo nó.

“Chị nắm càng nhiều càng tốt. Chúng mình cần đạn dự trữ đấy.”

Tôi nắm thêm ba quả bóng tuyết nữa. “Xin ngài ra tìn hiệu, thưa chỉ huy,” tôi bảo nó.

Chúng tôi nhìn Ben trèo lên đồi theo hướng chúng tôi. Anh chắc phải biết điều gì sắp xảy ra, nhưng cứ giả vờ như không.

“Sẵn sàng,” Tim nói. “Nhắm.” Nó giơ tay lên. “Bắn!”

Chúng tôi ném loạn xạ vào Ben mấy quả bóng tuyết rồi hồi hả làm thêm vì anh đã thả cái ống trượt xuống và bắt đầu trang bị đạn được. Anh là một tay ném giỏi, khiến tôi và Tim phải vừa ngụp xuống vừa nhảy tránh, bất kể chúng tôi đang có lợi thế vì ở cao hơn trên sườn đồi.

Khi Ben chỉ còn cách chúng tôi khoảng năm mét, anh ném tôi một quả mạnh vào cánh tay.

“Ồi!”

”Đừng bỏ cuộc,” Tim la lên.

”Tôi còn chưa bắt đầu chiến đấu cơ mà!” tôi la lên, không nhớ câu đó là trích dẫn ở đâu.

Ben cười vang và cuối xuống bốc thêm tuyết. Tôi nhỏm lên và ném. Trúng đích nhé! Thực sự không phải là tôi nhắm vào đó, nhưng tôi đã ném trúng nó - trúng ngay vào hạ bộ. (HTT: hahaha...phải đấy! ném phát - trúng ...“đích”! Con bé này. Giỏi!!!J)

Ben chậm chạp thẳng người lên.

”Ừì giờì,” tôi nói với một nụ cười. Tim cười như điên. Ben thì chỉ nhìn tôi, rồi chậm rãi đi thẳng về phía tôi, không nói lời nào, tay nắm một quả bóng tuyết khổng lồ.

”Tôi nghĩ có thể đã đến lúc rút lui, thưa ngài,” tôi nói với Tim.

”Rút lui!” Tim kêu vang lên.

Chúng tôi chạy lúp xúp trên đồi, lún sâu trong lớp tuyết dày, cố kéo theo cái xe trượt. Tôi thấy chân mình bị hệt hẵng. Ben đã tóm được mắt cá chân tôi.

”Cứu với, Tim!” Tim chạy lại và cố nắm cánh tay tôi kéo lên. Tôi ngã sấp bụng xuống một ụ tuyết.

Ben lật ngửa tôi lên - hơi quá nhẹ nhàng so với một gã trai định trả thù - và bắt đầu kéo lê tôi xuống chân đồi. Tôi giữ chặt lấy Tim và kéo nó lê theo. Nó cười vang suốt dọc đường.

Đến chân đồi, Ben thả mắt cá chân tôi ra và đứng dạng chân trên người Tim và tôi. “Bây giờ thử dậy xem,” anh nói.

”Hội ý nào, Tim”. Tôi oằn người sang để thì thầm với nó. “Chúng mình phải lừa anh ấy,” tôi nói, tay khum khum lại che miệng. “Em giả vờ định tóm mắt cá Ben, khi anh ấy phản ứng lại thì giữ cao lên nhé. Còn chị sẽ tóm mắt cá kia của anh ấy.”

”Rồi mình sẽ làm anh ấy ngạt vì tuyết.”

”Đúng rồi.”

Tim thực hiện đúng y kế hoạch, vồ lấy mắt cá Ben, rồi ôm cứng lấy chân anh. Tôi kẹp chặt mắt cá kia, đeo chắc như con chó dại (HTT: sặc! ví hay nha ^^), rồi giật mạnh. Ben ngã phệt xuống. Tuyết bay mù lên. Chúng tôi như ba người đang vẫy nước trong bể bơi, đập sóng tung tóe, những bụn tuyết vung lên mù mịt trên người chúng tôi.

Tôi cười đến nỗi hai sườn phát đau rồi nằm lăn ra đất, mệt lả, miệng vẫn còn cười. Ánh mặt trời chói chang nhảy nhót trong mắt tôi. Tôi lắng nghe tiếng cười trầm trầm của Ben và tiếng cười giòn tan của Tim đến khi cả ba chúng tôi nguôi được cơn cười. Nhìn đăm đăm lên bầu trời xanh cao lồng lộng, tôi thấy thoải mái đến tận đầu ngón chân.

Một hay hai phút sau Ben đứng dậy và kéo Tim với tôi đứng lên. “Các em đúng là đồ chỉ gây rắc rối,” anh nói, “cả hai đứa.”

”Chả có gì rắc rối cho tới lúc anh đến cả,” tôi đáp.

Chúng tôi trèo lên đồi, nhặt lại cái xe trượt trên đường đi. Khi chúng tôi lên tới đỉnh. Tim muốn trượt kiểu hai tầng trên lưng Ben. Tôi đẩy làm đà cho họ, rồi lấy cái ống trượt và trượt một mình theo xuống. Chúng tôi cứ làm thế dăm vòng nữa, và tôi thử hơi nhấc người lên cho cái ống xoay tròn. Khi Tim thấy tôi xoay tít xung quanh, nó muốn thử làm theo.

Ben và tôi đẩy cho Tim xuất phát, rồi Ben đặt lại cái xe trượt vào vị trí. “Em muốn đi một mình hay là với anh?” anh hỏi:

Tôi chần chừ, rồi tự nhủ đừng có mà làm lớn cái chuyện chẳng có gì. Anh ấy chỉ hỏi tôi có muốn ngồi chung xe trượt không thôi mà.

”Em sẽ đi với anh.”

”Hai tầng không?” Tôi gật đầu.

Anh nằm xuống xe trượt, và tôi nằm lên lưng anh. “Em phải giữ thật chặt vào đây, Allie,” anh nói. “Tầng trên luôn luôn bị va đập và bay lệch hướng. Em cài chân em vào chân anh được không?”

Chân tôi ngắn hơn, nên tôi chỉ ngoắc được vào mắt cá chân của anh. Tôi thấy mừng là lớp vải giữa anh và tôi đủ dày để anh không cảm thấy nhịp đập của tim tôi.

“Em không ngại giữ chặt anh chứ, phải không?” anh hỏi. “Nếu em mà sợ, anh sẽ để tuột em nửa đường xuống đồi mất.” Tôi kéo mình lên trên năm phân nữa, ngoắc lại chân vào chân anh, mấy ngón tay tôi bấu chặt vào vai anh và kẹp cằm tôi vào cổ anh.

“Thế được chưa?”

“Khá hơn rồi,” anh nói, cười to. “Chỉ có nhớ là ngậm miệng vào lúc tụi mình trượt đây. Anh không muốn bị cắn đâu.”

Anh đẩy lấy đà bằng hai cánh tay mạnh mẽ của mình.

“Làm sao em ngậm miệng được khi - whoa - ooo - oah!” Chúng tôi phi như bay xuống đồi - tôi nghĩ anh đang tập trung điên cuồng vào điểm đích - lướt sang trái rồi lệch sang phải, và một cú tung người.

“Ồi!” Tôi hét vào tai anh nhưng vẫn bám chặt cứng.

Chúng tôi lướt qua Tim, nó đang đẩy cái ống trượt lên đồi, ném một nắm tuyết lạnh ngắt vào chúng tôi.

“Xong!” tôi la lên.

“Giữ chặt lấy!” Chúng tôi lại chệch hướng lần nữa, đường cong nơi chân đồi chặn đứng chiếc xa trượt lại gấp đến nỗi hai chúng tôi bị hất tung khỏi xe. Ben nhào theo tôi, lăn đè lên người tôi. Trong một khoảnh khắc không ai trong chúng tôi nói gì cả.

“Em có sao không?” anh hỏi.

Tình trạng Ben nằm trên người tôi, nhìn tôi chăm chú với gương mặt chỉ cách mặt tôi có hơn chục phân, khiến tôi quên sạch cả từ ngữ. Anh luồn một cánh tay xuống lưng tôi và một bàn tay xuống dưới đầu tôi, kê cho tôi nằm trên tuyết. Tôi bị văng đầu mất cái mũ, ngón chân tôi lạnh cứng, khoảng da giữa cổ tay áo và cánh tay như bị kim châm, nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy ấm áp, tuyệt vời khi được anh nâng niu như thế.

“Allie, em ổn chứ?” Tôi gật đầu.

“Em bị hụt hơi không thể thở được phải không?”

Không phải theo nghĩa mà anh đang nói.

“Nói gì đi em,” anh vẫn kiên trì.

“Em ổn mà.” Anh nhìn vào miệng tôi khi tôi nói. Tôi nhìn vào miệng anh - tôi muốn bỏ găng tay ra và chạy ngón tay mình theo đường cong nơi môi anh. Đầu anh cúi xuống. Tôi nhấc một bàn tay và nhẹ nhàng chạm vào má anh. Anh ở gần đến nỗi tôi cảm thấy hơi thở anh.

“Allie!” Giọng anh thật nhẹ, mặt anh thật gần.

Chỉ một nụ hôn thôi, tôi chỉ muốn có vậy. Thêm một centimet nữa và môi chúng tôi sẽ chạm vào nhau. Không có bầu trời trên đầu tôi, chỉ có Ben thôi. Tất cả những gì tôi muốn là Ben.

“Này! Hai người có sao không?” (HTT: hức, mất công tưởng...bỏ!)

Tim. Tôi đã quên bén mất nó. Tôi ngóc đầu nhìn quanh và thấy nó đang từ trên đồi chạy xuống chỗ chúng tôi, còn cách hơn chục mét nữa.

Ben lăn khỏi người tôi. “Bọn anh không sao,” anh nói, “không sao cả.”

Chúng tôi ngồi dậy như hai con người vừa thoát khỏi mộng mị, rồi chậm chạp đứng lên và phủi tuyết khỏi người mình. “Cảm ơn đã xuống kiểm tra, chú em,” Ben nói khi Tim tới chỗ chúng tôi. (HTT: tác giả nên sáng tác câu cảm ơn của Ben thế này “Cảm ơn đã xuống làm kỳ đà. Chú em lát nữa chết với anh!” he he...)

“Cú trượt tuyệt vời nhỉ!” Tim kêu lên.

“Em cũng có quyền thế mà.” Ben nhặt sợi dây kéo xe trượt lên và bắt đầu đi ngược lên đồi, Tim theo sau. Tôi đi tụt đằng sau, cần thêm thời gian để bình tâm lại.

Từ đó cho đến hết buổi, Tim lúc thì trượt với tôi, lúc thì trượt với Ben. Khi nó muốn trượt một mình thì Ben và tôi thay phiên nhau trượt trên cái xe còn lại chứ không trượt xuống chung với nhau nữa. Tôi không biết anh nghĩ gì, nhưng tôi thì chắc chắn không thể ở gần anh một lần nữa mà không hôn anh.

Tôi không còn cảm thấy ấm nữa - sự thật là những ngón chân đông cứng của tôi không còn cảm giác - và Tim đã ướt sũng cả người vì đã lặn xuống tuyết quá nhiều. Cuối cùng chúng tôi ra về.

Trên đường trở lại nhà Harrington, cả Ben và tôi đều yên lặng, như thể lại tạo điều kiện cho tôi sa vào những giấc mơ giữa ban ngày. Cảm giác ấy thế nào nhỉ, khi môi anh đặt lên môi tôi? Mọi chuyện sẽ ra sao, nếu anh muốn có tôi, chỉ mình tôi thôi? Tôi tưởng tượng chúng tôi đang trở về nhà anh sau nụ hôn trên tuyết ấy. Chúng tôi cùng nhau đốt một đồng lửa rồi ôm nhau trước lò sưởi, và...

Tôi đáng ra nên bỏ qua phần lò sưởi. Hình ảnh của Sandra trong đêm trước Giáng sinh, ngồi bên lò sưởi với mái tóc vàng ánh lên trong ánh lửa, bàn tay gác hờ trên chân Ben, đột nhiên vụt lên trong tâm trí tôi.

“Allie! Allie!” Anh chàng Ben ngoài đời đang nói.

Chúng tôi đã về đến lối vào nhà Harrington, tôi thấy cô Jen và chú Sam đang ở trên hiên nhà.

“Có vài điều chúng ta cần nói chuyện với nhau,” Ben nói.

“Em nghĩ chị gặp rắc rối rồi,” Tim nhận xét. “Đó là cách anh ấy bắt đầu khi anh ấy nói chị đã làm sai điều gì.”

“Allie không làm sai điều gì cả,” Ben trấn an nó.

“Chưa làm,” tôi thêm vào, cười hơi lo lắng. Tôi sợ Ben cảm nhận tình cảm của tôi là sâu sắc. Giờ đây anh lo mọi chuyện đã đi quá xa và muốn làm rõ rằng chẳng có gì nghiêm túc giữa chúng tôi cả. Anh chắc chắn nghĩ anh cần phải làm rõ mọi chuyện trước khi tôi gặp Sandra, trước khi tôi nói điều gì đó có thể làm hỏng kế hoạch của anh dành riêng cho hai người họ vào đêm mai.

“Đó là về đêm mai,” anh bắt đầu.

Tôi cau mày, không nói gì.

“Cuộc diễu hành tàu thủy ở Windhaven mà em định đi với Mike, Ford và Julia. Em nhớ không?”

“Ồ. Ồ, phải. Có gì không?”

“Em đã từng xem cuộc diễu hành đó.” Tim chen ngang vào. “Đẹp lắm chị ạ. Tất cả các tàu đều thấp đèn sáng choang. Và ông già Noel đi trên một con tàu.”

“Anh muốn đảm bảo rằng em biết rõ em đang lâm vào tình thế nào,” Ben nói.

Tôi không thích cái giọng anh nói, nghe cứ như một ông anh đang cảnh cáo cô em út của mình vậy.

“Em không định leo lên tàu hay ra sát bờ sông, nhưng em có thể mặc áo cứu sinh nếu anh thấy nên làm như thế.”

“Nó chẳng giúp gì cho em ở trong rừng đâu,” anh đáp.

“Ý anh là gì?”

“Em định đi tới căn nhà gỗ của Ford ở trong rừng.” Giọng anh vỡ ra vì thất vọng. “Mà cha mẹ nó không có ở đó đâu.”

“Thì sao?” Tôi thách thức anh.

“Anh không muốn nhúng mũi vào chuyện của người khác, Allie. Nhưng các em em mới tới đây không lâu, và Julia có thể không biết những câu chuyện mà Ford thích kể - những chuyện nó khoe khoang với mấy thằng con trai khác. Cái nhà gỗ là nơi ưa thích cho... cho... những cuộc chinh phục của nó.”

Tôi cười nhạo cái lối nói lạc hậu của Ben.

Nhưng thực ra tôi đã nghĩ đến khả năng đó. Cô Jen có một căn nhà gỗ ở Windhaven, một nơi cắm trại cách khoảng bốn mươi phút đi xe từ Thornhill, và tôi biết hầu hết những túp nhà đó đều rất tách biệt, bao quanh bởi rừng rậm. Lý do chính khiến tôi nói vâng hôm trước chỉ để đảm bảo rằng Julia không đi một mình tới đó.

“Mike cũng không phải là thiên thần,” Ben thêm vào.

“Xin lỗi?” Bây giờ thì anh tiến vào khu vực nguy hiểm rồi.

“Mike khá nổi danh.”

“Anh cũng thế mà,” tôi nhắc anh. Đúng là đồ ngớ ngẩn - lại đi cố hủy diệt cái hy vọng lãng mạn mỏng manh của tôi, niềm hy vọng duy nhất khiến tôi quên được anh!

“Không phải cùng loại nổi danh đâu,” anh đáp, hàm nghiến chặt.

“Anh nổi danh về chuyện gì?” Tim hỏi.

Ben nhìn xuống nó. “Chuyện này là chuyện riêng giữa Allie và anh thôi, được chưa? Ba và cô Jen ở trên hiên kia kìa. Lên mà kể cho họ nghe chuyện trượt tuyết đi.”

Tim giả vờ như bước đi, nhưng lại vòng ra sau, đứng ngay sau Ben, lắng nghe. Ben nói với tôi, “Mike thích huỳnh hoang về cô gái mà nó đã cặp và về điều mà nó đã làm, điều họ đã làm...”

“Anh nói cứ như em chỉ là một cô bạn gái khác của Mike vậy,” tôi nói một cách giận dữ. “Anh có muốn em coi Sandra chỉ là một cô bạn gái khác của anh không?”

Anh quay đi.

“Sao anh có quyền...”

“Nghe anh này,” anh nói, quay người lại. “Tính Mike rất thích ganh đua.”

“Anh thì không thể chắc?” Tôi đáp. (Ặc, Allie “quát” câu này hơi đau nhỉ?)

“Để cho anh được yên đi!” Ben la lên, má anh bắt đầu đỏ rực.

“Em sẽ làm thế,” tôi đáp, “chừng nào anh để đời tư của em được riêng!”

Cô Jen và chú Sam quay lại, nghe thấy đoạn đối thoại nảy lửa của chúng tôi. Tim cũng chẳng đi đâu cả.

“Anh chỉ đề phòng cho em thôi,” Ben bảo tôi. “Anh đang cảnh báo em, Allie. Mike thì thích ganh đua, và bởi vì nó không thể ganh đua trong kịch nghệ và Ford không thể ganh đua trong thể thao, nên chúng ganh đua ở lãnh vực khác.”

“Lĩnh vực gì thế?” Tim hỏi. (chết mất thôi, Tim ơi là Tim) Ben liếc ra đằng sau. “Ồ cái thằng này, xéo ngay!” (hahaha...)

“À,” tôi nói, “có thể em không nhiều kinh nghiệm như anh và mấy gã nam nhi trường Thornhill, nhưng không anh chàng nào dụ dỗ được em làm gì. Em biết mình là ai.” Một con ngốc đã phải lòng anh, tôi nghĩ. “Và em biết điều em muốn. Mà điều cuối cùng em muốn ngay lúc này là anh đừng cư xử như ông anh cả vậy.”

“Được thôi,” anh nói.

“Được thôi,” tôi nói. Chúng tôi nhìn nhau trân trân, rồi tôi quay gót và chạy huỳnh huych về nhà

Hết chương 16

17. Chương 17

Chương 17

Tôi thích rừng cây. Thêm một dòng sông và một căn nhà gỗ nhỏ là đủ biến tôi thành một nơi cắm trại hạnh phúc. Năm giờ chiều ngày thứ năm, tôi háo hức xỏ đôi giày chạy mới của mình vào. Bất chấp lời cảnh báo của Ben, tôi đang mong ngóng chuyển đi tới Windhaven.

Sandra, kẻ đã sẵn sàng đến buổi hẹn với Ben, đi vào phòng tôi, lưng một đôi hoa tai màu bạc hợp với bộ cánh của nó. “Nếu chị không ngại thì em khuyên chị một tý,” nó nói, nhìn xuống đôi giày nặng nề của tôi. “Mike thích những thứ thực sự nữ tính.”

Tôi nhún vai. “Nếu anh ấy đi giày ống cao gót thì với chị cũng không sao.”

Julia đang ở trong nhà tắm, tiếng cười của nó vọng tận ra ngoài. “Em mượn đôi giày chạy cũ của chị được không, Allie?” “Được chứ, chị thừa cả mấy đôi tất ấm nữa.”

Chúng tôi cần tắt đèn khi chúng tôi đến vùng tàu đậu ở Windhaven Marina trên bờ sông Hudson. Đêm rất trong và lạnh. Các con tàu lướt qua với hàng ngàn bóng đèn màu nhấp nháy trong gió, mỗi con tàu như một vì sao lấp lánh trên nền đêm đen. Mike đứng sau lưng tôi, đôi tay ấm áp của anh ta choàng quanh tôi, đầu hấn chụm vào đầu tôi, hai đứa hứ lên mỗi lần có một con tàu đi qua. Đó là một quang cảnh lung linh, lãng mạn và có thực; có thể chính điều đó đã thuyết phục tôi rằng đã đến lúc bỏ cuộc. Dù đã cố gắng hết sức, tôi vẫn không thấy có cảm giác gì với Mike cả.

Sau cuộc điều hành, chúng tôi trở lại bến thuyền để lấy mấy chiếc ba lô đựng chăn và đồ ăn nhẹ.

“Tôi nghĩ chúng ta nên để ô tô lại đây và đi bộ dưới trăng lên chỗ nhà gỗ,” Ford nói khi chúng tôi khoác túi lên. “Chỉ cách đây khoảng nửa dặm thôi.”

“Nghe hay đấy,” tôi đáp. Tôi ước gì có thể đi bộ cả đêm.

Ford dẫn đường, theo sau là em gái tôi và tôi, Mike đi cuối hàng. Con đường lộng gió nhưng ánh trăng dõi theo bước chúng tôi đi, rọi xuống qua những cành cây trơ trụi lá, long lanh trên những thân cây cổ thụ và những khúc gỗ nằm ngổn ngang phủ trắng tuyết. Quãng đường đi đã rất tuyệt vời nếu như Ford ngậm miệng lại. Thay vì lắng nghe sự im lặng diệu kỳ của đêm và những náo nức bí ẩn của các sinh vật trong rừng, chúng tôi phải nghe hấn cứ lải nhải về mình.

Trên đường đi, tôi để ý thấy ba lô của Ford bị tuột dây kéo. Tôi nhìn lom lom vào mấy cái lon sáng loáng bên trong; hấn đã mua một lốc bia sáu lon. “Mọi người có mang theo lon soda nào không?” tôi hỏi.

“Nhiều lắm,” Julia nói, chỉ vào cái ba lô của Ford, rồi nó nhìn thấy bia. Ford ngoái lại nhìn qua vai rồi bỏ ba lô ra để kéo khóa lại. Tôi mở cái ba lô mình đang mang ra, kiểm tra các thứ bên trong. Lại bia nữa. “Tôi hy vọng là chúng ta có soda,” tôi nói “bởi vì tôi không uống chất cồn đâu.”

“Mọi người sẽ khát khi chúng ta tới căn nhà gỗ,” Ford đáp, “Uống bia thì sẽ ngon hơn.”

“Chúng ta còn chưa đến tuổi mà,” tôi nhắc hấn. “Đừng lo, Allie, làm gì có ai ở đó,” Ford nói.

Mike liếc từ Ford sang tôi.

“Chỉ thế thôi,” tôi bảo Ford, “Nếu chúng ta có đến tuổi đi chẳng nữa, tôi cũng không uống vì tôi ở một nơi biệt lập với những người chưa thân lắm.”

“Allie là bồ của ông,” Ford bảo Mike. “Đêm trước ông bảo gì nhỉ - ông thích một thách thức à?”

“Gì cơ?” tôi nói.

“Được rồi, Allie,” Mike bình thản trả lời. “Anh có mang một lon soda. Chúng mình có thể chia nhau.”

“Chia ba nhé,” Julia đề nghị.

“Julia là bồ của ông,” Mike nói.

“Họ sẽ thay đổi ý kiến khi chúng ta đến chỗ nhà gỗ và ở đó lạnh cóng như một miếng thịt cấp đông.” Ford đáp.

“Đừng có mong” tôi nói.

“Allie, ở đó không có lò sưởi điện đâu,” hắn nói tiếp. “Phải mất một lúc mới nhóm lửa được.”

“Tôi biết. Tôi là một nữ hướng đạo sinh mà.”

“Thì biết thế,” Ford nhận xét. Hắn quay sang nói với Julia. “Ba mẹ anh có cất rượu mạnh ở đó. Em sẽ thích à xem. Em uống đến đâu thấy ấm đến đấy.” Hắn kéo Julia dựa vào người hắn rồi đưa tay lần từ trên xuống dưới phía trước người Julia.

Julia chưa kịp phản ứng gì thì có tiếng gậy cái rầm trong bụi. Cả lũ chúng tôi giật nảy mình. Nghe như một con thú lớn, có lẽ một chú hươu, vừa chạy ngang sau lưng chúng tôi. Ford tranh thủ giây phút ấy giữ Julia chặt hơn, tay hắn lướt phía trước người nó, miết chặt vào thân thể nó. Tôi thấy Julia đẩy ra, cố thoát khỏi vòng tay hắn.

Lại một tiếng rầm nữa, rồi có tiếng la. “Chị Allie! Chị Allie! Cứu với!” Là giọng Tim. Trong một thoáng, tôi đứng ngây ra vì kinh ngạc, rồi tôi chạy ngược lại phía sau. Julia ở ngay sau tôi, hai gã kia theo sau nó.

“Tim, em ở đâu?”

“Đằng này,” nó hét trả lời tôi. “Ở đây.” Chúng tôi tìm thấy nó trong một khoảng rừng trống hẹp cùng với ai đó nữa. “Craig!” tôi ngạc nhiên kêu lên.

Anh hàng xóm nhà Tim đang đứng trên một chân, dựa lưng vào một thân cây, tay bám chặt vào một cành cây sà thấp. “Chào mọi người,” Craig chào chúng tôi, cứ như chúng tôi gặp nhau tình cờ ở căng-tin nhà trường vậy. “Có chuyện gì vậy?” “Craig bị đau hả?” Tôi hỏi. Tuyết bám đầy áo khoác hắn. Và tôi thấy hắn không dám đứng thẳng trên chân bên kia.

“Chỉ dừng nghỉ thôi mà,” hắn đáp.

“Anh ấy bị đau, anh ấy thụt chân vào một cái hố,” Tim nói.

Mike lắc đầu, miệng anh ta mím chặt có vẻ phẫn nộ. Rồi anh ta cúi xuống nắn thử cái mắt cá chân bị đau. Craig nhăn mặt. “Tôi ổn mà, thật đấy,” anh ta khẳng khái.

Mike không chịu. “Tôi nghĩ ông đã làm gãy chân ông rồi. Ông phải đi khám thôi. Allie, cho anh mượn cái khăn của em và đỡ chân nó lên khỏi mặt đất cho anh, nhé?”

Tôi quỳ xuống, đỡ chân cho Craig trong khi Mike cố định cái chân đó lại bằng khăn của anh ta và khăn của tôi, quấn chặt bàn chân và mắt cá chân như một cái găng đấm bốc khổng lồ. Ford ngồi xuống một khúc gỗ và nhìn, trông điệu bộ cứ như sắp bóp cổ Craig. Julia thì vẫn đứng, dù Ford đã phủi sạch một chỗ rộng trên khúc gỗ cho nó.

“Em làm gì ở đây thế Tim?” nó hỏi.

“Ừm...”

“Tôi chụp ảnh cuộc diễu hành tàu thủy,” Craig trả lời hộ thằng bé, “và mang Tim theo.”

Ford nheo mắt lại. “Thế máy ảnh của ông đâu?”

“Trong xe. Tôi chụp gần hết phim mất rồi.”

Mike ngồi lên gót chân, ngấm nghĩa công trình của mình. “Xong rồi đấy.” “Cám ơn, Mike,” Craig nói. “Đã thấy đỡ hơn nhiều rồi. Đi chơi vui vẻ nhé, mọi người. Tim và tôi quay lại bãi đỗ xe đây.”

Nhưng Tim lắc đầu. “Craig,” nó nói.

“Chúng ta về thôi, Tim,” Craig đáp, chưa lần nào tôi nghe anh ta cộc cằn như thế. Anh ta cố bước đi, rồi dừng lại hít mạnh một hơi. Tôi biết anh ta đau đến kinh khủng.

“Đừng có mà bước trên chân ấy, thằng ngu!” Mike nói gay gắt.

“Được mà, không sao đâu,” Craig đáp. “Mọi người cứ đi đi. Chúng tôi cũng không còn cách xa chỗ đậu xe mấy, Tim sẽ tìm cho tôi một cái gậy để chống, đúng không, Tim?”

Thằng bé không nhúc nhích.

“Vòng tay qua vai tôi rồi dựa vào tôi,” tôi bảo Craig. “Tôi sẽ đưa Craig xuống.”

Anh ta từ chối. “Tôi không muốn phá hỏng buổi tối của các bạn.”

“Tôi thấy rất khó tin ông,” Ford nói với một nụ cười mỉa mai. “Nói thật là tôi thấy ông rất khó tin.”

“Anh sẽ đỡ phía bên kia nó, Allie,” Mike nói. “Chúng ta sẽ đi nhanh hơn.”

“Tôi xin lỗi về chuyện này,” Craig bảo tôi khi chúng tôi giúp anh ta bước đi.

“Khi nào ông đi lại được, tôi sẽ giết ông,” Mike đáp.

“Tại sao không chấp dứt nỗi đau đớn của tôi ngay bây giờ đi?”

“Bởi vì tôi còn nợ ông mấy bức ảnh đẹp trên báo.”

Chúng tôi đã về đến bãi đậu xe. Vì xe hơi của Craig là xe số sàn, đòi hỏi phải dùng cả hai chân khi lái, nên Mike đành phải đóng vai tài xế chở Craig và Tim. Julia và tôi ngồi trên xe của Ford chạy theo sau. Sáu chúng tôi gặp nhau tại phòng cấp cứu của bệnh viện cách Thornhill khoảng mười dặm đường. Vừa đến nơi tôi liền điện thoại cho chú Sam từ một trạm điện thoại công cộng. Chú nói sẽ liên lạc với cha mẹ Craig, rồi mau chóng ra ngoài để lo mọi chuyện.

Đến lúc tôi quay lại chỗ cả nhóm thì Craig đã được đăng ký xong và được cho ngồi trên chiếc xe đẩy, thành thử chẳng có việc gì cho chúng tôi làm ngoài ngồi chờ đến lúc có người trông nom anh ta.

“Không có lý do gì để mọi người nán nã ở đây cả,” Craig bảo chúng tôi. “Có người ở nhà sẽ đến mà.”

Ford và Mike liếc cái đồng hồ treo tường. Mới có tám giờ hơn mấy phút – còn khối thời gian để tiếp tục cuộc đi chơi.

“Tôi ở lại,” tôi nói. Julia vẫn không nói gì, nhưng nó chọn chỗ ngồi kế tôi, ý như muốn nói, Allie làm gì thì tôi làm vậy.

“Ông biết tôi đang nghĩ gì không,” Ford nói với Craig, “làm sao ông luôn nhìn về hướng chúng tôi trong trận bóng rổ - cả ở quán Bingos nữa – mà lại không nhìn thấy Julia vào lúc này?”

Tôi muốn thoi vào mũi hắn một thoi, nhưng Craig điềm tĩnh đáp, “Đó là phản ứng bình thường khi ta cư xử như một thằng ngốc.”

“Đó là phản ứng bình thường khi ta thực sự say mê một cô gái mà ta không thể có được,” Ford nói.

Craig nhìn thẳng vào mắt Ford.

“Nếu tôi không biết rõ ông,” Ford vẫn khẳng khái, “tôi sẽ nghĩ là ông đang theo dõi chúng tôi tối nay.”

“Chúng em theo dõi đấy,” Tim tự nguyện nói, “để đảm bảo là chị Allie và chị Julia được an toàn.”

“Cái gì?” Mike nói. “Tại sao?”

“Anh Ben bảo chị Allie là chị ấy không nên đi bởi vì anh Ford làm các thứ trong căn nhà gỗ của anh ấy,” Tim đáp. “Anh ấy nói anh cũng sẽ thế, Mike, bởi vì anh là người gánh đũa” (HTT: hô hô...Tim cute quá đi, Tim ui! Iu ghia!)

“Gánh đũa,” tôi bình thản đính chính.

Mike, Julia và Ford quay sang nhìn tôi – Ford nhìn về hoài nghi.

“Đó là điều Ford khoác lác với mọi người,” tôi nói.

“Thế mà chị Allie vẫn muốn đi,” Tim nói tiếp. “Và anh Ben nhất định không đi với em để bảo đảm an toàn cho chị ấy. Cho nên em mới nhờ anh Craig vì anh ấy định chụp ảnh cho buổi điểu hành.”

“Allie,” Julia nói về buộc tội, “Sao chị lại có thể không nói gì với em về điều này được nhỉ?”

Tôi nhún vai. “Chị cho rằng đó chỉ là lời đồn đãi. Ngoài ra chị biết chúng ta có thể tự lo lấy thân.”

Ford lầm bầm chữ thề. Mike trông bức bối. Craig nhìn chăm chăm vào cái bàn đăng ký, miệng mím lại trông dữ tợn. Julia nhìn Craig một chút rồi kê tay lên cằm, ngón tay che kín phần dưới của gương mặt.

Đó là cảnh Ben tìm thấy cái nhóm nhỏ ngộ nghĩnh của chúng tôi. Anh và Sandra được cử tới bệnh viện trong lúc chú Sam cố liên lạc với cha mẹ Craig. Ford là người đầu tiên thấy Ben. “Cảm ơn nhé,” hắn nói một cách chậm chọc. “Cảm ơn nhiều.”

Ben ngập ngừng nhìn từ người này sang người khác. “Tim, em đã ở đâu với...”

“Anh nhất định không đi với em,” Tim la lên tự vệ. “Em đã nhờ anh, nhưng anh nói chuyện bạn bè của chị Allie không phải là chuyện của chúng mình.”

“Ôi trời,” Ben lẩm bẩm, hình dung được tình huống. “Tôi đã gây ra chuyện gì thế này?”

Rồi Ben nhận nhiệm vụ, bảo rằng anh sẽ ở lại với Craig và Tim. Julia trông như thể sắp khóc và yêu cầu Ford đưa về nhà.

“Tôi cũng thế,” tôi nói.

“Cả tôi nữa,” Sandra hòa vào. “bệnh viện lúc nào cũng buồn chết đi được.” Nó là người duy nhất vẫn còn tâm trạng phấn chấn. “Tôi thật không hiểu nổi tại sao người ta lại chịu nổi bệnh viện.”

“Người ta đến bệnh viện không phải để vui vẻ,” tôi can đảm.

Nó nhún vai và ít phút sau đã chui vào xe của Ford, ngồi chen vào giữa tôi và Mike, Sandra và Mike nói chuyện suốt trên đường về nhà, tuy thế họ nói gì tôi không biết và không quan tâm.

Tâm trí tôi đang nghĩ về Craig... với Julia và Ben với tôi, và cái mớ lùm xùm chúng tôi đã tạo ra. (HTT: Haizz, cuối cùng mèo ngốc Allie đã nhận ra nó yêu anh kia, Ben! Ngốc thế yêu j ệt, yêu em nà! Hihi...)

Hết chương 17

18. Chương 18

Chương 18

Sandra nghĩ thật may mắn là chúng tôi đã đi ngang qua chỗ Craig bị thương. Tôi không mở mắt cho nó làm gì. Julia chẳng nói gì đêm ấy cho tới khi tôi gặp nó trong phòng tắm. Nó đang chà răng điên cuồng.

“Muốn nói chuyện không?” tôi hỏi.

Nó chỉ cho tôi một miệng đầy bọt kem đánh răng.

“Chị nghĩ chị đáng ra phải báo cho em biết trước.”

Nó khạc vào bồn rửa rồi súc miệng. “Chị nghĩ đúng rồi đấy.”

“Chị... chị nghĩ chị không muốn tin đó là sự thật,” tôi giải thích.

“Để chị có thể ghi một điểm với Ben chứ gì? Để chị có thể đi chơi trong lúc anh ấy đi chơi chứ gì?”

Lời của nó đã trúng đích.

“Em xin lỗi, Al.” nó nói nhanh, “Em giận điên và em làm loạn hết cả lên.”

“Điên với chị à? Hay điên với Ford?”

“Với cả hai người – Và với cả bản thân em nữa. Em hẳn đã bị rồ khi quyết định hẹn hò với hắn.”

“Chị hy vọng là Craig sẽ bình an.”

“Em cũng thế.” Nó đáp, nhưng không chủ động nói gì thêm.

Buổi sáng hôm sau, tôi điện thoại đến nhà Craig và để lại lời nhắn, bảo anh ta gọi lại khi nhận được tin ấy. Rồi chị em tôi bị mẹ lừa vào một trận tổng vệ sinh nhà cửa. Trong bữa trưa, Sandra hỏi mượn xe để nó đi mua sắm.

“Ý em là vẫn còn một bộ ở trung tâm thương mại mà em chưa thử à?”

Nó nhe răng cười với tôi. “Nếu mà có thì em sắp tìm ra nó đây.”

Sandra vừa đi khỏi thì Julia bắt đầu tập piano. Nó chơi dồn dập như cơn bão đến nỗi không nghe thấy tiếng gõ cửa phía sau.

“Chào Craig.” Tôi nói khi ra mở cửa. “Thế nào rồi?”

“Khỏe.” Anh ta dựa trên một đôi nạng. “Khỏe mà.”

“Tôi thấy rồi. Nói cho tôi biết đi, Craig đang dần biến thành cái xác ướp hay đó là ủng kiểu mới thế?”

Anh ta cười vang. “Cái chân bị gãy, nhưng không tệ lắm đâu.”

“Nào, vào đi.”

“Tôi không ở lâu đâu.” Anh ta nói, tập tễnh đi vào bếp.

“Còn đau không?” tôi hỏi. Anh ta lắc đầu. “Họ cho tôi nhiều thuốc giảm đau lắm.”

“Thế à? Chúng có tác dụng với tim chứ?”

“Không được đến thế.” Anh ta đáp, ngồi lên mép một chiếc ghế đầu. “Tôi thật sự xin lỗi về tối hôm qua, Allie. Tôi đến để xin lỗi.”

“Craig không nợ lời xin lỗi.” tôi đáp “Ford chất đầy bia trong ba lô. Tôi thật mừng là được về nhà.”

Anh ta gật đầu. “Tôi hy vọng là có gì thuận lợi cho Allie từ vụ đó. Tôi nghĩ lẽ ra Allie nên ở lại bệnh viện để có thời gian với Ben một lát.”

“Tại sao tôi muốn có thời gian với Ben?” Anh ta chỉ nhìn tôi.

“Tôi lộ liễu đến mức ấy cơ à?”

“Có thể tôi nhận ra vì tôi cũng trong tình trạng tương tự.” anh ta xếp cặp nạng qua một bên rồi cởi ba lô ra. “Tôi mang cho Julia mấy bức ảnh,” anh ta nói, mò tay trong túi. “Tôi rửa hai bản, để một phong bì cho Julia và một cho Allie để phòng trường hợp Allie muốn mang ảnh về trường. Trong bì của Allie tôi bỏ thêm ảnh của Sandra và Tim... và Ben. Được không?”

“Đó là món quà quý nhất mà Craig có thể tặng cho tôi. Cảm ơn Craig.”

Anh ta liếc nhanh vào phòng khách, nơi tiếng dương cầm đã lên đến đỉnh cao dữ dội. “Tôi cũng mang cặp vé xem nhạc kịch cho Julia.”

“Tôi đi gọi nó đây.”

“Allie, chờ đã.” Anh ta nói. “Allie ở đây trong khi tôi xin lỗi Julia được không? Tôi thấy mình như một thằng ngốc thực thụ.”

“Tôi sẽ ở lại.” tôi hứa. “nhưng Craig không phải là một thằng ngốc.”

Tôi vội vã bỏ đi và tóm được em mình đang trong một quãng lặng ngắt.

“Xin một phút được không?” tôi hỏi. “Craig đang ở trong bếp.”

Đôi tay Julia vờn nhẹ trên những phím đàn. “Craig á?” Nó đứng bật dậy và đâm sầm vào chiếc đàn piano. Thật chẳng giống nó tí nào. Khi chúng tôi đi ngang qua hành lang, tôi thấy nó liếc bóng mình trong gương và vén lại một món tóc. Có hy vọng rồi.

“Ôi không,” nó kêu lên khi thấy bộ dạng của Craig. Anh ta tặng nó một nụ cười gượng gạo. “Có chuyện gì ghê gớm đâu mà. Và tôi cũng không ở lại lâu đâu. Tôi chỉ muốn xin lỗi thôi.”

“Về điều gì?” nó hỏi.

“Vì đã phá hỏng cuộc hẹn hò của em tối hôm qua. Vì làm Ford phát cáu. Vì làm em phải ngại ngùng. Vì cư xử như một thằng ngốc. Tôi còn sót chuyện gì không?”

“Có chuyện gì ghê gớm đâu mà.” Nó lặp lại lời Craig lúc này.

“Tôi nghĩ có thể em thích những bức ảnh này,” anh ta bảo Julia, trao cho nó cái phong bì. “Đây toàn là những bức tôi chụp trong vở diễn mùa thu. Tôi sẽ rửa thêm nếu em muốn tặng vài tấm cho Ford.”

“Cảm ơn,” nó nói và mở phong bì ra. Tôi nhòm qua vai nó. Ben đã đứng về những tấm hình: bức trên cùng cho thấy nhiều hơn cả một gương mặt đẹp. Craig đã bắt được cả tinh thần và sinh lực của Julia trong đó. Nó lộ ra một bức ảnh khác, bức anh ta chụp ở hậu trường trước khi nó ra sân khấu. Người ta có thể thấy rõ niềm say mê của nó, sự nỗ lực tập trung tư tưởng, nỗi sợ hãi và niềm hy vọng, tất cả chứa đựng trong con người Julia. “Cái này thật tuyệt vời,” tôi nói, lấy tấm ảnh từ tay nó, giơ lên cho Craig xem.

Anh ta gật đầu và mỉm cười. “Đó là bức mà tôi thích nhất. Tôi dùng ống kính chụp từ xa.”

Julia thả những tấm ảnh lại vào trong phong bì. “Em muốn xem những bức ảnh này một mình nếu anh không phiền.” “Chắc chắn rồi. Tôi phải đi đây.” Craig đáp, đeo lại ba lô lên. “Còn một điều nữa, tôi có hai vé đi xem buổi hòa nhạc do đoàn nhạc kịch Hudson biểu diễn vào đêm Giao thừa.”

Julia mở to đôi mắt. “Vào đêm Giao thừa á?”

Anh ta gật đầu rồi thò tay vào túi quần. “Đoàn địa phương thôi. Nhưng tôi nghĩ họ diễn hay. Vả lại họ diễn vào đầu buổi tối, nên tôi nghĩ em và Ford vẫn có thể kịp đi xem trước khi đến dự tiệc nhà Twist.”

“Ồ,” nó kêu lên vẻ thất vọng.

“Tôi không thể chữa lại buổi tối hôm qua được,” anh ta giải thích, “Tôi hy vọng những cái này có thể giúp ích theo cách nào đó.” Anh ta trao cho Julia hai tấm vé rồi vươn mình tỳ lên đôi nạng.

Julia ngược đôi mắt tròn xanh biếc của nó nhìn anh ta đắm đắm, nó đứng gần đến nỗi anh ta phải cúi đầu xuống nhìn nó. Tôi đã thấy mảnh khốc này trước đây rồi.

“Vấn đề là,” nó nói. “thể loại nhạc kịch duy nhất mà Ford biết là phim truyền hình nhiều tập. Em nghĩ là anh ấy sẽ thất vọng lắm.”

“À, tôi chỉ cố tìm ra thứ gì đó em thích thôi. Chỉ có cái đó là đáng kể.”

“Thế anh có muốn đi không?” nó nói, cặp lông mi dài lướt nhẹ qua anh ta. “Anh có chắc là có ai đó sẽ nghe buổi hòa nhạc?”

Craig đáp. “Có thể là Allie và em đi với nhau.” Anh ta gợi ý. “Rồi gặp gỡ với...ai đó, anh không biết. Anh không thạo những thứ này.”

Julia đập nhẹ cặp vé phạt qua phạt lại cổ tay, rồi nó để tay lên tay Craig. “Em nghĩ anh thích thể loại âm nhạc này. Anh nói là đoàn diễn hay còn gì.”

“Anh thích tất cả các thể loại,” anh ta đáp, đu mình về phía cửa ngay khi Julia buông bàn tay ra. “Và đoàn này thực sự tài năng đấy. Chà, anh phải về trả xe cho ba anh đây. Ba anh không thích lái cái xe số sàn của anh.” (HTT: Ặc, Craig ngố!)

Julia nhìn anh ta khắp khênh ra phía hàng hiên, rồi vội vã chạy theo anh ta và nắm lấy đôi nạng của anh ta từ phía sau, “Em không thả ra đâu,” nó nói. Craig ngoái lại nhìn nó, kinh ngạc.

“Còn muốn em giơ ột cái bảng lên à?” nó hỏi, nản chí. “Thôi nào, Craig, em đang gợi ý cho anh mời em đi chơi.”

“Bao giờ?” Anh ta hỏi.

Nó nhấp nháy mắt rồi phá lên cười. “Quay lại nào.” Nó nói, thả một bên nạng ra. “Làm ơn đi!”

Anh ta đối mặt với nó, trông vẻ ngập ngừng.

“Em thật bất lịch sự khi em không gọi lại cho anh.” Julia bảo anh ta. “Bất lịch sự và nhằm lẫn về anh.”

Anh ta quan sát mặt nó như thể nó đang nói tiếng nước ngoài.

“Em xin lỗi, và em đang xin một cơ hội khác. Được không? Buổi hòa nhạc lúc mấy giờ?”

“Bây giờ.”

“Hỏi em đi, Craig. Hỏi em xem có làm gì vào đêm Giao thừa không đi! Em biết điều này thật ngu ngốc và lạc hậu, nhưng em là loại con gái thích được con trai mời đi chơi.”

“Anh lại thích được con gái mời,” anh ta đáp.

Julia gặm móng tay, có vẻ bồn chồn.

Mắt Craig nheo lại một tý, rồi một nụ cười thẹn thò hiện ra trên mặt. “Em muốn đi chơi đêm Giao thừa với anh không?” anh ta hỏi.

“Có.”

Có cách nào để hai người nhìn nhau mà cũng bằng hôn nhau không nhỉ? Cái nhìn đăm đăm đuổi của họ chính là như thế. Tôi lặng lẽ đóng cánh cửa sau lại rồi rút lui vào phòng giải trí gia đình, nghĩ rằng ba Craig còn lâu mới được trả xe hơi.

Cái nhìn đó ám ảnh tôi cả ngày – cái nhìn đăm đăm giữa một chàng trai và một cô gái đang yêu. Đêm đó tôi trằn trọc qua lại, mãi mới ngủ được. Đã nhìn thấy thực tế ấy, tôi biết mình không thể giả bộ thêm được nữa.

Và tôi không thể đối mặt với tất cả các bên. Tôi đã thấy quý vài đứa bạn của lũ em tôi, như Janice và Caroline, nhưng một đêm tiệc tùng với cái đám đông ồn ào ấy và phải giả vờ với Mike không phải là cách tôi muốn mở màn năm mới. Julia bảo tôi rằng nó đã báo tin xấu cho Ford ngay sau khi Craig về nhà hôm thứ Tư. Thứ Năm là đến lượt tôi. Dù sao, không giống như Ford, Mike không phải là người xấu, và tôi cảm thấy mình thất hứa một cách đáng xấu hổ trong suốt buổi sáng cuối năm ấy. Nhưng anh ta đã nhận tin một cách khá bình tĩnh. Khi tôi đưa điện thoại cho Mike để giải thích, anh ta đã cắt ngang lời giải thích dài dòng của tôi và nói, “Được mà Allie, anh hiểu mà. Đừng lo về chuyện đó.” Tôi thấy biết ơn vì nó đã không làm khó tôi.

Mẹ tôi thì không hài lòng. Đúng lúc mẹ nghĩ con vệt xấu xí của mẹ sắp biến thành thiên nga thì tôi lại tuyên bố sẽ ở nhà trong đêm tiệc tùng cuối năm ấy.

“Ba ước ba cũng được ở nhà,” đó là những gì ba tôi nói.

Một tiếng sau. Khi tất cả mọi người đều ra ngoài đi công chuyện thì cô Jen xuất hiện, ăn mặc cứ như mới đi làm về, không một lời giải thích về chuyến viếng thăm ngẫu hứng của mình.

“Là về chuyện tối nay, phải không cô?” Tôi hỏi một cách ngờ vực. “Mẹ con điện thoại cho cô à?”

“Ba con!”

“Ồ phản bội.”

“Ba con nói cô cháu mình giống nhau.”

“À, nếu như mình giống nhau thì cô phải biết có những lúc ở một mình là sướng nhất, cô nhỉ. Ba con biết điều đó mà!”

Cô tôi gơ ra một cái hộp màu trắng có buộc dây. “Cô có ghé qua hiệu bánh. Sắp đến bữa trưa rồi. Con muốn tặng vòng eo và nói chuyện tý không?”

“Không.”

Cô tháo sợi dây và mở hộp. Tôi sầm soi mấy cái bánh nướng. “Ồ, sao lại không nhỉ.” Tôi nói. Chúng tôi bắt đầu ăn mấy cái bánh ca- vát và điểm qua những chuyện đã xảy ra tại Windhaven. Tôi đoán là tôi đã nói đi nói lại mấy lần.

“Cô nghĩ là cô đã biết chuyện về Julia, Craig và tình yêu đích thực rồi.” cuối cùng cô Jen bảo tôi, tay phải chồm bột đường bám trên mép. “Con đang thực sự nghĩ đến chuyện gì thế?”

Ben. Anh ở trong tâm trí tôi từ ngày chúng tôi gặp nhau.

“Muốn cô đoán không?” Cô hỏi. Tôi liếc đi chỗ khác.

“Ben Harrington.” Cô nói. “Giữa hai đứa con có gì rắc rối thế? Khi bọn con mới bắt đầu, mọi chuyện tốt lắm cơ mà.” Tôi có thể cảm thấy nước mắt đang dâng lên mi.”Con đã sai lầm.”

“Ý con là sao?”

“Con nhận ra điều đó ngày hôm qua. Con nhìn Craig và thấy cậu ấy cứ bỏ lỡ cơ hội mãi. Cậu ấy tin chắc mình không có cơ hội đến nỗi cậu ấy không nhận ra nó. Thậm chí ngay cả khi Julia nháy mắt với cậu ấy như con bướm giấy chết. Cảnh đó đã thức tỉnh con. Con đã có một cơ hội với Ben, nhưng con không đưa tay ra đón lấy. Con để Sandra chiếm mất. Thậm chí con không thử lấy một lần.”

Cô tôi gật đầu.

“Có điều là, trong học tập hay trong thể thao, con luôn làm người chủ động. Nhưng con cứ thu mình lại khi ở giữa đám đông và nghĩ rằng không chàng trai nào có thể thích thú gì với con khi con có hai đứa em xinh đẹp ở bên cạnh. Con quá nhút nhát.”

“Chúng ta ai chả có lúc nhút nhát,” cô Jen nói.

“Vâng, nhưng con...”

Cô tôi kiên nhẫn đợi tôi nói tiếp.

“...con nghĩ là con yêu anh ấy. Con không tránh nổi. con yêu anh ấy rồi.” Tôi cố nuốt nước mắt vào trong, nhưng vô ích. “Chọn rõ đúng lúc để mà nhút nhát, phải không cô? Con biết, con biết, con còn trẻ, còn nhiều cơ hội trước mắt.”

Cô Jen nhìn tôi mỉm cười và dịu dàng chạm vào tay tôi.

“Con ước gì mình đừng có nhớ anh ấy nhiều đến thế. Và con ước mình đừng có cư xử giống con ngốc đến thế.”

“Allie, có một điều cô biết về tình yêu, đó là con không thể yêu người khác khi con không yêu chính bản thân con. Cả hai người phải tin rằng mình có rất nhiều để trao tặng cho nhau. Cô nghĩ giờ đây con đã tin vào bản thân nhiều hơn rồi. Lần tới khi con có cơ hội để yêu, con sẽ sẵn sàng.”

“Liệu rồi có được như con nghĩ về tình yêu lẽ ra có giữa con và Ben không?”

“Ồ, cứ chờ xem, cô bé.” Cô tôi mỉm cười nói. “Con cứ chờ xem!” Cô ôm tôi thật chặt.

“Cô dâu sắp cưới như cô,” tôi trêu cô, “ai mà chẳng mơ mộng hão huyền.”

“Có thể, rất có thể. Còn đêm nay, cái này có phù hợp với con không?” Cô giơ ra một sợi dây, treo lủng lẳng một chiếc chìa khóa. (HTT: Bà cô này đang ...nói giáo cho giặc. Cơ mờ chả biết ai là giặc? ^^)

“Căn nhà gỗ của cô à?” tôi nói, cầm lấy chiếc chìa khóa. “Con có thể hoàn thành nốt chuyến đi dưới ánh trăng ấy và thử cái túi ngủ mới của con. Con thích nó lắm.”

“Mẹ con sẽ cho rằng như thế là quá cô độc với con.”

“Con đã cắm trại một mình bao nhiêu lần rồi.” Tôi đảm bảo với cô, lắc lư chiếc chìa khóa trên sợi dây. “Ba con sẽ nói chuyện với mẹ con về chuyện đó – sau khi cô nói chuyện với ba con.”

Cô cười to.

“Chúc mừng năm mới,” tôi nói qua hàng nước mắt.

“Chúc mừng năm mới của con.”

Hết chương 18

19. Chương 19 - End

Chương 19

Mẹ tôi đóng một thùng đông lạnh đầy những món ăn tôi thích. Ba tôi mang cái thùng ra xe và kiểm tra lại pin trên điện thoại di động của tôi. Đó là cách nuôi con của ba mẹ tôi, và tôi rất biết ơn khi họ làm những việc đó mà không chất vấn gì tôi cả. (HTT: ờy, mình thích được như vậy quá cơ! ghen tị với mèo AI nhá!)

Tôi thấy tiếc là mình không được thấy Julia và Craig ăn diện đi dự buổi hòa nhạc tối đó. Tuy nhiên, tôi thấy mừng là không phải thấy bộ cánh của Sandra cho đêm Giao thừa, bộ cánh mà tôi biết chắc là sẽ làm người khác ngạt thở luôn. Tôi lên đường vào lúc bốn giờ và đến căn nhà gỗ vào lúc hoàng hôn.

Cả một lúc lâu, tôi đứng bên ngoài và ngắm bầu trời tắt dần những sắc màu kỳ diệu lần cuối trong năm. Rồi sau bữa tối gọn nhẹ, tôi ra ngoài đi dạo. Tôi nghĩ rất nhiều về Ben và tự hỏi nếu được đi dạo dưới trăng với anh thì sẽ như thế nào. Tôi nhớ từng giây cái nụ hôn suýt xảy ra trên tuyết và thấy mình lại sắp trào nước mắt, cổ liệu linh bám vào sự thông thái của cô Jen. Lần tới, tôi nghĩ. Mình giờ đây đã hiểu rõ mình hơn. Lần tới tôi sẽ sẵn sàng. Duy có điều làm thế nào để có cái lần tới ấy khi tôi chẳng thể yêu ai ngoài Ben, thì tôi lại không biết.

Khi tôi quay lại căn nhà của cô Jen thì mới 8h30, nhưng tôi thấy mệt. Tôi lôi một ôm củ vào trong căn nhà nhỏ một gian đó, nhóm lò rồi mặc chiếc áo ngủ buồn cười ở trường Fields vào. Chiếc áo này, vốn được giữ lại từ buổi diễn kịch năm học lớp 11, dài đến giữa đùi và được trang trí bằng những cái lông chim bé tí rực rỡ màu hồng, màu tím, màu da cam. Tôi xỏ đôi dép lê đầu báo mà Tim tặng tôi, tự cười nhạo cái bộ dạng tức cười trong đêm Giao thừa của mình. Cái túi ngủ đã được mở dây kéo và trải rộng trước lò sưởi. Ánh sáng ban ngày đã tắt nên tôi có thể chiêm ngưỡng ngọn lửa bập bùng. Tôi lôi một quyển tiểu thuyết lãng mạn ra và nằm xuống, đọc.

Tôi không qua nổi trang thứ 8. Ít nhất đó cũng là trang mà tôi thấy mình đang sắp mặt xuống khi lát sau tỉnh dậy. Tôi choàng dậy, giật mình bởi một tiếng động, dù đầu óc tôi mờ mịt đến nỗi không nhớ được rõ ràng là mình đã nghe thấy cái gì. Tuyết trượt khỏi nóc nhà ấy mà, tôi tự nhủ. Ngọn lửa sắp tàn, và căn nhà lạnh cóng. Tôi nhồm dậy bỏ thêm một khúc củ vào lò rồi lại nghe thấy một tiếng động khác: tiếng tuyết kêu lạo xạo, ai đó đang bước bên ngoài căn nhà nhỏ.

Cứ như cái người đó biết rằng tôi đang lắng nghe, bước chân dừng hẳn. Tôi chờ đợi trong im lặng, không dám thở. Có thể tôi đã tưởng tượng ra tiếng bước chân; có thể đó chỉ là một tay đi dạo dưới ánh trăng khác.

Tôi rón rén đi ra cửa sổ và nhòm qua khe những bức rèm nặng trĩu. Tôi sờn gai ốc. Từ góc đó tôi không thể nhìn thấy ai cả, nhưng có một chiếc xe đang đậu bên ngoài – một chiếc xe tôi không nhận ra. Chiếc xe Audi của tôi đậu ở sau nhà. Tôi tự hỏi liệu mình có thể chuồn được khỏi cửa trước, cánh cửa duy nhất của nơi này, và chạy vòng ra sau nhà đến chỗ xe mình không. Không – tốt hơn là nên chui ra qua cửa sổ phía sau. Cái cửa sổ tí hon ấy sao? Bình tĩnh lại nào, Allie. Đây chắc chỉ là một người cắm trại khác, có thể là ai đó bị lạc, tôi tự trấn an. Nhưng tôi thấy sợ. Nhớ ra mình để cái điện thoại di động trên bàn bếp gần cửa ra vào, tôi hồi hải đi lấy. Tôi định nhấn gọi 911 thì nhận ra rằng đến lúc cảnh sát tìm thấy một căn nhà nhỏ giữa rừng Windhaven thì tôi đã xơi một nhát rìu vào giữa lưng từ 8 đời rồi.

Đúng lúc đó thì tay nắm cửa kêu lách cách. Tôi nhìn trân trân, không tin nổi rằng ai đó đang đứng bên kia cánh cửa và xoay nắm đấm. Cánh cửa vẫn cài then trong; dù cô Jen chẳng mấy khi cài cửa ở vùng ngoại ô này, nhưng đêm ấy thì tôi có cài.

Rồi tôi nghe tiếng kim loại cọ vào nhau. Cạy một cái then cũ thì có dễ không nhỉ?

Tôi lấy thứ vũ khí duy nhất trong tầm tay – một cái chảo to treo trên bếp lò. Tôi đứng dựa vào bức tường, cánh tay giơ lên, sẵn sàng bổ mạnh xuống kẻ xâm nhập.

Cái then kêu lách cách, rồi cánh cửa bật tung ra.

“Ben!”

“Allie!” Chúng tôi nhìn vào nhau chằm chằm một giây lâu, rồi anh nói. “Em hạ cái đó xuống được không?”

Tôi thả rơi cái chảo xuống. Thấy mình ngu ngốc và đột nhiên nổi giận vì bị sợ một trận vô cớ. “Anh làm cái gì ở đây?”

“Anh đang định hỏi em câu y hệt.”

“Em được đưa chìa khóa.”

“Anh cũng thế,” anh nói giọng lạnh băng hệt như giọng tôi. Rồi anh nhìn tôi từ trên xuống dưới, chú ý đến cái áo sặc sỡ, đôi chân dài để trần của tôi và đôi dép lê đầu báo to xù.

“Anh đáng ra phải đi dự liên hoan,” tôi bảo anh. “Sandra đang chờ ở đấy. Nó đã mất cả tuần lễ để ghép cho được bộ cánh đặc biệt nhất.”

“Anh nghĩ bộ của em giặt giũ rồi,” Ben đáp một bên mép nhếch lên.

Má tôi đỏ bừng và tôi nhanh chóng rời xa anh.

Anh đi theo tôi “Nghe này, anh xin lỗi,” anh nói “Nhưng mà ba anh và cô Jen không nói với anh là em có thể ở đây.”

“Có thể à? Cô ấy biết thừa là em ở đây! Em không thể ngờ là cô ấy lại cố sửa mọi sự theo cách này!”

“Anh thực tình không biết là em ở đây mà, Allie,” anh nói cúi xuống nhặt quyển sách của tôi lên. “Em đọc sách loại này à?”

Tôi giật lấy quyển sách trong tay anh. “Anh phải thấy khói bốc ra từ ống khói chứ. Anh phải biết là có ai đó ở trong nhà chứ.”

“Anh đang mãi mê nghĩ về... chuyện khác. Anh thậm chí còn không thấy cái xe Audi của em nữa là khói từ ống khói.”

“Và còn nữa,” tôi nói, như thể tôi đã tóm được anh đang định lừa tôi. “đó không phải là xe của anh.”

“Là xe của ba anh. Anh cho Craig mượn xe vì nó cần một cái xe số tự động.” Tôi thả quyển sách xuống.

“Em mà gặp cô Jen thì...” tôi lẩm bẩm trong miệng.

“Cô ấy đang cố sửa cái gì?” anh hỏi.

Tôi ngược nhìn anh, và đôi mắt màu nâu sẫm của anh nín chặt tôi. Có lần nào anh nhìn vào mắt tôi mà tôi không cảm thấy như mình bị bỏ bùa không nhỉ? Tôi nhìn nhanh xuống đôi dép lông xù của mình. Tôi thà thi lại hai lần còn hơn trả lời một câu hỏi của anh. Nhưng tôi biết nếu tôi muốn tiến lên và sẵn sàng cho lần sau thì tôi phải thẳng thắn với anh.

“Cô Jen biết là em, ừm, kiểu như... đại loại như... phải lòng anh. Thế đấy!” Giọng tôi run lên. “Tất nhiên là anh đã quen với chuyện đó rồi. Tuy nhiên, em lỡ mất cơ hội của mình với anh, và cô ấy cố cho em thêm một cơ hội khác. Thế thôi.”

Tôi cảm thấy bàn tay anh trên vai tôi. “Allie, nhìn anh này.”

“Cảm ơn, nhưng em đã nhìn đủ rồi.”

Anh ôm lấy khuôn mặt tôi trong bàn tay, nâng nó lên cho tới khi tôi gặp phải mắt anh. “Đây là những điều anh chưa quen: thức dậy không thể nghĩ đến chuyện gì khác ngoài một cô gái. Đi ngủ vẫn nghĩ về cô gái đó. Mong rằng khi anh rẽ qua một góc phố, cô gái ấy đã đứng ở đó rồi. Lái xe đi và hy vọng như điên mỗi lần anh nhìn thấy một chiếc xe màu bạc chạy ngang. Lắng nghe bất kỳ điều gì về cô gái đó từ bất cứ ai – kể cả em của cô ấy, người mà anh được cho là đang hẹn hò. Cảm thấy ghen cả với một thằng-nhóc-bảy-tuổi-đầu khi cô gái ấy vòng tay ôm nó. Đó là những cái anh không thể nào quen được. Thế đấy!” Anh dịu dàng dùng ngón tay lướt theo viền môi tôi. “Anh chỉ cố sống cho qua kỳ nghỉ này.” anh nói “Anh không bao giờ nghĩ mình sẽ đem lòng yêu ai khác.”

“Anh cũng thế à?”

“Anh yêu em, Allie.”

Anh nâng đầu tôi lên và môi anh chạm vào môi tôi. Có một ngọn lửa êm dịu nơi môi anh, và nó tràn thẳng vào tôi. Tôi bắt đầu run rẩy. Tay anh vòng qua người tôi và kéo tôi lại gần. Chúng tôi ôm chặt lấy nhau, rồi anh hơi lắc lư tôi. “Anh không thể tin được là em đang thực sự ở trong tay anh,” anh nói, “và em muốn như vậy. Anh đã thôi hy vọng rồi.”

Tôi ngả đầu ra sau và sờ vào mặt anh. “Em muốn được như thế. Anh không biết được em đã muốn như thế nào đâu.”

Tôi có thể cảm thấy tim anh đập gấp gấp bên dưới áo Jacket. Anh kéo mặt tôi về phía anh và chúng tôi lại hôn nhau. Thế rồi cái điện thoại reo vang làm cả hai đứa chúng tôi giật nảy mình.

“Là điện thoại di động của em.”

Chúng tôi nhìn nó từ bên này gian phòng, vẫn quần trong vòng tay nhau. “Em nghĩ là em nên trả lời thì hơn,” tôi bảo anh. Anh thả tôi ra và tôi vội vã đi nhặt nó lên.

“Con làm cô lo quá,” cô Jen nói trước khi tôi kịp thoát ra lời nào.

“Ái chà, cô nên thế ,” tôi đáp qua điện thoại. “Bởi vì chỉ ít phút trước con đã sẵn sàng giết cô – ngay sau khi con suýt vọt cho Ben một cái chảo vào đầu.” (HTT: tưởng tượng Ben ăn một...chảo của Allie xong, nằm thẳng cứng...hahaha...hihihi...)

“Con không làm thế đâu.” “

Suýt nữa đấy,” tôi cười vang, nói. “Cô nghĩ cô là ai chứ? Thần Ái tình à?”

“Việc này không được định trước.” Cô Jen giải thích. “Tự nó tiến triển sau khi mẹ con gọi điện sợ hãi thông báo rằng Ben đã hủy cuộc hẹn với Sandra.”

“Sandra, con quên mất. Năm mới rồi, nó sẽ không bao giờ nói chuyện với con nữa đâu.” “Nó đi chơi với Mike rồi, căn cứ theo bản tin mới nhất của ba con. Bọn con gái các con khiến cha mẹ điên đầu.”

Lúc này Ben đứng kế bên tôi. “Sandra đi chơi với Mike rồi.” tôi bảo anh.

“Anh đã mong thế,” anh nói.

“Dù sao, cô cháu gái yêu quý nhất đời ơi,” cô tôi nói tiếp. “cô đang gọi cho con để thông báo trước với con rằng chú Sam, Tim và cô đang trên đường đến đó với túi ngủ của mình đây.” (HTT: Hả? Thôi, thế là không H à? Nuốt nước bọt...tiếc nuối!)

“Đầu tiên cô đóng vai thần Ái tình, bây giờ lại đóng vai nữ tùy tùng à?”

“Chính xác.” Chúng tôi cúp máy, và tôi bảo với Ben rằng họ đang trên đường đến đây.

“Em nghĩ em nên thay cái bộ lông vũ rực rỡ này ra.”

Anh cười vang. “Trước khi em thay, mình khiêu vũ cái đã.” Tôi nhìn quanh nhà. “Em chỉ mang theo một cái máy nghe đĩa có tai nghe thôi.”

“Ai cần nhạc nào?” Anh hỏi.

“Không phải em,” tôi mỉm cười đáp. “Trước đây em đã chứng minh cho anh một lần rồi còn gì.”

Anh cởi áo Jacket ra rồi quần quanh vai tôi, giữ cho tôi ấm áp trong vòng tay anh. Rồi chúng tôi khiêu vũ chậm rãi theo điệu nhạc đã trở thành “bài hát của anh và em”, điệu nhạc chúng tôi đã nghe thấy trong lòng mình.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-ngay-lan-dau>